

อิสระ รอให้แข็งแรงก่อนแล้วจะพาไปนะ (กับกฤติกา) ผมไปก่อนนะครับ (ออกไป)
 กฤติกา เกศินี คือ...แม่.... (ปิดไฟ) นอนเถอะลูก (จะเก็บกล่องไฟ)
 เกศินี ขอหนูได้ไหม
 กฤติกา (ส่งให้) ฉันซื้อกฤติกาจะ
 เกศินี กฤติกา (พยักหน้า)

เอลิกา เข้ามาจากประตูกลาง

เอลิกา เกศินี แม่กลับมาแล้ว

กฤติกา หลบไปอีกทางหนึ่ง **เอลิกา** เข้าไปหาเกศินี เห็นกล่องดาวในมือ

เอลิกา นี่อะไร
 กฤติกา ของฉันเอง ฉันให้เขา
 เกศินี ไม่จริง ผู้ชายคนนั้นให้ต่างหาก
 เอลิกา ใคร (จับเกศินีเขย่า) ใคร
 เกศินี อิสระ
 เอลิกา อิสระเหรอ (ปิดตู้เกศินี ไปหากฤติกา) เธอพาอิสระเข้ามาในนี้ใช่ไหม ใช่ไหม
 (เขย่ากฤติกา) รู้ไหมว่าถ้ามีใครรู้เรื่องนี้อะไรจะเกิดขึ้น จำไม่ได้เหรอ
 พาเขาเข้ามาทำไม
 กฤติกา (รวบรวมความกล้า) ฉันจะพาเกศินีหนีออกไป ฉันไม่ยอมให้เธอทำร้ายเขาอีกแล้ว
 เอลิกา ออกไปแล้วช่วยอะไรได้ เธอเปลี่ยนกฎหมายได้เหรอ
 อย่าลืมนะเธอมันนักโทษแหกคุก เกศินีเป็นเด็กนอกกฎหมาย ร่างกายก็ไม่แข็งแรง
 ออกไปก็มีแต่ตาย
 กฤติกา ออกไปเสี่ยงข้างนอกก็ยังดีกว่าอยู่ที่นี่
 เอลิกา อยู่ที่นี่ยังไปถึงปลอดภัย จะออกไปทำไม บอกฉันมานะ
 เธอกับอิสระกำลังจะทำอะไร บอกฉันมา... ถ้าเธอไม่บอกฉันจะฆ่าเกศินี
 กฤติกา เธอไม่ทำหรอก เธอฆ่าเกศินีไม่ลงหรอก ฉันรู้

เอลิกา แต่ถ้าเธอพาเขาออกไปฉันก็จะต้องทำ บอกแล้วไง
ไม่มีใครขัดขวางโครงการของฉันได้

กฤติกา

เอลิกา บอกฉันมา แผนเธอคืออะไร มีใครอีกที่รู้เรื่องนี้ กฤติกา (หยิบบายขึ้นมา)
ถ้าเธอไม่บอกฉันจะคิดยาให้เกศินีตายเดี๋ยวนี้

กฤติกา (เข้าไปห้าม) อ่า...พุงนี้พวกต่อต้านจะพาเกศินีหนีออกไป

เอลิกา (มองเกศินีที่ยังเล่นของเล่นอยู่ ตัดสินใจก่อนวิ่งเข้าไปที่ห้องทดลอง) ไปหาอิสระ
เอาไปให้เขาด้วย (ส่งดิสก์ให้) บอกเขาว่าเป็นข้อมูลของโครงการนี้

กฤติกา จะให้ฉันหักหลังเขาหรือ

เอลิกา คิดให้ดี เธอจะเลือกหักหลังเขาหรือชีวิตลูกเธอ

กฤติกา (นิ่ง)

เอลิกา จำไว้ละ ถ้าเธอทำให้อิสระรู้ตัวและทำให้งานของฉันพัง เกศินีจะต้องตาย

ภฤติกา ออกไปที่ประตูกลาง **เอลิกา** เข้าไปหา **เกศินี** ในตู้

เอลิกา นอนได้แล้วลูก (เข้ากอด)

เกศินี แม่จำ เล่านิทานให้หนูฟังหน่อย นะ นะ

เอลิกา กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

 มีสามีภรรยาคนหนึ่งที่ยากกินผักในสวนของแม่หมดมากถึงขนาดยอมยกลูกตัวเอง
 ให้แม่หมด แม่หมดรักเด็กคนนั้นมากและเก็บเธอไว้บนหอคอยสูง

 เพราะกลัวว่าเธอจะได้รับอันตรายจากโลกภายนอก

 เมื่อแม่หมดจะขึ้นไปนางจะร้องว่า ราพูนเซล ราพูนเซล ปล่อยผมลงมาให้แม่หน่อย

 แล้วราพูนเซลก็จะปล่อยผมยาวสลวยลงมาจากหน้าต่างให้แม่หมดปีนขึ้นไป

 แต่แล้ววันหนึ่งเจ้าชายก็เสด็จผ่านเมื่อทรงเห็นราพูนเซลก็ตกหลุมรักเธอทันที

 เจ้าชายปีนขึ้นไปหาราพูนเซลทุกวัน แต่แล้ววันหนึ่งแม่หมดก็จับได้

 จึงตัดผมราพูนเซลทิ้ง และหลอกให้เจ้าชายขึ้นมา....(เห็นเกศินีหลับไปแล้ว

 ลูบหัวเบาๆ) อย่าว่าแม่ดใจร้ายเลยนะลูก

 ที่จริงแล้วนางไม่ได้อยากทำอย่างนั้นเลย

 นางกลัวด้วยซ้ำไปว่าจะต้องอยู่คนเดียวและไม่มีใครรัก...ทนหน่อยนะลูก

ถ้าแม่ทำงานนี้สำเร็จหนูก็ไม่เจ็บแล้ว (กอดเกศินีไว้
แล้วลุกขึ้นเอาอึดฮอร์โมนตัวใหม่ให้เกศินี)

ไฟดับ

ฉาก 10 กลางดึก ห้องทดลองเอลิกา เห็นเกศินีกระสับกระส่าย นวดหัวตัวเอง
ที่ปวดจนระบม และเส้นผมหลุดติดมือออกมาเป็นกำๆ ร่วงเรื่อยๆ

ฉาก 11 บนจอภาพปรากฏหน้าดร.เอลิกา ขจัดโรคภัย และมีเสียงผู้ประกาศ

ผู้ประกาศ ดูเหมือนว่าความพยายามของฝ่ายค้านที่จะยับยั้งโครงการ Rebornig
จะไม่เป็นผลสำเร็จ
เมื่อวันนี้กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ได้ออกมาประกาศว่าแม้สภาพประชาชนจะยังไม่ม
มติเพิ่มงบประมาณให้กับกระทรวง
แต่สถาบันวิจัยทางรอดมนุษย์ก็ยังคงจะทำงานวิจัยต่อไปได้
และจะมีข่าวดีแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับโครงการ REBORNING ในอีกสองวันนี้

ฉาก 12 วันต่อมา ห้องทดลองเอลิกา วันต่อมา เกศินีอยู่ในตู้กระจกเหมือนเดิม
หลับสนิท บนศีรษะเห็นผมเป็นหย่อม ที่พื้นมีเส้นผมหลุดร่วงเต็มไปหมด
กฤติกานั่งนิ่ง ประตูกกลางเปิดออก อีสระเข้ามา

อีสระ ไปกันเถอะครับ ได้เวลาแล้ว เกศินีละ (เห็นผมที่เหลือเป็นหย่อมๆ) ทำไมเป็นแบบนี้
เกศินี ตื่น (จะอุ้มเกศินีออกมา)

กฤติกา ไม่มีประโยชน์หรอก เสียเวลาเปล่าๆ

อีสระ ทำไมล่ะครับ

เอลิกา ออกมาจากห้องทดลอง

อีสระ ดร. ยอมเถอะ โครงการของคุณไปไม่รอดหรอก

เอลิกา ใครกันแน่ที่ไปไม่รอด ดิสก์ที่เธอได้ไปนอกจากจะทำลายตัวเองแล้ว ยังเป็นโปรแกรมจับสัญญาณและรายงานฐานข้อมูลของเครื่องที่ใช้ด้วย ตอนนี้ฉันก็ได้หลักฐานทุกอย่างที่จะจับเธอเข้าคุก

อิสระ ผมไม่มีวันยอมให้คุณทำสำเร็จหรอก

เอลิกา มันสายไปแล้วล่ะ เพราะฉันทำสำเร็จหมดแล้ว... ว่าไงจะร่วมมือกับฉันไหม

อิสระ (นิ่ง)

เอลิกา ฉันมีหลักฐานทุกอย่าง...ฉันเปิดโปงเธอจริงๆ นะ

อิสระ กฤติกา พาเกศินีหนี เร็ว

เอลิกา ออย่านะ กฤติกา ออย่า

กฤติกา (คิด และตัดสินใจ) เกศินี ตื่นลูก ตื่น

เอลิกา วิ่งไปปิดลิ้นคประตู่ที่คอมพิวเตอร์

เกศินี (ลืมหืมตาขึ้น)

เอลิกา เกศินีมาหาแม่

เกศินี (ลังเล ไม่แน่ใจว่าตนออกจากตู้ได้)

เอลิกา แม่บอกให้มา มานี้

เกศินี (ไปหาเอลิกา)

อิสระ เขาจะฆ่าเธอนะ เกศินี ผู้หญิงคนนี้เขาใช้เธอเป็นตัวทดลอง ให้ยาเธอ

เอลิกา ไม่จริงลูก ไม่จริง หนูไม่สบาย ยาที่แม่ให้หนูจะทำให้หนูแข็งแรงขึ้น แล้วเราก็จะได้ออกไปข้างนอกกัน

อิสระ ยาที่เขาให้ไม่ได้ทำให้เธอดีขึ้นหรอกเกศินี แต่กลับทำให้เธอป่วยและกัทรมาน เธอไม่ได้เป็นอะไร ปกติดี แข็งแรงทุกอย่าง เห็นไหมเธอไม่จำเป็นต้องอยู่ในตู้นั้น

เอลิกา ลองให้อยู่นานกว่านี้สิ ไปเกศินี ไปกับแม่ (จะพาเข้าไปในห้องทดลอง)

อิสระ เขาโกหก เธอไม่เป็นอะไร อาการที่เกิดขึ้นกับเธอเป็นผลข้างเคียงจากฮอร์โมนที่เขาให้ทั้งร้อน ปวดตัว บางครั้งปวดเข้าไปถึงกระดูก แล้วก็นอนไม่หลับ นั่นละเป็นอาการที่เกิดจากการที่เขาใช้เธอทดลอง

เกศินี (คิด)

เอลิกา แม่ไม่ทดลองหนู ไม่ได้ทำ

อิสระ ถ้าเขาไม่ได้ทำ ทำไมต้องให้เธออยู่ในตุนั้นล่ะ ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้เป็นอะไร

เกศินี (คิดตาม)

เอลิกา อย่าไปเชื่อเขา เขาเป็นคนอื่น เชื่อแม่สิ

กฤติกา เอลิกา ปล่อยเขาไปเถอะ เธอจะชังเขาไว้ทำไมอีก ในเมื่อเธอก็ทำงานสำเร็จแล้ว ปล่อยเขาไปเถอะ

เอลิกา ไม่ได้

กฤติกา ทำไมไม่ได้ ทำไม

เอลิกา

กฤติกา เพราะเธอกลัวไง กลัวว่าถ้าปล่อยเขาออกไปจะมีคนรู้เรื่องที่เธอเอาเขามาทดลอง แล้วงานของเธอจะพัง

เอลิกา ไม่จริง

กฤติกา เกศินี เขาไม่ใช่แม่หนู ฉันต่างหากที่เป็นแม่ของหนู เขาแย่งหนูไปตอนที่หนูเกิด เราเลยไม่ได้อยู่ด้วยกัน

เอลิกา ไม่จริงลูก หนูเป็นลูกแม่

กฤติกา แม่จริงๆ เขาไม่เอาลูกมาทดลองหรอก...เกศินี คิดให้ดี (ไปที่ตู้เกศินี) ในเมื่อหนู ไม่ได้เป็นอะไร (หยิบหลอดยาขึ้น) ทำไมเขาต้องให้ยาหนู ทำไมถึงจับหนูมาไว้ใน ตุนี้ ทำไม

เอลิกา (นิ่ง)

เกศินี (ทบทวนจนเข้าใจ) ทำไมแม่หนูถึงต้องหลอกหนู ทำไม

เอลิกา ช่างนอกมันอันตราย ไม่ช่วยหนูไม่ได้ถ้าหนูออกไป

เกศินี แล้วทดลองหนูทำไม ใช้หนูทำไม

เอลิกา

กฤติกา (ไปเปิดประตูที่คอมพิวเตอร์) ไปอิสระพาเกศินีหนีไป

เอลิกา (ยกปิ่นขึ้น) หยุดนะ

กฤติกา (เข้าไปจับเอลิกา) ไปอิสระ ไป

เอลิกา พยายามเดินออกจาก **กฤติกา** **อิสระ** กับ **เกศินี** หนีออกไปพ้นประตู **เอลิกา** ยิง **กฤติกา** ล้มลง แล้ววิ่งตามออกไปยัง **อิสระ** ล้มลง

เกศินี กรีด!!!

เอลิกา (จับเกศินีกลับเข้ามา) มานี่ เข้ามา

เกศินี ปล่อย ปล่อย (มองศพกฤติกาที่กองอยู่ที่พื้น มองเอลิกา สะบัดหนีไปอีกทางหนึ่ง)
หนูไม่อยู่กับคุณแล้ว คุณใจร้าย คุณฆ่าคน

เอลิกา แม่ไม่ได้อยากทำ เกศินี แม่รักหนูนะ

เกศินี คุณไม่ใช่แม่หนู แม่หนูตายไปแล้ว (จะวิ่งออกไป)

เอลิกา (ยกปิ่นขึ้น) อย่าไปนะ

เกศินี ถ้ารักหนู ต้องให้หนูออกไป ต้องให้หนูออกไป แม่ แม่รักหนูบ้างไหม รักหนูบ้าง
รีเปล่า

เอลิกา

เกศินี (จะไป)

เอลิกา (ยกปิ่นขึ้น) ถ้าหนูไป แม่ยิ่งจริง ๆ นะ

เกศินี (วิ่ง)

เสียงปิ่นดัง เป็นจังหวะเดียวกับไฟดับ

ฉาก 12 ที่จอภาพ เป็นภาพข่าวเห็นตร. เอลิกา แกลงข้างโครงการนี้บนเวที

ผู้ประกาศข่าว (เสียง)
เมื่อวานนี้กระทรวงพิทักษ์มนุษยได้ใช้กำลังเข้าทำลายที่ตั้งและจับแกนนำสำคัญข
องกลุ่มต่อต้านได้หลายคน และหนึ่งในนั้น คือ นายอิสระ วาทะ
สมาชิกรัฐสภาประชาชนมณฑล 16 ซึ่งถูกยิงเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ
แม้ว่าการตายของนายอิสระจะเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันว่า
กระทรวงพิทักษ์มนุษยทำให้เกิดกว่าเหตุหรือไม่
แม้ว่าจะมีหลักฐานว่านายอิสระเป็นหนึ่งในแกนนำผู้ต่อต้านก็ตาม
แต่กระแสนี้ก็ได้ถูกกลบไปเมื่อกระทรวงพิทักษ์มนุษยได้
ได้สร้างปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ให้กับมนุษยชาติ
ด้วยความสำเร็จในการกู้โครโมโซมที่หายไป

ซึ่งช่วยให้บุตรที่จะเกิดมาในทุกครอบครัวมีเส้นผมตามธรรมชาติได้
 นับว่าผลงานวิจัยที่ใหญ่ที่สุดตั้งแต่ปี 2585 เป็นต้นมาพร้อมกันนี้
 ดร.เอลิกา ขจัดโรคภัย ได้ออกมาปฏิเสธข่าวลือที่ว่า
 โครงการนี้มีเบื้องหลังจากการทำโคลนนิ่งเด็กที่เกิดขึ้นเอง
 จากการปฏิสนธิตามธรรมชาติซึ่งตนเก็บมาเลี้ยงเป็นลูกอีกด้วย
 พร้อมทำให้ผู้สงสัยตรวจสอบได้ (ภาพตัด เปิดให้เห็นเอลิกายืนตระหง่านบนเวที)

เอลิกา

ไม่จริงค่ะ ดิฉันไม่เคยมีลูก และไม่เคยเอาใครมาเลี้ยงเป็นลูกด้วย
 โครงการของเราทำอย่างบริสุทธิ์ โปร่งใส และพร้อมให้ตรวจสอบได้ตลอดเวลา
 จะมีคำถามอื่นไหมคะ

ตารางเปรียบเทียบการดัดแปลงเนื้อหาของบทละครเกศารapunเซลในร่างแรกกับร่างสุดท้าย

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก			บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
1	เอลิกานำเสนอผลงานของ กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ต่อ หน้ารัฐสภาว่ากระทรวง สามารถควบคุมจำนวน ประชากรเด็กที่เกิดตาม ธรรมชาติลงได้ทำให้ ประชากรโดยรวมมีคุณ ภาพชีวิตดีขึ้น		1	เอลิกานำเสนอผลงานของ กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ต่อ หน้ารัฐสภาว่ากระทรวง สามารถสามารถควบคุม จำนวนประชากรเด็กที่เกิด ตามธรรมชาติลงได้ทำให้ ประชากรโดยรวมมีคุณ ภาพชีวิตดีขึ้น
	อิสระคัดค้านการขอเพิ่มบ ประมาณให้กับกระทรวง ของเอลิกาพร้อมกับเรียก ร้องสิทธิให้ผู้ถือกำเนิด ตามธรรมชาติไม่ต้องถูก กำจัดหรือถูกกดให้เป็นพล เมืองชั้นสอง			อิสระคัดค้านการขอเพิ่มบ ประมาณให้กับกระทรวง ของเอลิกาพร้อมกับเรียก ร้องสิทธิให้ผู้ถือกำเนิด ตามธรรมชาติไม่ต้องถูก กำจัดหรือถูกกดให้เป็นพล เมืองชั้นสอง
	เอลิกานำเสนอโครงการ กอบกู้โครโมโซมเส้นผมใน ชื่อโครงการว่า “เกศาร apunเซล” อิสระไม่เห็น ด้วย			เอลิกานำเสนอโครงการ วิจัยโครโมโซมเส้นผม อิสระไม่เห็นด้วยเพราะเชื่อ ว่าเอลิกาใช้มนุษย์เป็นตัว ทดลอง
2	โฆษณาทางโทรทัศน์ของ กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ที่มี เอลิกาชักชวนให้ประชาชน เห็นด้วยกับการให้กำเนิด			

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
	ทารกด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ เพื่อควบคุมคุณภาพมนุษย์และ ในขณะเดียวกันก็ชี้ให้เห็นบท ลงโทษของการให้กำเนิดทารก ด้วยวิธีทางธรรมชาติ			
			2	เอลิกาฉีดยานอนหลับให้ เกศินีซึ่งถูกขังอยู่ในหลอด ทดลองและมีสายออกซิเจน ตรึงไว้
			3	อิสระพากฤติกาหนีคุกมาที่ ห้องทดลองของเอลิกา กฤติกาขอร้องให้อิสระช่วย ชีวิตเกศินีลูกสาวของเธอ
3	กติกามหาเอลิกาลังจาก ออกจากคุกจึงได้พบกับเกศินี ลูกสาวซึ่งถือกำเนิดขึ้นด้วยวิธี ทางธรรมชาติที่เอลิกาคอย เลี้ยงดูให้ตลอดระยะเวลาที่ กติกายู่ในคุก		4	กติกามหาเอลิกาเพื่อขอ พบเกศินี กฤติกาพยายาม ปกปิดและโกหกว่าเกศินีตาย ไปแล้ว
	กติกาทักใจเมื่อพบว่าเกศินีถูก ใช้เป็นหนูทดลองในโครงการ โคลนนิ่งโครโมโซมเส้นผมของ เอลิกา			กฤติกาจับได้ว่าเกศินีคือเด็ก สาวที่เอลิกากักขังไว้ในหลอด ทดลอง
	เอลิกาล่อหลอกให้กติกามาทำ หน้าที่คอยฉีดยาให้เกศินีเพื่อ แลกกับการที่เธอจะช่วย			เอลิกาล่อหลอกให้กติกามา ทำหน้าที่คอยฉีดยาให้เกศินี เพื่อแลกกับการที่เธอจะช่วย

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
	ปิดบังความลับเรื่องที่เกศินีถือกำเนิดโดยธรรมชาติไว้ให้			ปิดบังความลับเรื่องที่เกศินีถือกำเนิดโดยธรรมชาติไว้ให้
			5	โฆษณาทางโทรทัศน์ของกระทรวงพิทักษ์มนุษย์ที่มีเอลิกาชักชวนให้ประชาชนเห็นด้วยกับการให้กำเนิดทารกด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์เพื่อควบคุมคุณภาพมนุษย์และในขณะที่เดียวกันก็ชี้ให้เห็นบทลงโทษของการให้กำเนิดทารกด้วยวิธีทางธรรมชาติ
4	กติกามาหาอิสระเพื่อปรึกษาเรื่องที่เกศินีถูกใช้ในการทดลองของเอลิกา			
	อิสระโน้มน้าวให้กติกาเข้าร่วมกับขบวนการใต้ดินเพื่อเปิดโปงโครงการเกศารapunเซลของเอลิกา			
5	กติกาเห็นอาการทรมาณของเกศินีซึ่งเกิดจากผลข้างเคียงของฮอร์โมนที่ใช้ทดลองก็ทำให้กติกาเริ่มลังเลใจอยากจะร่วมมือกับอิสระ			
	เอลิกาอ่อนวอนให้เอลิกาเลิกใช้ยากับเกศินีและปล่อยเกศินีออกจากหลอดทดลองแต่ไม่เป็นผล เอลิกาเชื่อว่าเกศินีอาจตายได้หากออกมา			

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
	ใช้ชีวิตนอกหลอดทดลอง			
	กตีกาตัดสินใจร่วมมือกับ อิสระ			
6	อิสระมาพบเกศินีเป็นครั้งแรก อิสระวางแผนจะพาเกศินีหนี ออกจากห้องทดลอง กตีกา เกรงว่าเกศินีจะปรับสภาพเข้า กับอากาศภายนอกไม่ได้ตามที่ เอลิกาขู่		6	อิสระมาพบเกศินีเป็นครั้งแรก อิสระวางแผนจะพาเกศินีหนี ออกจากห้องทดลอง กตีกา เกรงว่าเกศินีจะปรับสภาพเข้า กับอากาศภายนอกไม่ได้ตามที่ เอลิกาขู่
	อิสระพิสูจน์ให้กตีกาเห็นว่า เกศินีสามารถออกมาใช้ชีวิตอยู่ นอกหลอดทดลองได้ กตีกายัง ไม่วางใจจึงบอกให้อิสระหาวิธี อื่นที่ปลอดภัยกว่า			อิสระพิสูจน์ให้กตีกาเห็นว่า เกศินีสามารถออกมาใช้ชีวิตอยู่ นอกหลอดทดลองได้ กตีกา ยังไม่วางใจจึงบอกให้อิสระหา วิธีอื่นที่ปลอดภัยกว่า
7	เอลิกาแจกแจงเหตุผลต้องเก็บ โครงการทดลองโครโมโซมเส้น ผมของเกศินีไว้เป็นความลับว่า เป็นเพราะเกศินีเป็นเด็กผิด กฎหมายเพราะถือกำเนิดขึ้น ด้วยวิธีทางธรรมชาติ			
	กตีกาเห็นว่าโครงการของเอลิ กาไร้มนุษยธรรม จึงได้หาทาง ช่วยเกศินีด้วยการทดลองถอด สายออกซิเจนของเกศินีออก เพื่อปล่อยให้เกศินีได้ลองสัมผัส อากาศ		7	กตีกาขอร้องให้เอลิกาเลิกใช้ เกศินีเป็นหนูทดลอง และ ประท้วงจะไม่ฉีดยาให้แก่เกศินี อีกต่อไป

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
	นอกหลอดทดลอง			
8	เกศินีออกมาจากหลอดทดลอง และเริ่มมีสติพูดคุยกับกติก้าได้ โดยที่ไม่รู้ว่ากติก้าคือแม่แท้ๆ			
	กติก้าเล่านิทานเรื่องราapunเซล ให้เกศินีฟังโดยเปรียบตนเอง กับแม่แท้ๆของราapunเซลที่จำใจ ต้องยกลูกสาวให้แม่มดเพื่อ หวังว่าเกศินีจะเข้าใจและยอม ให้อภัยตนเอง			
9	ภาพข่าวกระแสต่อต้าน นโยบายของกระทรวงพิทักษ์ มนุษย์		8	ภาพข่าวกระแสต่อต้าน นโยบายของกระทรวงพิทักษ์ มนุษย์
10	อิสระแอบลอบเข้ามาหาเกศินี กับกติก้าในห้องทดลองแล้วพบว่า เกศินีมีอาการดีขึ้นมาก สามารถปรับตัวให้เข้ากับ สภาวะอากาศภายนอกหลอด ทดลองได้		9	อิสระแอบลอบเข้ามาหาเกศินี และกติก้า อิสระร่วมมือกับ กติก้าจะวางแผนพาเกศินีหนี
	เอลิกาจับได้ว่ากติก้าไม่ได้ให้ ยาแก่เกศินีครบตามที่สั่งจึงสั่ง ห้ามไม่ให้กติก้ามาดูแลเกศินี อีก			
	เอลิกาได้ยินเกศินีละเมอถึง อิสระจึงล่วงรู้ถึงแผนการของ อิสระ			เอลิกาจับได้ว่าอิสระลักลอบ เข้ามาพบกับเกศินีและวางแผน จะพาเกศินีหนีออกจากห้อง ทดลอง

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
11	กตिकाไปพบอิสระเพื่อเตือนว่า เอลิกาล่วงรู้ถึงแผนการช่วย เหลือเกศินีแล้ว			
	อิสระนัดแนะกับกติกาวาจะพา เกศินีหนีไปในวันที่ฝ่ายค้านทำ การปฏิวัติ			
12	แผนการล้มเหลวเมื่อเอลิกาจับ ได้ว่ากติกากำลังจะพาเกศินีหนี ออกไปจากห้อง ทดลองตามแผนของอิสระ			
	กตिकाอ้างสิทธิ์ของความเป็น แม่จะเอาตัวเกศินีออกไป เกศินีตกใจเมื่อรู้ว่ากตিকাเป็น แม่ของตน			
13	เอลิกาจับตัวกติกามาขังไว้			
	เอลิกาข่มขู่ให้กตিকাหักหลัง อิสระด้วยการนำตัวอิสระมาให้ เธอ เพื่อแลกกับการที่กตিকা จะได้ตัวเกศินีกลับคืนไป กตিকাตกลงทำตามข้อเสนอ ของเอลิกา			เอลิกาข่มขู่ให้กตিকাหักหลัง อิสระด้วยการนำตัวอิสระมาให้ เธอ เพื่อแลกกับการรักษาชีวิต ของเกศินี กตিকাตกลงทำตาม ข้อเสนอของเอลิกา
				เอลิกาเล่านิทานเรื่องราapunเซล ให้เกศินีฟังโดยเปรียบตนเอง กับแม่และขอร้องให้เกศินี เข้าใจการกระทำของแม่คิดว่า ทำไปเพราะต้องการความรัก จากรapunเซล

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
			10	เอลิกาเร่งทดลองวิจัย โครโมโซมเส้นผมของเกศินี จนทำให้ร่างกายของเกศินี เริ่มรับไม่ไหว
			11	ภาพรายงานข่าวความคืบ หน้าของโครงการ Rebornig ของเอลิกาที่ กำลังจะประสบผลสำเร็จ
14	กติกาวางแผนหักหลังอิสระ ด้วยการล่อให้เขามาพาดัว เกศินีหนีเพื่อให้เอลิกาจับกุมตัว อิสระได้		12	กติกาวางแผนหักหลังอิสระ ด้วยการล่อให้เขามาพาดัว เกศินีหนีเพื่อให้เอลิกาจับกุม ตัวอิสระได้
				อิสระบอกให้เกศินีรู้ความจริง ว่าเอลิกาใช้ตัวเธอเป็นหนู ทดลอง
				กฤติกาสารภาพกับเกศินีว่า เธอคือแม่ที่แท้จริงของเกศินี
	เอลิกายิงกติกาได้รับบาดเจ็บ และฆ่าอิสระตาย			เอลิกาฆ่าอิสระและกฤติกา
				เกศินีโกรธเอลิกาและพูดว่าจะ หนี เอลิกายิงเกศินีตาย
15	เกศินีถูกจับขังไว้ในหลอด ทดลองตามเดิมโดยมีกติกา เป็นผู้ดูแลอยู่ใกล้ๆ เกศินีเสีย ใจเมื่อเห็นร่างไร้ชีวิตของอิสระ			

บทละครเกศารapunเซล ร่างแรก		บทละคร เกศารapunเซล ในร่างต่อมา	บทละครเกศารapunเซล ร่างสุดท้าย	
ฉาก	เนื้อหา		ฉาก	เนื้อหา
	เกศินีต่อว่ากติกากที่กักขังเธอ และโทษว่ากติกาคือแม่ที่เห็น แก่ตัวไม่ต่างจากแม่แท้ๆของ rapunเซลในนิทาน			
	เอลิกาวางแผนจะลบความ จำของเกศินีทั้งหมดเพื่อขจัด ปัญหาและเพื่อควบคุมพฤติ กรรมของเกศินี			
16	กติกาลปล่อยเกศินีออกจาก ห้องทดลองเพื่อช่วยให้เกศินี รอดพ้นจากการถูกเอลิกา ล้างสมองเพื่อลบความจำ			
	เอลิกาเข้ามาขวางและยื่นคำ ขาดให้เกศินีเลือกว่าจะอยู่ กับเธอหรือว่ากติกาก			
	เกศินีเลือกไม่ได้จึงตัดสินใจ ฆ่าตัวตายด้วยการเข้าไปใน หลอดทดลองโดยไม่ใส่สาย ออกซิเจน			
17	เกศินีได้พบกับอิสระอีกครั้ง หลังความตาย			
18	ภาพชัยชนะของเอลิกาเมื่อ โทรทัศน์นำเสนอข่าวโครง การเกศารapunเซลของเอลิ กาที่ประสบความสำเร็จใน ขณะที่กลุ่มต่อต้านค่อยๆ สลายอำนาจลง		13	ภาพข่าวกระทรวงพิทักษ์ มนุษย์ของเอลิกาแถลงความ สำเร็จในการกอบกู้โครโมโซม เส้นผม เอลิการอดพ้นจาก ข้อกล่าวหาเรื่องที่เข้มนุสรณ์ ในการทดลอง

จากตารางการเปรียบเทียบ พบว่าแม้บทละครจะสั้นลง และมีการเปลี่ยนแปลงในโครงเรื่องบ้าง แต่แนวทางในการกำกับการแสดง ลักษณะนิสัย และความต้องการของตัวละครยังคงเดิม บทละครมีความตรงไปตรงมาและซับซ้อนน้อยลง ส่วนการดำเนินเรื่องนั้น เป็นไปตามลักษณะนิสัย และเหตุผลเบื้องหลังการกระทำของตัวละคร

นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังให้ข้อมูลกับนักแสดงเพิ่มขึ้น ในการกำกับการแสดง คือ การนำทฤษฎีทางจิตวิทยาของฟรอยด์ เข้ามาอธิบายเหตุผลเบื้องหลังการกระทำของตัวละครแต่ละตัว เพื่อวิเคราะห์ตัวละครในเรื่องให้มีความสมจริงในแง่ของความเป็นมนุษย์มากยิ่งขึ้น

การสร้างตัวละครตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์³⁰

จากประวัติและชีวิตของตัวละคร นำมาสู่การวิเคราะห์การกระทำในบทละครเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ได้ดังนี้

1. เอลิกา

1.1 การป้องกันตัวเองของอีโก้ ด้วยการหาเหตุผลมาทำให้ตนเองรู้สึกดีขึ้น หรือทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม

จากการแสดงออกและการกระทำของเอลิกาที่ต้องการอย่างมากที่จะผลักดันให้โครงการ Rebornig ของเธอประสบความสำเร็จ โดยให้เหตุผลว่าเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมนั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นเพียงเหตุผลที่เธอใช้อ้างขึ้นมาเพื่อให้ ตัวเองรู้สึกดีขึ้น รู้สึกว่าตัวเองได้ทำในสิ่งที่มีคุณค่าเพื่อทดแทนความรู้สึกด้อยค่าที่ตัวเองมี และรวมถึงความรู้สึกผิดที่เธอทำกับลูกของตนเอง (การโคลนนิ่งซึ่งก็ผิดกฎหมาย และการทำร้ายลูกก็ผิดศีลธรรม) สาเหตุทั้งหมดที่ผลักดันให้เอลิกาดันทุรังที่จะทำ โครงการนี้ให้สำเร็จให้ได้นั้น ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติตามที่อ้าง แต่เป็นการกระทำเพื่อทดแทนความรู้สึกไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่ของตนเอง จุดนี้เห็นได้จากฉากที่เอลิกาเข้ามาหาเกศินี ไตร่ตรองว่าจะทำการทดลองต่อไปหรือไม่ และกฤติกาเข้ามาโน้มน้าวโดยอ้างเรื่องของพ่อแม่ของเอลิกา เอลิกาไม่ต้องการยอมรับความจริงในเรื่องนี้จึงหลีกหนี ด้วยการทำเป็นจนเฉยและจากไป อาการปกปิดและป้องกันตัวเองจากความอ่อนแอของเอลิกายิ่งเห็นชัดยิ่งขึ้นเมื่อเธอเล่านิทานเรื่องราพุนเซลให้เกศินีฟัง เธอเลือกเล่านิทาน โดยเริ่มต้นจากความเห็นแก่ตัวของพ่อแม่ของราพุนเซลที่ลักขโมยผัก และยังยกลูกของตนเองให้กับแม่มดเพื่อขอได้โทษเพื่อหาเหตุผลให้ตนเองพ้นผิดและรู้สึกดีขึ้น เอลิกายิ่งให้เหตุผลด้วยว่า “แม่มดรักเด็กคนนั้นมากและเก็บเธอไว้บน หอคอยสูง เพราะกลัวว่าเธอจะได้รับอันตราย

³⁰ อ่านคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ที่ ภาคผนวก จ

จากโลกภายนอก” สิ่งที่เอลิกาเลือกที่จะเล่าให้เกศินีฟังนั้นก็เพื่อจะทำให้เกศินีไม่รู้สึกรังเกียจ แม่ मदและเข้าใจการกระทำของแม่เลี้ยงอย่างเธอ หลังจากที่เกิดหนีไปแล้ว เอลิกาจึงได้กล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนเอง “อย่าว่าแม่ मदใจร้ายเลยนะลูก ที่จริงแล้วนางไม่ได้อยากทำอย่างนั้นเลย นางกลัวด้วยซ้ำไปว่าจะต้องอยู่คนเดียวและไม่มีใครรัก”

1.2 การเก็บกดนำไปสู่พฤติกรรมที่ก้าวร้าว

ตลอดเรื่องจะไม่มีช่วงไหนเลยที่เอลิกาแสดงอาการกราดเกรี้ยวออกมา เธอจะเก็บความรู้สึกไว้และพยายามประนีประนอมความรู้สึกโกรธนั้น ด้วยการหาเหตุผลมาอธิบาย เพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าการกำลังทำความดี เห็นได้จากฉากที่ 1 หลังจากทีอิสระัดค้านโครงการของเธอในสภาแล้ว เอลิกาพยายามสงบสติและแสดงตนเป็นมิตรกับอิสระ เพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่ากำลังเมตตาเด็กที่ไม่เข้าใจโลก และเมื่อกลับไปในห้องทดลองก็พยายามสงบสติ และความโกรธเกรี้ยวของตนลงโดยปลอบใจตัวเองว่า กำลังทำสิ่งที่ดี เป็นการเสียสละ ทั้งที่จิตสำนึกของตนเองก็ได้บอกอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า สิ่งที่ทำอยู่คือการทำร้ายคนที่เธอรัก ตรงนี้ก็กลายเป็นความขัดแย้งในใจที่สร้างความกังวลให้กับเอลิกาด้วย เอลิกาจึงต้องขจัดความกังวลนั้นด้วยการบอกตัวเองว่าไม่ได้รักเกศินี เมื่อเกศินีร้อง นางจึงตวาดและเอาเข็มฉีดยาเป็นการทำร้ายเพื่อข่มความรู้สึกอ่อนแอของตนเอง การที่เอลิกาไม่ยอมปล่อยให้ความก้าวร้าวอันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ได้แสดงออกแต่กลับเก็บกดความรู้สึกนั้นลงไป ยิ่งนานวันเข้าพลังของความก้าวร้าวได้ผันเปลี่ยนเป็นอำนาจของการทำลายล้าง เมื่อสิ่งที่เธอปรารถนาไม่เป็นดังใจ การที่อิสระเข้ามาขัดขวาง การที่เกศินีตัดสินใจที่จะหนีออกไป ทำให้ความเก็บกดของความรู้สึกโกรธ (ที่ถูกขวาง) ผิดหวัง และเจ็บปวด (ที่ถูก ไม่รักและคิดจะตีจาก) แสดงออกมาในรูปของการทำลายซึ่งก็คือการตัดสินใจยิงลูก ตัวเองนั่นเอง

1.3 ความกลัวการถูกลงโทษ

เนื่องจากเอลิกาเป็นคนมาตรฐานสูง ได้รับการอบรมอย่างเข้มงวด และไม่ต้องการความผิดพลาดจึงไม่ยอมประนีประนอมกับข้อตกงใด ๆ ที่อิสระเสนอให้ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะในตัวของเธอเองนั้น แม้จะมีความอยากปลดปล่อยความทุกข์ที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่บ้าง (พลังงานในอิด เรื่องความรักต่อลูกอันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง) แต่การมีซูเปอร์อิกโก้ที่สูงชันกัน ทำให้ซูเปอร์อิกโก้ที่กลัวความผิดพลาด กลัวไม่รับการยอมรับและจะถูกทำโทษ (โดยเฉพาะทางความรู้สึก) จึงไม่ยอมประนีประนอมกับอุดมการณ์ (จอมปลอม) ของตนเอง (การเชื่อว่าโครงการ Reborning จะช่วยเหลือมนุษยชาติได้) ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างขึ้น เพื่อให้

รู้สึกว่าคุณได้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่แล้ว เห็นได้จากทั้งฉากที่กฤติกาพยายามเปลี่ยนใจ และตอนที่อิสระขอร้องไห้ยก เลิกโครงการนี้

1.4 ชูปเปอร์อีโก้ทำงานสร้างความรู้สึกผิด บาป และละอาย หรือเรียกได้ว่าเป็นความรู้สึกเจ็บปวดภายในอันเนื่องมาจากความขัดแย้งในจิตใจ

เอลิกาเป็นคนที่เคร่งครัดในความถูกต้อง และแน่นอนทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำ เธอพยายามที่จะหาเหตุผลมาอธิบายว่าเป็นความถูกต้องอย่างไร รวมทั้งเรื่องของการทดลอง เกตินี้ด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะบอิกโก้จะทำงานด้วยการหาเหตุผลมาปกป้องตนเองแล้วก็ตาม การหาเหตุผลมาอธิบายการทำลายชีวิตของคนถึง 3 คนย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย ความรู้สึกผิด บาป อันเป็นสิ่งที่เอลิกาได้รับการหล่อหลอมมาก็ยังถูกสะสมอยู่ในชูปเปอร์อีโก้ ซึ่งถูกกระตุ้นออกมาให้เล่นงานเธอ ดังนั้นแม้ว่าสุดท้ายแล้วความหวังที่จะประสบความสำเร็จในโครงการ Reborning ยังพอมี แต่ความหวังนั้นก็กลับเติมเต็มในจิตใจของเธอไม่ได้ เพราะความรู้สึกผิดได้เข้ามาแทนที่ ความรู้สึกอึดอัดเล็กๆ เธอรู้ว่า ถ้าเพียงเธอหยุดการทดลองเธอก็จะได้รับความรักจากทั้งเพื่อน และลูกของเธอซึ่งเป็นสิ่งที่เธอโหยหามาตลอด แต่เพราะเอลิกาไม่ยอมเชื่อความรู้สึกจาก สัญชาตญาณของเธอ สิ่งที่ได้รับตอนสุดท้ายจึงเป็นความหายนะทางจิตใจที่เลวร้ายไปเสีย ยิ่งกว่าความรู้สึกแรกที่ต้องการจะวิ่งหนีและหาสิ่งอื่นมาแทนที่ เห็นจากฉากสุดท้าย หลังจากที่ยิงเกตินี้แล้ว เอลิกาพยายามรวบรวมจิตใจเพื่อที่จะออกไปแถลงข่าว แม้จะทำหน้าที่ระรื่นในความสำเร็จแต่ความรู้สึกผิดก็ยังปรากฏในแววตา

2. เกตินี้

2.1 การไม่หนีเพราะกลัวการถูกลงโทษ อันเป็นพลังงานสะสมในชูปเปอร์อีโก้ และความรู้สึกขัดแย้งภายในลึกๆ แล้วแม้ว่าความปรารถนาของเกตินี้คือ การได้ออกไปใช้ชีวิตอย่างมีอิสระ (อิด) แต่ด้วยความรักที่มีต่อแม่ ความอยากเป็นลูกที่ดี (ชูปเปอร์อีโก้) เพราะทั้งโลกนี้มีแม่เพียงคนเดียว ที่แม้ว่าจะไม่ค่อยได้รับสนองกลับมากนักก็ทำให้เกตินี้กลัวว่าการทำผิด ซึ่งก็คือการหนีออกไปนั้นจะทำให้ตนถูกแม่หมางเมินเหมือนหลายๆ ครั้งที่แม่ทำกับเธอ ตั้งแต่เด็กมาซึ่งเป็นการรู้สึกเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการรู้สึกว่าตนไม่มีคนรัก และกับคนแปลกหน้าอย่างกฤติกาและอิสระ ถึงแม้ว่าเธอจะรู้สึกดีกับเขา แต่ก็ยังไม่ไว้วางใจว่าจะได้รับความรักอย่างที่อยากได้หรือไม่ ความรู้สึกอันนี้เป็นตัวถ่วงที่ทำให้เกตินี้ ลังเลที่จะออกไป ซึ่งมีปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา

2.2 การโทษผู้อื่น

ในฉากที่ 9 บางคนอาจสงสัยทำไมเกศินีถึงบอกเอลิกว่า “อิสระเป็นคนให้กล่องดาว” ทั้งที่ไม่ต้องพูดก็ได้ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเธอเห็นแม่โกรธ การทำให้แม่โกรธเป็นความรู้สึกผิดที่อยู่ในใจของเกศินีและถ้าเธอโกหก และโดนจับได้ก็ยิ่งทำให้เธอรู้สึกผิดมากขึ้น เธอไม่สามารถทนกับความรู้สึกทรมาน และความรู้สึกผิดได้จึงรีบโยนความผิดนี้ออกไป ด้วยการพูดความจริงด้วยการโทษว่าเป็นความผิดของอิสระต่างหากที่แอบเข้ามา และเอาของสิ่งนี้มาให้เธอ ไม่ใช่เพราะเธออยากได้เอง

2.3 การหลีกเลี่ยงโดยยึดติดกับโลกในฝัน

ทุกครั้งที่เกิดเกศินีพบกับปัญหายุ่งยากใจ สิ่งที่จะร้องขอคือการฟังนิทานเรื่อง “ราฟุนเซล” เพราะอย่างน้อยนิทานเรื่องนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นว่า อย่างน้อยไม่ใช่เธอเพียงคนเดียวที่ถูกขัง แต่ยังมีคนอื่นซึ่งถูกขังด้วยเหมือนกัน และเป็นการกักขังจากแม่คนเดียว แต่เธอถูกขังเพราะแม่เป็นห่วงว่าเธอจะตายถ้าต้องออกไป ยิ่งงั้นเธอก็ยังรู้สึกปลอดภัยกว่าที่รู้ว่าเหตุผลในการกักขังของเธอนั้น เป็นเหตุผลเรื่องสุขภาพที่เกิดจากความห่วงใยของแม่ และนิทานเรื่องนี้ยังสร้างความหวังให้กับเธอว่าสักวันเธอก็จะพบกับความสุข เธอฟังนิทานและเก็บไปฝันเสมอว่าเธอคือราฟุนเซล ภาวะในฝันนี้ช่วยลดภาวะความเครียดและความทุกข์อันเกิดจากความเจ็บปวดทางกายและทางใจของเธอได้ เห็นได้จากฉากที่ 9 หลังจากที่เธอทำให้แม่โกรธเรื่องกล่องดาวของอิสระ เธอรู้สึกผิดและไม่มั่นคง จึงขอให้แม่เล่านิทานเรื่องนี้ให้เธอฟัง

2.4 กลไกป้องกันตนเองของอีโก้ คือการทำในสิ่งที่ตรงข้าม การเปลี่ยนความรักเป็นความเกลียด เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการรวมถึงการพลัดท่าของซูเปอร์อีโก้ที่ถูกฉุดลงให้ใช้ความรุนแรงในการกำจัดตนเอง

อย่างที่กล่าวไปแล้ว ในฉากสุดท้าย เกศินีนั้นแม้จะมีความปรารถนาที่จะเป็นอิสระ แต่อิสระที่เธออยากได้ต้องเป็นอิสระที่ได้จากแม่ผู้เป็นที่รักด้วย ถ้าแม่ไม่อนุญาต ให้เธอไปยอมเป็นการยากมากที่จะทำให้เกศินีกล้าออกไปเผชิญกับชีวิตใหม่ แต่เมื่อเธอรู้ว่าแม่ผู้เป็นที่รักที่สุดของเธอทรยศกับความรักของเธอ ด้วยการจับเธอมาทดลองความรักที่เปี่ยมล้นนั้นได้เปลี่ยนเป็นความเกลียดขึ้นแทนเพราะแม่ไม่ให้ในสิ่งที่เธอต้องการ ดังนั้นความอยากทำให้แม่ปวดร้าวหรือการแค้นจึงบังเกิดขึ้นแทนการแค้น ที่เกศินีนี้ก็ได้เพียงอย่างเดียวคือ การตายอันเกิดจากสัญญาตมณึ่งตายที่ถูกเก็บกดมา ซึ่งที่จริงอาจผันออกเป็นความก้าวร้าวอื่นๆได้แต่ที่รุนแรงที่สุดก็คือ การทำลายชีวิตของตนเอง ณ เวลานั้น พลังของอีโคมักเหลือเกินมากเกินกว่าที่พลังของ

อีโก้และซูปเปอร์อีโก้จะต้านไหว สิ่งที่เกิดขึ้นรู้สึกคือ อยากตายเพราะคิดว่าตนเองไม่มีค่าอีกต่อไป ไม่มีคนรักอีกแล้วและการตายจะเป็นการลงโทษแม่ที่ไม่ให้ความรักกับตนด้วย

3. อิสระ

3.1 ซูปเปอร์อีโก้สูง

อิสระเติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นนักต่อสู้ และไม่ยอมอ่อนข้อให้กับความอยู่ดีศรีธรรม ดังนั้นอิสระจึงเป็นคนที่ไม่ได้กับความไม่เท่าเทียมกันซึ่งเกิดขึ้นจากการสะสมของพลังงานในซูปเปอร์อีโก้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนแต่เด็ก เขาจึงทนไม่ได้เลยกับนโยบายจำกัดพันธกรรมและโครงการ Reborn ของเอลิกา ยิ่งเมื่อเขารู้ว่าโครงการนี้มีเบื้องหลังที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเกตินี้ด้วยแล้ว ความพยายามที่จะทำให้ความอยู่ดีศรีธรรมนี้ จึงถูกผลักดันขึ้นมาอย่างรุนแรงจนทำให้เขาสามารถที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งความถูกต้อง

3.2 การผสมผสานพลังของอีดีและซูปเปอร์อีโก้

โดยปกติคนอย่างอิสระซึ่งมีคุณธรรมสูง (Superego สูง) ย่อมไม่ควรที่จะมีพฤติกรรมที่หันเหไปทางรุนแรงหรือใช้กำลัง แต่จะเห็นว่าในที่สุดอิสระก็เลือกวิธีของการใช้ กำลัง โดยการสนับสนุนกลุ่มพวกต่อต้านออกมาทำลาย และเผาสถานที่ราชการที่เขาเชื่อว่าไม่มีความเป็นธรรมอยู่ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะว่าพลังงานของอีดีอันเป็นพลังของความต่ำทรามได้รวมพลังกับพลังของซูปเปอร์อีโก้ที่ต้องการกำจัดความไม่เป็นธรรมขึ้นแล้ว กระบวนการผสมผสานกันนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร พรอยด์ไม่ได้อธิบายไว้เพียงแต่บอกว่าอาจเกิดขึ้นได้เช่นกัน

3.3 ความเจ็บปวดเนื่องจากความรู้สึกขัดแย้งภายใน

ในฉากที่ 6 อิสระมีความปรารถนาอย่างมากที่จะพาเกตินี้ออกไป ทั้งเพื่อช่วยเหลือและเพื่อทำให้งานของเขาสำเร็จ (อีดี) ซึ่งก็คือการนำเกตินี้ออกไปเป็นหลักฐานว่ามนุษย์สามารถกลับมาพัฒนาได้เองตามธรรมชาติ หากปล่อยให้มีการปฏิสนธิตามธรรมชาติ แต่ความรู้สึกผิดที่ทำให้เกตินี้อยู่ต้องทรมานและรวมทั้งเห็นภักดีที่คร่ำครวญด้วย ความตกใจว่าเกตินี้อาจตาย (ซูปเปอร์อีโก้) เขาไม่รู้จะเลือกทำอะไร ถ้าเขาพาเกตินี้ออกไปเดี๋ยวนี้ เรื่องทุกอย่างก็คงจบลงง่ายขึ้น แต่ความรู้สึกของศีลธรรมก็ทำให้เขาไม่กล้าที่จะทำตามความปรารถนาของตนเอง จึงต้องปล่อยให้เกตินี้อยู่นั่นต่อไป ซึ่ง ทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดกับการตัดสินใจของเขาเอง

4. กฤติกา

4.1 ภาวะอดสูง

จากประวัติและชีวิตของกฤติกา เป็นสิ่งที่ทำให้เธอตัดสินใจทำอะไรตามความรู้สึกเสมอ (อิด) โดยไม่ค่อยหาเหตุผลหรือคำนึงถึงค่านิยม ประเพณี หรือกฎเกณฑ์ ในสังคม และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอยอมที่จะมีลูกเองตามธรรมชาติซึ่งเป็นการกระทำ ที่ผิดกฎหมาย ผสมกับความรักที่มีต่อสามีอย่างท่วมท้น คำขอร้องของเขาจึงเป็นสิ่งที่เธอไม่อาจปฏิเสธได้ โดยไม่ได้คำนึงถึงผลที่ตามมา อันนำมาซึ่งปัญหาที่เธอต้องเอาลูกมาทิ้งไว้ให้เอลิกาและต้องไปอยู่ในคุก อีกครั้งที่เธอทำตามใจ เมื่ออิสระให้คนไปช่วยเธอออกมา เธอไม่คิดว่าการหนีออกมา จะมีผลอะไรตามกับเธอ แต่รู้สึกว่ายากออกมาพบลูกและก๊อบกู่เข้าไปหาเอลิกาต่างๆ ที่ถ้าเธอคิดสักนิดเธออาจจะต้องกลับเข้าไปอยู่ในคุกอีกก็ได้ เพราะเอลิกาเองแม้จะเป็นเพื่อนกันแต่ก็ไม่มีวันที่จะปล่อยให้เธอทำผิดซ้ำสองเป็นแน่

4.2 ความรู้สึกไม่เหมาะสม หย่อนความสามารถของบุคคล เพราะอ่อนแอหรือมีข้อจำกัดบางประการ ไม่มีปัญญาที่จะแยกแยะหรือทำความเข้าใจตนเองกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แน่นอนที่สุดกฤติกาเป็นคนที่ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าควรจะต้องทำอะไร เธอ มักทำตามคนอื่นเสมอ โดยไม่สามารถหาเหตุผลมาโต้แย้งได้ ภาวะเช่นนี้ทำให้เธอซุ่มซ่อน หมองใจและเป็นทุกข์ แต่ก็ไม่รู้จะหาวิธีคลายทุกข์ได้อย่างไรนอกจากการปลดปล่อยออกมา ด้วยการร้องไห้คร่ำครวญ ถ้าเธอคิดสักนิดก็จะรู้ว่าเกศินีไม่เป็นอะไร เธอแข็งแรงกว่าคนอื่นๆ ด้วยซ้ำ ดังนั้นเธอยอมต้องอยู่ได้ในอากาศข้างนอก ความกลัว และความรู้สึกผิดที่ทิ้งลูกไป ทำให้เธอกลัวอันตรายที่เกิดขึ้นกับลูกมากกว่าที่จะคิดตาม ความเป็นจริงและเธอเองนั้นแหละ ที่พบแต่ความทุกข์เพราะการตัดสินใจทำอะไรอย่างไม่น่าคิด ซึ่งก็น่าเสียดายที่เธอไม่ก็ไม่ฉลาดพอที่จะรู้ได้วิธีคิดที่จะคลายความทุกข์ของ เธอที่เกิดขึ้นได้

4.3 ความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากความกลัว ความวิตกกังวลต่างๆ เกิดขึ้นกับเธอ ทั้งที่ไม่เคยมีมาก่อน เมื่อความกลัวว่าจะไม่ได้รับความรักจากเกศินีเกิดขึ้น เพียงแค่เธอบอกความจริงกับเกศินีเรื่องทุกอย่างก็น่าจะง่ายขึ้น แต่เธอก็ไม่กล้า ความกลัวการถูกปฏิเสธที่จะทำให้ เกิดความเจ็บปวดนั้นมีมากกว่าความกล้าเสี่ยงแบบที่เธอเคยมี ดังนั้นในฉาก 1 คำพูดของเอลิกา ที่จะบอกความจริงเรื่องกำเนิดของเกศินี จึงมีผลทำให้กฤติกายอมทำตามที่เอลิกาสั่งการทุกอย่าง หรือในฉาก 9 เธอก็ไม่กล้าที่จะบอกเกศินีไปว่าเธอคือแม่บังเกิดเกล้าของนาง และในขณะเดียวกัน ความกลัวในสิ่งที่ไม่รู้จัก ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มายั่วยุไม่ให้กฤติกาเชื่ออิสระแต่แรก ที่จะพาเกศินี หนีไป ความกลัวว่าเกศินีจะตายทำให้กฤติกายอมทำตามคำสั่งของเอลิกาโดยง่าย แม้กระทั่ง

ฉาก 12 ถ้ากฤติกาเล่าที่จะบอกอิสระว่า กำลังจะเข้ามาติดกับของเอลิกาในฉากสุดท้ายเรื่องราวอาจไม่จบลงเช่นนี้

4.4 ความรู้สึกเจ็บปวด เนื่องจากความขัดแย้งภายใน ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นกับกฤติกาตลอดเวลาระหว่างความกลัวตาย กลัวไม่ได้อยู่กับลูก กลัวลูกไม่รัก (ติด) กับอยากทำหน้าที่ของแม่ที่ดีที่ปกป้องลูก (ซูปเปอร์ฮีโร่) แต่พลังของอัตตาคูจะมีอำนาจมากเกินไป เกินกว่าที่กฤติกาจะแทนได้ ความกลัวเข้ามาบดบังหน้าที่ของความเป็นแม่เกือบหมด อย่างไรก็ตามพลังของซูปเปอร์ฮีโร่ก็ทำงานในตอนสุดท้าย เมื่อความกลัวทั้งหมดนั้นได้ถูกเอาออกไปจนหมดด้วยการเผชิญความจริง การได้บอกเกตินี้ไปว่าตนคือแม่ผู้ให้กำเนิดของนาง แม้ว่าจะไม่มีผลอะไรกับความรู้สึกของเกตินี้ ณ ตอนนั้น แต่ก็ทำให้ความกลัวที่ถูกฝังอยู่ได้ถูกระบายออกไป ความเจ็บปวดที่ไม่ได้รับความรัก และความสนใจจากเกตินี้ได้ย้อนกลับมาตอบสนองความรู้สึกของกฤติกาแล้ว และคงจะไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอะไรที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดจากความรู้สึกขัดแย้งภายในอีก เมื่อเธอเลือกที่จะทำหน้าที่ปกป้องลูกด้วยการเข้าไปแย่งปืนจากเอลิกาในฉากสุดท้าย เรียกได้ว่าการระบบซูปเปอร์ฮีโร่ก็จะทำงานก็เมื่อฮีโร่ได้นำจิตใจให้เผชิญกับความจริง แม้ว่าจะเป็นความจริงที่เจ็บปวดยิ่งกว่าที่รู้ว่าสุดท้ายแล้วก็ไม่ได้รับความรักจากลูกเช่นกัน

ภายหลังจากการวิเคราะห์ตัวละครให้นักแสดงฟังแล้ว ในขั้นตอนนี้ได้ขอให้นักแสดงลิ้มสิ่งที่ได้ยินได้ฟังทั้งหมด แล้วกลับไปสนใจที่ความต้องการของตัวละครเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ ซึ่งหลังจากลงมือซ้อมในสัปดาห์สุดท้าย นักแสดงก็จับทิศทางได้มากขึ้น แม้ว่าปัญหาในการแสดงบางเรื่อง เช่น การเล่นอารมณ์ การส่งสารตัวละคร การพูดไม่ชัด ยังปรากฏอยู่บ้าง แต่ผู้วิจัยพบว่าอย่างน้อยที่สุดการแก้ปัญหาในระยะสุดท้ายด้วยการเปลี่ยนบท และการนำทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาอธิบายนี้ แม้ว่าการแสดงในช่วงการตัดสินใจ การใช้ความคิด การแสดงความรู้สึกจะไม่ชัดเจนนัก แต่มีความละเอียดขึ้น และเป็นไปตามทิศทางของการกำกับและการแสดง และเจตนาของบทในร่างสุดท้ายมากขึ้น

ทั้งหมดคือแนวทางการทำงานละครเรื่อง *เกศาราพุนเซล* และปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากตัวบทละครและการกำกับการแสดง ในบทต่อไปจะเป็นการประเมินผลจากแบบสอบถามจากคนดู และจากการเสวนาหลังการแสดงละครจบ รวมทั้งข้อเสนอแนะของผู้วิจัยในฐานะผู้เขียนบทและกำกับการแสดง

บทที่ 5
การประเมินผลการแสดง
สำหรับการสร้างบทและการกำกับการแสดงละครเรื่อง “เกศาราพุนเซล”

ละครเรื่อง **เกศาราพุนเซล** จัดแสดงขึ้นที่โรงละครคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 17 สิงหาคม ถึง วันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2547 รวมทั้งสิ้นจำนวน 17 รอบ ในแต่ละรอบมีผู้เข้าชมประมาณ 110 คน รวมแล้วมีผู้เข้าชมการแสดงรวมทั้งสิ้น 1,870 คน สำหรับการประเมินผลโครงการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ข้อสรุปจาก 2 ส่วน ดังนี้

1. จากแบบสอบถามที่แจกให้กับผู้ชมในแต่ละรอบการแสดง
 2. จากการจัดเสวนาในหัวข้อ “จากนิทานของพี่น้องตระกูลกริมม์สู่บทเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ในวันอาทิตย์ที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2547 โดยมีนักวิจารณ์ นักการละคร นักเรียน นิสิต นักศึกษา และผู้สนใจ เข้าร่วมเสวนาและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับละครเรื่องนี้
1. จากแบบสอบถามให้กับผู้ชมในแต่ละรอบการแสดง โดยแยกการประเมินออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้
- 5.1 ส่วนของการแสดง
 - 5.2 ส่วนของการจัดแสดง

5.1 ส่วนของการแสดง แบ่งออกเป็นฝ่ายต่างๆ ดังนี้

หัวข้อ	ความคิดเห็นต่อเรื่อง	ช่วงของคะแนน ที่ให้มากที่สุด	เปอร์เซ็นต์	ช่วงของคะแนน ที่ให้น้อยที่สุด	เปอร์เซ็นต์
1	การแสดง	8 คะแนน	33 %	4 คะแนน	3 %
2	การกำกับการแสดง	8 คะแนน	30 %	3 คะแนน	3 %
3	บท (การดัดแปลงบท)	7 คะแนน	20 %	1 คะแนน	1 %
4	ฉาก	7 คะแนน	25 %	3 คะแนน	4 %
5	เครื่องแต่งกาย / การแต่งหน้า	8 คะแนน	28 %	3 คะแนน	3 %

หัวข้อ	ความคิดเห็นต่อเรื่อง	ช่วงของคะแนน ที่ให้มากที่สุด	เปอร์เซ็นต์	ช่วงของคะแนน ที่ให้น้อยที่สุด	เปอร์เซ็นต์
6	แสง	9 คะแนน	33 %	4 คะแนน	3 %
7	เสียง	8 คะแนน	33 %	3 คะแนน	2 %
8	ภาพ/เทคนิคภาพ (Animation)	7 คะแนน	28 %	3 คะแนน	3 %

จากข้อคิดเห็นที่ได้รับจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะขอประมวลความคิดเห็นโดยสรุปของผู้ชมในแต่ละประเด็น ดังนี้

5.1.1 การแสดง

ผู้ชมมีความพึงพอใจในบทบาทการแสดงของนักแสดง เนื่องจากเห็นว่านักแสดงสามารถแสดงได้ระดับมาตรฐานที่ผู้ชมสามารถเข้าใจในตัวละครแต่ละตัวได้อย่างไม่ขัดแย้ง แต่ยังมีส่วนที่นักแสดงบางคนพูดเร็วและเร็วไปบ้าง แต่โดยรวมแล้วผู้ชมพึงพอใจในนักแสดงทุกคน โดยเฉพาะเอลิกา ซึ่งได้รับบทนำและเป็นตัวดำเนินเรื่องสามารถทำให้ผู้ชมติดตามการแสดงได้อย่างต่อเนื่อง

5.1.2 การกำกับการแสดง

ผู้ชมให้คะแนนการกำกับการแสดงไว้ค่อนข้างกว้าง คือตั้งแต่ 7 จนถึง 10 ทั้งนี้อาจมีความเป็นไปได้ในเรื่องของระยะเวลาของละครที่สั้นเกินไป ผู้ชมบางคนอาจยังรู้สึกว่ายังไม่สามารถเข้าใจกับสิ่งที่ต้องการจะนำเสนอได้เต็มที่ จึงให้คะแนนในระดับ 1-6 อยู่ระหว่าง 10 - 15% อย่างไรก็ตาม ผู้ชมบางกลุ่มจะชื่นชอบแนวทางของการกำกับการแสดง ที่นำเสนอความแปลกใหม่และเป็นการผสมผสานกันได้อย่างลงตัวระหว่างเทคนิคภาพ แสง เสียง และการแสดงบนเวที จึงให้คะแนนในระดับ 8 อยู่ระหว่าง 30 %

5.1.3 การเขียนบท (การดัดแปลงบท)

เนื่องจากละครมีความยาวไม่มากนัก บทละครจึงไม่สามารถพัฒนาไปในระดับที่สามารถทำให้ผู้ชมทุกคนเข้าใจเรื่องได้และผู้ชมบางคนไม่รู้จักนิทานเรื่อง **ราพุนเซล** มาก่อน ทำให้มีผู้ชม 1% ที่ให้คะแนนในระดับ 1 หรือไม่พอใจกับการเขียนและการดัดแปลงบทนัก โดยให้เหตุผลว่า

บทสั้นและแบนเกินไป จึงทำให้ยากที่จะเข้าใจสิ่งที่คนเขียนบทต้องการจะเชื่อมโยงระหว่างนิทานและละครได้

เพื่อประเมินผลเรื่องของบทได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น ในแบบสอบถามได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับสารของละครที่คนดูได้รับ ซึ่งสามารถประมวลผลออกมาได้ดังนี้

หัวข้อ	ประเด็นและสารที่ได้รับ	ช่วงของคะแนน ที่ให้มากที่สุด	เปอร์เซ็นต์	ช่วงของคะแนน ที่ให้น้อยที่สุด	เปอร์เซ็นต์
1	เรื่องความสัมพันธ์ของแม่กับลูก	8 คะแนน	25 %	3	2 %
2	เรื่องความเห็นแก่ตัว	8 คะแนน	28%	3	3 %
3	เรื่องการกดขี่และอิสรภาพ	7 คะแนน	23%	2	1 %
4	เรื่องอิทธิพลทางการเมือง	8 คะแนน	20%	3	2%
5	เรื่องความสำคัญของผม	1 - 7 คะแนน	20%	_*	_*
6	ไม่เห็นประเด็นอะไรเลย	1 คะแนน	35%	_*	_*

* หมายเหตุ คะแนนในช่วงดังกล่าวมีความเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่แต่รอบซึ่งผู้ชมจะแตกต่างกันไป ไม่สามารถนำมาใช้ เป็นข้อมูลพื้นฐานได้

ผลสรุปจากแบบสอบถามในแต่ละรอบจะมีช่วงคะแนนที่ใกล้เคียงกัน ในหัวข้อที่ 2 เรื่องความเห็นแก่ตัวเป็นประเด็นที่ผู้ชมส่วนใหญ่ร้อยละ 28 ได้จากละคร ส่วนสารที่ผู้ชมได้รับรองลงมาก็คือประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ของแม่กับลูก (25%) การกดขี่และอิสรภาพ (23%) และประเด็นเรื่องอิทธิพลทางการเมือง (20%) ส่วนเรื่องความสำคัญของผมซึ่งเป็นอนุภาคที่สำคัญของเรื่องจะมีความเห็นที่แตกต่างกันไป ช่วงของการให้คะแนนจึงกว้างตั้งแต่ 1 คือมองไม่เห็นประเด็นเรื่องความสำคัญของผมไปจนถึง 7 ซึ่งเห็นประเด็นเรื่องความสำคัญของผมค่อนข้างมาก ส่วนคำถามสุดท้ายคือไม่เห็นประเด็นอะไรเลยนั้น คนดู 35 % ให้คะแนนไว้ที่ระดับ 1 คือเป็นจำนวนคนดูที่มากที่สุด

ซึ่งจากการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากหัวข้อ 5 และ 6 แล้วนั้น พบว่าจะเปลี่ยนแปลงไปตามคนดูแต่ละรอบ ซึ่งคิดว่าปัญหาน่าจะมาจากคำถามที่กว้างเกินไป ทำให้มีความคิดที่แตกต่างกันหลายมุม

นอกจากนี้แล้วผู้ชมยังได้เสนอประเด็นอื่นๆ นอกเหนือจากที่ระบุให้ ได้แก่ ประเด็นเรื่องความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีผลต่อจิตใจคนและสภาพแวดล้อม โดยเห็นว่าธรรมชาติถูกทำลายโดยวิทยาศาสตร์ และความเจริญทางวิทยาศาสตร์กลายเป็นดาบสองคม หากใช้ไม่ถูกทาง

5.1.4 ฉาก

แม้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่ให้คะแนนฉากละครเรื่องนี้ไว้ที่ระดับคะแนน 7 – 8 กับความเห็นที่ว่าฉากและแสงสามารถเข้ากัน และกลมกลืนกันได้อย่างดี ถึงแม้ว่าฉากจะดูเรียบแต่สามารถใช้ประโยชน์ได้หลายอย่างและทันสมัยสมกับเป็นโลกอนาคต แต่ก็มีผู้ชมจำนวนหนึ่งเห็นว่าฉากละครในเรื่องนี้เป็นฉากที่นิ่งไม่เปลี่ยนแปลงและไม่มีลูกเล่น ไม่มีสีสันที่ซับซ้อน และอยากให้มีความหลากหลายมากกว่าฉากเดียว

5.1.5 เครื่องแต่งกาย / การแต่งหน้า

ผู้ชมค่อนข้างพึงพอใจในส่วนของเครื่องแต่งกายที่เข้ากับยุคสมัย สมกับเป็นโลกอนาคต และการแต่งหน้าที่เข้ากับเนื้อหาและเหตุการณ์ในยุคนั้น

5.1.6 แสง / เสียง / ภาพ / เทคนิคภาพ (Animation)

ในส่วนของแสง เสียง ภาพและเทคนิคภาพนั้น ค่อนข้างเป็นที่พอใจของผู้ชม โดยเฉพาะเสียงประกอบซึ่งสามารถเชื่อมโยงฉากและสื่อเรื่องราว และเหตุการณ์ในละครได้อย่างกลมกลืน ในส่วนของแสง ผู้ชมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสีส้ม สวยและทันสมัย เข้ากับฉากได้ดี มีเทคนิคการใช้แสงที่น่าสนใจ ในส่วนของภาพและเทคนิคภาพจะมีผู้ชมบางส่วน ที่เห็นว่าภาพและเทคนิคสามารถพัฒนาได้มากกว่านี้ ภาพและการแสดงไม่สัมพันธ์กัน ในขณะที่บางส่วนของบทนำเสนอที่แปลกใหม่ การผสมผสานสื่อต่างๆ ให้เกิดขึ้นบนเวทีได้อย่างลงตัว

5.2 ส่วนของการจัดการแสดง

(การประชาสัมพันธ์/สถานที่จัดแสดง/การซื้อบัตร/ราคาบัตร และอื่นๆ)

ในส่วนของจัดการแสดง ผู้ชมแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1. นิสิตอักษรศาสตร์ ซึ่งจะได้รับสิทธิ์ชมละครของคณะโดยไม่เสียค่าบัตร
2. นักเรียน นิสิต นักศึกษาซึ่งจะซื้อบัตรในราคา 150 บาท
3. ผู้ชมทั่วไป ซื้อบัตรในราคา 200 บาท

โดยรวมแล้วผู้ชมค่อนข้างพอใจในส่วนของการจัดการงานด้านการประชาสัมพันธ์ ผู้ชมส่วนใหญ่จะได้รับข่าวสารจากสื่อโปสเตอร์คิดเป็นร้อยละ 30% ซึ่งส่วนใหญ่จะติดอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ในย่านสยามสแควร์ แหล่งรวมของคนทำงานศิลปะ ตามคณะของมหาวิทยาลัยต่างๆ โรงเรียน ร้านอาหารและห้างสรรพสินค้าชั้นนำ นอกจากนี้ยังมีสื่อเว็บไซต์ (10%) วิทยุ (6%) หนังสือพิมพ์ (5%) โทรศัพท์ (3%) และนิตยสาร (3%) ซึ่งใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อให้เข้าถึง กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียน นิสิต นักศึกษา และผู้มีใจรักในด้านศิลปะการแสดง โดยการประชาสัมพันธ์จะเน้นให้เข้ากับสื่อที่ต้องการจะนำเสนอ โดยในส่วน of เว็บไซต์และวิทยุจะมีการเล่นเกมเพื่อชิงบัตรชมละคร ซึ่งถือเป็นการประชาสัมพันธ์ที่ค่อนข้างได้ผลลัพธ์เป็นที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตาม การประชาสัมพันธ์โดยการบอกต่อ (Word of Mouth) ก็เป็นอีกหนึ่งหนทางการประชาสัมพันธ์ที่ได้ผลลัพธ์อย่างดีที่สุด ซึ่งคิดสัดส่วนถึง 55% จากภาพรวมของการประชาสัมพันธ์ทั้งหมด

ในส่วน of สถานที่จัดแสดง การซื้อบัตรและราคาบัตรนั้น ผู้ชมส่วนใหญ่พึงพอใจ สถานที่จัดแสดงและการซื้อบัตรที่ภาควิชาฯ ศูนย์หนังสือจุฬาฯ สาขาสยามสแควร์ และสาขาศาลา พระเกี้ยว นอกจากนี้ ยังมีผู้ชมอีกส่วนหนึ่งที่พอใจในเรื่องที่มีการซื้อบัตรผ่านทางโทรศัพท์ ในเรื่องของราคาบัตร มีผู้ชมส่วนหนึ่งคิดว่าราคาบัตรสูงเกินไป

ในละครเรื่องนี้ไม่มีการระบุเลขที่นั่ง ซึ่งเป็นผลดีในแง่ของการขายบัตรที่ผู้ชมจะสามารถซื้อบัตรได้อย่างสะดวกในแต่ละที่ที่จำหน่ายบัตร ซึ่งผู้ชมก็พึงพอใจและส่งผลดีต่อละครในเวลากการแสดง แล้วผู้ชมที่มาสายจะไม่รบกวนสมาธินักแสดงและผู้ชมคนอื่นมากนัก

2. จากการจัดเสวนาในหัวข้อ “จากนิทานของพี่น้องตระกูลกริมม์สู่บทเรื่อง เกศารา พุนเซล” ในวันอาทิตย์ที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2547 ณ โรงละครอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีนักวิจารณ์ นักการละคร นักเรียน นิสิต นักศึกษา และผู้สนใจ เข้าร่วมเสวนาและแสดง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับละครเรื่องนี้ประมาณ 80 คน วิทยากรหลัก คือ

1. คุณนันทขว้าง สิริสุนทร	นักวิจารณ์ละครและภาพยนตร์
2. คุณภัทระ ด้านอุตรา	นักวิชาการการละครและนักวิจารณ์
3. คุณวชิรา รุธิรณก	บรรณาธิการนิตยสาร A DAY

จากการเสวนา ประเด็นที่วิทยากรและผู้เข้าร่วมเสวนาสนใจมีอยู่ 2 ประเด็นหลัก คือ

1.1 เรื่องการดัดแปลงบท

1.2 เรื่องการทำวิจัย

1.1 เรื่องการดัดแปลงบท

ผู้เข้าร่วมเสวนาบางส่วน รู้สึกชื่นชอบในประเด็นของการเชื่อมโยงเรื่องราวนิทานกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอนาคต เนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้ร่วมเสวนาเหล่านี้ชอบในเรื่องของความแปลกใหม่ ความคิดสร้างสรรค์ ความทันสมัยและการหาแนวทางที่จะเสนอมุมมองใหม่ๆ ให้กับละครเวทีโดยผ่านสื่อผสมรูปแบบต่างๆ โดยไม่คาดคิดว่าจะได้ชมละครแนววิทยาศาสตร์จากละครของคณะอักษรศาสตร์ ซึ่งปกติจะมีลักษณะเฉพาะ คือมักจะจัดแสดงละครเวทีที่นำมาจากบทละครหรือวรรณกรรมชั้นเอกของโลก ความเห็นของผู้ชมในส่วนนี้ สอดคล้องกันกับความคิดเห็นของคุณภัทร ด้านอุตรา ซึ่งเป็นทั้งนักวิชาการการละครและนักวิจารณ์ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องราวการโคลนนิ่งในละครว่าเป็นประเด็นที่ทันสมัยและสดร้อน ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคตอันใกล้ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนและรองรับวัตถุประสงค์ของ โครงการวิจัยเรื่องเก่าเล่าใหม่ได้เป็นอย่างดีว่า เรื่องเก่านั้นสามารถนำมาเล่าใหม่ให้ทันสมัย ให้คนในยุคปัจจุบันสามารถรู้เรื่องราวเก่า โดยผ่านมุมมองของคนทำงานสร้างสรรค์ในยุคปัจจุบัน

นอกจากนั้นแล้ว ผู้เข้าร่วมเสวนายังให้ความสนใจในเรื่องของการนำเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ของโครงการนี้ว่าเป็นการดีที่ทำให้นิทานมีชีวิตปรากฏออกมาบนเวที แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเรื่องราวที่สนุกสนาน หวานชื่นของนิทานเทพนิยายเรื่อง ราพูนเซล จึงถูกดัดแปลงให้เศร้าและหดหูได้ เพราะจากการฟังชื่อละครเทียบกับนิทานแล้ว คาดหวังว่าจะมาดูละครที่เสนอความสนุกสนาน

มากกว่าเรื่องราวที่เครียดและเป็นโศกนาฏกรรม ทำให้ผู้ชมบางส่วนรู้สึกผิดหวังและไม่เข้าใจจุดประสงค์ของการเล่าใหม่ในครั้งนี้ ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าความตั้งใจของผู้วิจัยที่ต้องการจะให้ละครเรื่อง **เกศาราพุนเซล** กระตุ้นให้คนดูได้คิด และรู้สึกเกลียดชังตัวละครในเชิงเสียดสียังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร มีเพียงผู้ชมส่วนน้อยที่เห็นความพยายามของละครที่ต้องการจะกระตุ้นให้คนดูละครใช้ความคิดมากกว่าชมเพื่อความบันเทิง ดังเช่นที่คุณนนทขว้าง สิริสุนทร นักวิจารณ์และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ Biz Week ได้กล่าวไว้ในการเสวนาว่า น่าเสี่ยงในการเสียดสีสังคมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการเล่าเรื่อง ช่วยกระตุ้นให้เขารู้สึกว่า การชมละครเรื่องนี้ควรชมอย่างใช้ความคิดตรึกตรองไปด้วย

ส่วนคุณวชิรา รุธิรณก บรรณาธิการนิตยสาร A Day สนใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ กับความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกสาว ที่ได้จากเนื้อหาของละครสรุปว่า การที่มนุษย์พยายามเอาชนะธรรมชาติอย่างมาก จึงสนใจกระบวนการทางวิทยาศาสตร์จนลืมเรื่องธรรมชาติภายในจิตใจของความเป็นแม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้าและก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในสังคม ถ้าละครเรื่องนี้สะท้อนความคิดนี้ออกมาได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น สาระในเรื่องนี้น่าจะช่วยเหลือแก้ปัญหาสังคมและนำเสนอทางออกได้

1.2 เรื่องการทำวิจัย

มีผู้ร่วมเสวนาท่านหนึ่งเสนอแนะว่า การทำวิจัยในลักษณะนี้น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ดีไม่ควรเก็บค่าชมละครในราคาเต็ม ควรแยกละครที่เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย ออกจากละครที่เปิดการแสดงปกติ เพราะเขารู้สึกว่าไม่ยุติธรรมสำหรับคนดูที่ต้องเสียค่าบัตรในราคาเต็ม ในขณะที่ละครที่ได้ดูนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยหรือการทดลอง ประเด็นนี้กลายเป็นเรื่องโต้แย้ง และอภิปรายกันอย่างกว้างขวางว่า ละครที่เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์ในโครงการลักษณะนี้แตกต่างจากการวิจัยในสาขาวิทยาศาสตร์อย่างไร ซึ่งผู้ร่วมเสวนาหลายท่านเป็นนักการละครและเข้าใจธรรมชาติของงานสร้างสรรค์ในลักษณะนี้ต่างช่วยกันชี้แจงว่า การจัดแสดงละครมีลักษณะการทำงานที่เป็นองค์รวม มีกำหนดเวลาดตายตัว โดยเฉพาะเรื่องของการจัดการแสดง ไม่ว่าจะเป็นวันจัดแสดง รายรับ รายจ่าย ดังนั้นเมื่อมีการกำหนดวันแสดง ประชาสัมพันธ์แล้ว การแสดงต้องเกิดขึ้นหน้าที่ของคนเขียนบทหรือผู้กำกับการแสดงก็มีระยะเวลากำหนด ซึ่งเมื่อรูปแบบของงานถูกเปลี่ยนมือ

แล้วหน้าที่ของแต่ละฝ่ายก็จะหมดลง ซึ่งเมื่อละครเปิดการแสดง ผลตอบรับจากคนดูเป็นเครื่องมือหนึ่ง แต่ไม่ใช่ทั้งหมดในการตัดสินงานนั้นๆ ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ เพราะงานศิลปะขึ้นอยู่กับรสนิยมของคนเสพและตัวตนของผู้สร้างที่พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แม้ว่าการวิจัยครั้งนี้ฟังดูเหมือนว่าเป็นการทดลองที่ยังไม่สมบูรณ์ในทางวิทยาศาสตร์ แต่สำหรับศาสตร์ด้านการละครถือว่า เป็นงานที่สมบูรณ์แล้ว ซึ่งประเด็นการถกเถียงในเรื่องนี้ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นประเด็นที่สำคัญสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัยในลักษณะนี้ที่ต้องพิจารณา และเตรียมข้อมูลสำหรับชี้แจงให้กับผู้ที่ไม่เข้าใจงานสร้างสรรค์ในลักษณะนี้ต่อไป

บทที่ 6

บทสรุป

หลังจากผ่านกระบวนการทำงานทั้งหมด เริ่มจากการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างบทละครเวทีเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ตลอดจนการนำบทละครมาพัฒนาปรับเปลี่ยน แก้ไข และนำมาจัดแสดงเป็นละครเวทีเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ณ โรงละครอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 17 สิงหาคม ถึง วันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2547 รวมถึงการจัดทำคู่มือการจัดแสดงละครฉบับสมบูรณ์ สำหรับการเขียนรายงานวิจัยฉบับนี้ สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบนับตั้งแต่ครั้งแรกที่เริ่มลงมือเขียนรายงานวิจัยก็คือ อุปสรรคในการอธิบายความคิด เหตุผลและขั้นตอนในการทำงานให้ออกมาในรูปของการเขียนรายงาน สาเหตุใหญ่คือ ผู้วิจัยกำลังต้องทำหน้าที่เป็นนักวิเคราะห์วิจารณ์ที่มองดูงานของตัวเอง ซึ่งเป็นหน้าที่และการใช้ทักษะคนละส่วนกับการสร้างสรรค์บทละครและการกำกับการแสดงละคร

อนึ่ง จากการพยายามเขียน ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก ผู้วิจัยพบว่าไม่สามารถหาข้อสรุปของปัญหา และข้อเสนอแนะได้ในทันทีทันใด เพราะสมองสองส่วนทำงานกันคนละทิศละทาง กระทั่งผู้วิจัยได้ล้มเลิกความคิดที่จะเขียนและเลิกให้ความสนใจกับงานวิจัยของตนเองไปประมาณ 1 ปีเศษ แล้วกลับมาทบทวน กลับกรอง และมองย้อนกลับมาพิจารณางานของตนเองอีกครั้ง ในฐานะบุคคลที่สามารถได้ข้อสรุปของการวิจัยในลักษณะงานสร้างสรรค์ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้ ดังนี้

6.1 ปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้วิจัย

จากการทำวิจัยในชุดโครงการ “เรื่องเก่าเล่าใหม่” ผู้วิจัยพบปัญหาในการดำเนินงานและมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

6.1.1 ปัญหาเรื่องระยะเวลาในการสร้างบทละครมีน้อยเกินไป กล่าวคือ ผู้วิจัยมีเวลาเพียงแค่ 5 เดือน คือ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงพฤษภาคมในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับนิทานเรื่องนี้พร้อมๆ กับการเขียนบทละครเรื่องใหม่ด้วย ระยะเวลาที่จำกัดนี้ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถพัฒนาบทได้อย่างเต็มที่ คือ เพียงแค่ใช้เวลาในการเขียนบทละครทั้งหมดเวลาแล้ว ไม่มีเวลาที่จะทดลองอ่านบทและปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งยังมิได้ตรวจว่าบทละครที่ได้นั้นตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ก็เข้าสู่ขั้นตอนของการกำกับการแสดงแล้ว ซึ่งผู้วิจัยจึงจำที่จะต้องเปลี่ยนสถานะของตนเองจากคนเขียนบทไปเป็นผู้กำกับการแสดง ที่ต้องทำงานประสานกับฝ่ายต่างๆ โดยมีระยะเวลาของการเปิดการแสดงในเดือนสิงหาคมเป็นตัวกำหนดตารางการทำงาน ดังนั้น หากต้องมีการทำงานในลักษณะนี้ต่อไป ควรจะแยกบทบาทของคนเขียนบท กับผู้กำกับการแสดงออกจากกัน

และควรมีกำหนดเวลาแต่เฉพาะการสร้างบทละคร โดยไม่มีเงื่อนไขของเวลาในการจัดการแสดง มาเป็นอุปสรรค

6.1.2 ปัญหาเรื่องการตั้งวัตถุประสงค์ของการเขียนบทที่ขัดแย้งกัน กล่าวคือ การตั้งโจทย์ในการเขียนบทของผู้วิจัย 2 ประการ คือ 1. ตัวละครเอกคือ แม่มด (เอลิกา) 2. ละคร ต้องทำให้คนดูเกลียดชังตัวละครแม่ โดยใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์มาอธิบายให้เห็นเหตุผล เบื้องหลังการกระทำของตัวละครได้สร้างปัญหาในการเขียนบทละคร ดังนี้

1. ถ้าให้ตัวละครเอกคือ เอลิกา ไม่สามารถทำให้คนดูเกลียดตัวละครตัวนี้ได้ ดัง เช่นบทละครที่ใช้จัดแสดง ซึ่งมีข้อสรุปจากแบบสอบถามในบทที่ 5 ทั้งนี้เพราะคนดูรู้สึกเห็นอก เห็นใจและเข้าใจการตัดสินใจของตัวละคร แม้ว่าตัวละครจะเลือกกระทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการ มากกว่าความรักที่มีต่อลูกก็ตาม

2. ถ้าเขียนบทละครที่ทำให้คนดูเกลียดชังตัวละครแม่ จะให้เอลิกาเป็นตัวละคร เอกมิได้ เพราะถ้าจะให้คนดูรู้สึกเกลียดชังการกระทำของเอลิกาและกฤติกา ซึ่งเป็นตัวแทนของแม่ แล้วนั้น ต้องสะท้อนภาพของเกศินีที่กลายเป็นเหยื่อของความเห็นแก่ตัวของตัวละครแม่ทั้งสอง ตัวนี้ โดยต้องไม่ให้คนดูรู้สึกเข้าอกเข้าใจตัวละครอย่างเอลิกามากนัก ให้เห็นเพียงการกระทำและ ผลลัพธ์ของเหยื่อที่ถูกกระทำ ดังเช่นบทละครร่างแรก

ดังนั้น ทางออกสำหรับการสร้างบทเรื่องนี้ต่อไป คือ ต้องเลือกโจทย์เพียงอย่างเดียว อย่างหนึ่งเท่านั้น

6.1.3 การปรับหรือสร้างบทจากการทำงานกับนักแสดง ควรเลือกนักแสดงที่มี ประสบการณ์ เนื่องจากการเลือกวิธีแก้ปัญหาวีธีหนึ่งในกระบวนการซ้อมละครนั้น ผู้วิจัยได้เลือก ให้นักแสดงได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อเป็นแนวทางในการปรับบทละคร แต่ผู้วิจัยพบว่าการแสดงที่อาจเรียกได้ว่าเป็นการทดลองดังกล่าวน่าจะประสบผลสำเร็จ ถ้าหากนักแสดงเป็น นักแสดงที่มีประสบการณ์ทางการแสดงและคุ้นชินกับการทำงานแบบทดลองเช่นนี้บ้างแล้ว แต่ใน กรณีของนักแสดงในเรื่อง **เกศาราพุนเซล** นี้ ยังมีนักแสดงที่ไม่มีประสบการณ์ทางการแสดง ร่วมอยู่ด้วย ดังนั้นการปรับเปลี่ยนบทไปพร้อมกับการซ้อมจึงสร้างความสับสนให้กับนักแสดง มือใหม่ ซึ่งแน่นอนว่าย่อมจะทำให้นักแสดงคนอื่นได้รับผลกระทบไปด้วย

6.1.4 ปัญหาเรื่องการติดกรอบ

6.1.4.1 การกำหนดโจทย์ในการสร้างบทของผู้วิจัย ได้ส่งผลทำให้บท ละครที่ออกมานั้นมีข้อจำกัดมากและไม่สามารถนำเสนอรายละเอียดได้ครบถ้วน ก่อนการลงมือ เขียนบทละครเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ผู้วิจัยได้ตั้งเงื่อนไขในการเขียน ดังนี้

1. การจำกัดสถานที่ของบทละครให้เกิดขึ้นในฉากเดียว เพื่อสร้างความกดดัน และความรู้สึกอึดอัดให้คนดู

2. การจำกัดตัวละครให้มีจำนวนเท่ากับตัวละครในนิทานเท่านั้น การกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวทำให้การสร้างโครงเรื่องเป็นไปได้ยาก แม้ว่าผู้วิจัยจะนำเทคนิคทางด้านภาพมาช่วยเล่าเรื่อง เพื่อสร้างความสมเหตุสมผลในแง่ของความต่อเนื่องของเวลา ก็ยังไม่สามารถสื่อสารให้คนดูลำดับความคิดได้ ที่สำคัญจุดประสงค์ของผู้วิจัยที่ต้องการเขียนบทสนทนาที่สั้นและกระชับ เพื่อให้การกระทำของตัวละครเป็นตัวละครเล่าเรื่องแทนคำพูดนั้น ทำให้บทละครไม่สามารถสื่อสารกับผู้ชมได้สำเร็จ เนื่องจากการนำเสนองานชิ้นนี้เป็นลักษณะของละครเวที บทสนทนาคือสื่อที่ช่วยให้คนดูเข้าใจตัวละครได้ชัดเจนกว่าการเห็นภาพสีหน้า แววตา ของนักแสดง โดยเฉพาะผู้ชมที่ไม่ได้นั่งอยู่ในระยะใกล้พอที่จะเห็นสีหน้าหรือแววตาของนักแสดงได้ชัดนัก เมื่อไม่มีบทสนทนาที่มากเพียงพอ คนดูก็ไม่อาจเข้าใจความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครว่า ตอนนี้องค์ละครกำลังคิดอะไรอยู่ และอะไรคือเหตุผลที่ทำให้ตัวละครต้องตัดสินใจกระทำในสิ่งนั้นๆ เงื่อนไขในการสร้างบทละครได้เป็นอุปสรรคทำให้บทละครเรื่องนี้ไม่อาจสื่อความหมายให้กับคนดูได้อย่างที่ควรจะเป็น ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ชมบางส่วนที่ไม่เข้าใจประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ

6.4.1.2 ปัญหาที่เกิดขึ้นในการกำกับการแสดง

1. การกำกับการแสดงที่ติดกับภาพที่เกิดจากการเขียนบท เนื่องจากผู้วิจัยทำหน้าที่เขียนบทและกำกับการแสดงด้วยตนเอง ทำให้ผู้วิจัยมีภาพที่ตนต้องการค่อนข้างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความคาดหวังที่จะให้นักแสดงสามารถแสดงได้ตามภาพที่ผู้วิจัยได้มองเห็นเอาไว้ แต่เมื่อศักยภาพของนักแสดงที่ผู้วิจัยเลือกมานั้น พัฒนาไปได้ไม่ถึงในระหว่างการซ้อมในช่วงแรก ทำให้นักแสดงถูกบีบบังคับให้ทำตามที่คุณผู้วิจัยในฐานะผู้กำกับการแสดงต้องการ เมื่อนักแสดงพยายามทำตามความคาดหวังของผู้กำกับการแสดง นักแสดงจึงมีความกดดันมาก จนไม่สามารถแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่และเป็นธรรมชาติ จนกระทั่งเมื่อผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักแสดงได้ทำแบบฝึกหัด และทดลองเล่นสดตามความเข้าใจของนักแสดงเอง จึงทำให้นักแสดงสามารถแสดงได้ดีขึ้น

2. ความรู้สึกผิดต่อแม่ ในการที่จะกำกับให้ “แม่” เป็นตัวละครที่เลวเนื่องจากผู้วิจัยรักและเทิดทูนแม่ของตนเองเป็นอย่างมาก และไม่เคยมองว่าคนที่เป็นแม่จะมีพฤติกรรมที่ชั่วร้ายและเห็นแก่ตัวได้ จึงไม่กล้า (เกิดจากจิตใต้สำนึก) ที่จะกำกับการแสดงให้ตัวละครทั้งภักดีกาและเอลิกา แสดงความเลวออกมาได้ จึงกำกับการแสดงโดยเน้นที่เหตุผลในการกระทำในทางดีมากกว่ากำหนดให้นักแสดง แสดงออกถึงความเห็นแก่ตัวหรือความปรารถนา

อย่างที่สุด ทำให้การแสดงของนักแสดงไม่แสดงออกถึงความอยากอย่างที่สุด แต่มีความขัดแย้ง เรื่องของคุณธรรมและความรักมายั่วยุอยู่ตลอด ทั้งๆ ที่นักแสดงสามารถแสดงออกถึงความเห็นแก่ตัวได้ชัดเจนกว่านี้และจะทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเข้มข้นมากขึ้น

3. การติดกับความพยายามให้เหตุผลเบื้องหลังการกระทำของตัวละครหลัก คือ เอลิกา และการเลือกให้เอลิกาเป็นตัวละครหลัก ทำให้วัตถุประสงค์ที่จะให้คนดูเกลียดชัง พฤติกรรมที่น่ารังเกียจของตัวละคร และการมุ่งใช้ละครเป็นพื้นที่ในการสะท้อนปัญหา เพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมคิด แล้วนำสิ่งที่ได้จากการชมละครไปวิเคราะห์หาต้นตอของปัญหาในชีวิตจริง ได้ผลในทางตรงกันข้าม การใช้หลักจิตวิเคราะห์ตามแนวของฟรอยด์นั้น ทำให้คนดูเข้าใจเหตุผล เบื้องหลังการกระทำของตัวละคร โดยเฉพาะละครที่โหดเหี้ยมอย่างเอลิกา เมื่อผู้ชมเข้าใจปม ปัญหาของตัวละครได้อย่างดี ย่อมทำให้ผู้ชมรู้สึกรักและเห็นอกเห็นใจตัวละคร แม้ว่าตัวละคร ตัวนั้นจะกระทำในสิ่งที่เรียกว่าเห็นแก่ตัวก็ตาม ดังจะเห็นได้จากที่มีผู้ชมบางส่วนแสดงความ เห็นว่า หลังจากชมละครจบแล้ว ผู้ชมซึ่งใจความรักของแม่มากขึ้น ซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์ของ ผู้วิจัยที่ต้องการจะชี้ให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวของแม่ ผู้ใช้ถูกเป็นเครื่องมือในการเติมเต็มสิ่งที่ ตนเองปรารถนา หรือแม่ที่ไม่รับผิดชอบกับการกระทำของตัวเองในการให้กำเนิดลูก ตามที่ผู้วิจัย ได้รับแรงบันดาลใจมาจากปัญหาทารกถูกทอดทิ้งดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงไปแล้ว

4. การติดกับสถานะของการเป็นลูกศิษย์ กล่าวคือ ผู้วิจัยยังคงเชื่อฟัง คำแนะนำของครูบาอาจารย์ และผู้ที่มีอายุมากกว่า ด้วยความเกรงใจ และกลัวผิด จึงทำให้น่าทุกๆ คำแนะนำจากทุกๆ ท่านมาแก้ไข และปรับปรุงบทละครของตนเอง โดยไม่เลือกและไม่กล้าจะ ยืนยัน ในสิ่งที่ผู้วิจัยได้เลือกแล้ว ซึ่งทำให้ทิศทางของบทเบี่ยงเบน ไม่เป็นไปตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก

6.1.5 การประเมินผลจากผู้ชมนั้นยังไม่แม่นยำ และไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งนี้เกิดจากการตั้งคำถามที่กว้างเกินไป ประกอบกับลักษณะนิสัยของคนดูละครที่มักจะรีบออก จากโรงละครทันทีหลังจากการแสดงจบ แบบสอบถามที่เยิ่นเย้อและถามไม่ตรงประเด็น อาจทำให้ คำตอบที่ได้ไม่ค่อยมีคุณภาพเมื่อเทียบกับปริมาณของคนดู เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้วิจัยจึงได้ความคิด เห็นที่เป็นประโยชน์ ต่อการประเมินปัญหาของโครงการค่อนข้างน้อยทั้งๆ ที่ผู้ชมถือเป็นองค์ ประกอบสำคัญของละครเวทีที่ถือเป็นตัวแทนของผู้รับสาร ที่จะทำให้ผู้วิจัยสามารถวัดความ สำเร็จของการสื่อความหมายในเรื่องได้ดีที่สุด

6.1.6 การนำนิทานเรื่อง **ราพุนเซล** กลับมาเล่าใหม่ในครั้งนี้ ได้สร้างความ สับสนให้กับผู้ชม เพราะผู้ชมบางส่วนไม่เคยรู้จักเรื่อง **ราพุนเซล** มาก่อน การที่นิทานมีแบบเรื่อง ที่ไม่แพร่หลายทำให้ผู้ชมไม่สามารถเชื่อมโยงเรื่องเก่าและเรื่องใหม่ได้ แม้ผู้ชมบางส่วนที่รู้จักและ

คุ้นเคยกับเรื่องของราพุนเซลเป็นอย่างดี ก็ยังเกิดความสับสน เพราะในละครไม่ได้ให้ภาพของหญิงสาวที่ถูกกักขังในหอคอยอันเป็นภาพที่ทำให้คนจำนวนมากจดจำนิทานเรื่องนี้ไว้ได้ รวมถึงภาพของหลอดทดลองก็ไม่อาจเชื่อมโยงและใช้เป็นตัวแทนของหอคอยได้ ตามที่ผู้วิจัยพยายามนำเสนอและที่สำคัญคือ การเปลี่ยนตัวเอกจากราพุนเซล เป็นแม่มด (เอลิกา) แต่ใช้ชื่อราพุนเซลเป็นส่วนหนึ่งของชื่อบทละคร

เพราะแม้ในงานเขียนอื่นๆ แม้ว่าจะนำแต่เฉพาะอนุภาคและแบบเรื่องของนิทานเรื่องราพุนเซลมาใช้ แต่ตัวเอกยังคงเป็นราพุนเซล³¹ นอกจากนั้นแล้วการตั้งชื่อบทละครโดยนำชื่อของราพุนเซลมาใช้ร่วมอยู่ด้วยนั้น ได้ทำให้ผู้ชมคาดหวังที่จะได้ชมเรื่องราวของราพุนเซลมาปรากฏอยู่ในละครเวทีเรื่องนี้บ้าง โดยเฉพาะเรื่องราวตัวละครในเทพนิยาย แต่เมื่ออนุภาคของหอคอยและเส้นผมไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน ทั้งยังไม่เห็นเรื่องราวความรักหรือลักษณะของนิทานเทพนิยายปรากฏอยู่ ทำให้ผู้ชมเกิดความผิดหวัง และหาความเชื่อมโยงของละครกับนิทานเรื่อง **ราพุนเซล** ไม่ได้ ดังนั้นผู้ชมจำนวนหนึ่งจึงไม่เข้าใจว่าบทละครเรื่องใหม่นี้เชื่อมโยงกับนิทานเรื่องเก่าอย่างไร แม้ว่าผู้วิจัยจะมีความเชื่อว่า ผู้ชมที่ไม่เคยรู้จักนิทานเรื่อง **ราพุนเซล** มาก่อน น่าจะทำความเข้าใจประเด็นของเรื่องได้ไม่ยาก เพราะเนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างตรงไปตรงมาและแสดงประเด็นเรื่อง “ความเห็นแก่ตัว” ของตัวละครแต่ละตัวอย่างชัดเจนก็ตาม อย่างไรก็ตามก็ดี มีผู้ชมบางส่วนที่นึกอยากกลับไปอ่านนิทานอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบประเด็น และลักษณะร่วมที่พวกเขาพบในละคร

สำหรับข้อเสนอแนะของปัญหานี้ ผู้วิจัยเชื่อว่าหากนำบทละครร่างแรกมาจัดแสดง จะทำให้ปัญหาเรื่องความสับสนต่างๆ หดไป ส่วนบทละครที่ใช้จัดแสดงนั้นหากจะแก้ปัญหานี้ในขั้นต้น คงจะเปลี่ยนชื่อโครงการ Reborn Project เป็นโครงการ เกศาราพุนเซล และจะใช้ Projector ฉายภาพหอคอยกลางน้ำ เพื่อเป็นภาพบรรยากาศภายนอกก่อนนำเข้าฉากที่ 2 ซึ่งเป็นฉากในห้อง ทดลองของเอลิกา

โดยสรุป การทำวิจัยในโครงการเรื่องเก่าเล่าใหม่ 1 : เกศาราพุนเซล นี้ จากการประเมินผลในรูปแบบต่างๆ ผู้วิจัยเชื่อว่าบทละครและละครเรื่อง **เกศาราพุนเซล** ซึ่งเป็นบทละครที่เกิดจากการนำนิทานพื้นบ้านโบราณของเยอรมัน มาผสมผสานกับความคิดและปัญหาในสังคมปัจจุบันของไทย เป็นบทละครและละครที่สามารถสื่อสารความคิดหลักเรื่อง “ความเห็นแก่ตัว” ของมนุษย์กับคนร่วมสมัยได้ แม้ว่าจะมีอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นบ้าง แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าปัญหาและ

³¹ ยกเว้นเรื่อง *The Girl on the Island* ที่ตัวเอกเป็นผู้ชายชื่อ Gauriviti

ข้อเสนอแนะเหล่านี้ จะเป็นแนวทางและตัวอย่างที่ดี สำหรับผู้วิจัยเองและผู้ที่จะทำงานสร้างสรรค์
ในลักษณะนี้ต่อไป

อย่างไรก็ดี หากมีโอกาส ผู้วิจัยจะนำบทละครเวทีเรื่องนี้ในร่างแรก ไปทดลองจัดแสดง
และทำแบบสอบถามเพื่อประเมินผลต่อไป การนำเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ในครั้งนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า
เป็นการเล่าใหม่ในอีกรูปแบบหนึ่ง คือ นำของเก่ามาสร้างใหม่ ในมุมมองและการนำเสนอใหม่
หรือที่ผู้ชมบางท่านได้กล่าวว่า เป็นการนำเหล่าเก่ามากลับใหม่และใส่ชีวิตใหม่ ไม่ใช่เฉพาะเป็น
เหล่าเก่าในชุดใหม่เท่านั้น

ภาคผนวก ก.

First edition, 1812	Final edition, 1857
Rapunzel	Rapunzel
Once upon a time there was a man and a woman who had long wished for a child but had never received one.	Once upon a time there was a man and a woman who had long, but to no avail, wished for a child.
Finally, however, the woman came to be with child.	Finally the woman came to believe that the good Lord would fulfill her wish.
Through the small rear window of these people's house they could see into a fairy's garden that was filled with flowers and herbs of all kinds.	Through the small rear window of these people's house they could see into a splendid garden that was filled with the most beautiful flowers and herbs.
No one dared enter this garden.	The garden was surrounded by a high wall, and no one dared enter, because it belonged to a sorceress who possessed great power and was feared by everyone.
One day the woman was standing at this window, and she saw the most beautiful rapunzel in a bed.	One day the woman was standing at this window, and she saw a bed planted with the most beautiful rapunzel.
She longed for some, but not knowing how to get any, she became miserably ill.	It looked so fresh and green that she longed for some. It was her greatest desire to eat some of the rapunzel. This

	desire increased with every day, and not knowing how to get any, she became miserably ill.
Her husband was frightened, and asked her why she was doing so poorly.	Her husband was frightened, and asked her, "What ails you, dear wife?"
"Oh, if I do not get some rapunzel from the garden behind our house, I shall surely die," she said.	"Oh," she answered, "if I do not get some rapunzel from the garden behind our house, I shall die."
The man, who loved her dearly, decided to get her some, whatever the cost.	The man, who loved her dearly, thought, "Before you let your wife die, you must get her some of the rapunzel, whatever the cost."
One evening he climbed over the high wall, hastily dug up a handful of rapunzel, and took it to his wife.	So just as it was getting dark he climbed over the high wall into the sorceress's garden, hastily dug up a handful of rapunzel, and took it to his wife.
She immediately made a salad from it, which she devoured greedily.	She immediately made a salad from it, which she devoured eagerly.
It tasted so very good to her that by the next day her desire for more had grown threefold.	It tasted so very good to her that by the next day her desire for more had grown threefold.
The man saw that there would be no peace, so once again he climbed into	If she were to have any peace, the man would have to climb into the garden

the garden.	once again.
To his horror, the fairy was standing there.	Thus he set forth once again just as it was getting dark. But no sooner than he had climbed over the wall than, to his horror, he saw the sorceress standing there before him.
She scolded him fiercely for daring to enter and steal from her garden.	"How can you dare," she asked with an angry look, "to climb into my garden and like a thief to steal my rapunzel? You will pay for this."
He excused himself as best he could with his wife's pregnancy, and how it would be dangerous to deny her anything.	"Oh," he answered, "Let mercy overrule justice. I came to do this out of necessity. My wife saw your rapunzel from our window, and such a longing came over her, that she would die, if she did not get some to eat."
Finally the fairy spoke, "I will accept your excuse and even allow you to take as much rapunzel as you want, if you will give me the child that your wife is now carrying."	The sorceress's anger abated somewhat, and she said, "If things are as you say, I will allow you to take as much rapunzel as you want. But under one condition: You must give me the child that your wife will bring to the world. It will do well, and I will take care of it like a mother."
In his fear the man agreed to	In his fear the man agreed to

everything.	everything.
When the woman gave birth, the fairy appeared, named the little girl Rapunzel, and took her away.	When the woman gave birth, the sorceress appeared, named the little girl Rapunzel, and took her away.
This Rapunzel became the most beautiful child under the sun, but when she was twelve years old, the fairy locked her in a high tower that had neither a door nor a stairway, but only a tiny little window at the very top.	Rapunzel became the most beautiful child under the sun. When she was twelve years old, the fairy locked her in a tower that stood in a forest and that had neither a door nor a stairway, but only a tiny little window at the very top.
When the fairy wanted to enter, she stood below and called out: Rapunzel, Rapunzel! Let down your hair to me.	When the sorceress wanted to enter, she stood below and called out: Rapunzel, Rapunzel, Let down your hair to me.
Rapunzel had splendid hair, as fine as spun gold.	Rapunzel had splendid long hair, as fine as spun gold.
When the fairy called out, she untied it, wound it around a window hook, let it fall twenty yards to the ground, and the fairy climbed up it.	When she heard the sorceress's voice, she untied her braids, wound them around a window hook, let her hair fall twenty yards to the ground, and the sorceress climbed up it.
One day a young prince came through the forest where the tower stood.	A few years later it happened that a king's son was riding through the forest.

He saw the beautiful Rapunzel standing at her window, heard her sing with her sweet voice, and fell in love with her.	As he approached the tower he heard a song so beautiful that he stopped to listen. It was Rapunzel, who was passing the time by singing with her sweet voice.
Because there was no door in the tower and no ladder was tall enough to reach her, he fell into despair.	The prince wanted to climb up to her, and looked for a door in the tower, but none was to be found.
He came to the forest every day, until once he saw the fairy, who said: Rapunzel, Rapunzel! Let down your hair.	He rode home, but the song had so touched his heart that he returned to the forest every day and listened to it. One time, as he was thus standing behind a tree, he saw the sorceress approach, and heard her say : Rapunzel, Rapunzel, Let down your hair. Then Rapunzel let down her strands of hair, and the sorceress climbed up them to her.
Then he knew which ladder would get him into the tower.	"If that is the ladder into the tower, then sometime I will try my luck."
He remembered the words that he would have to speak, and the next day, as soon as it was dark, he went to the	And the next day, just as it was beginning to get dark, he went to the tower and called out:

tower and called upward: Rapunzel, Rapunzel! Let down your hair!	Rapunzel, Rapunzel, Let down your hair.
She let her hair fall. He tied himself to it and was pulled up.	The hair fell down, and the prince climbed up.
At first Rapunzel was frightened, but soon she came to like the young king so well that she arranged for him to come every day and be pulled up. Thus they lived in joy and pleasure for a long time.	At first Rapunzel was terribly frightened when a man such as she had never seen before came in to her. However, the prince began talking to her in a very friendly manner, telling her that his heart had been so touched by her singing that he could have no peace until he had seen her in person. Then Rapunzel lost her fear, and when he asked her if she would take him as her husband, she thought, "He would rather have me than would old Frau Gothel." She said yes and placed her hand into his. She said, "I would go with you gladly, but I do not know how to get down. Every time that you come, bring a strand of silk, from which I will weave a ladder. When it is finished I will climb down, and you can take me away on your horse. They arranged that he would come to her every evening, for the old

	woman came by day.
The fairy did not discover what was happening until one day Rapunzel said to her, "Frau Gothel, tell me why it is that my clothes are all too tight. They no longer fit me."	The sorceress did not notice what was happening until one day Rapunzel said to her, "Frau Gothel, tell me why it is that you are more difficult to pull up than is the young prince, who will be arriving any moment now?"
"You godless child," said the fairy. "What am I hearing from you?" She immediately saw how she had been deceived and was terribly angry.	"You godless child," cried the sorceress. "What am I hearing from you? I thought I had removed you from the whole world, but you have deceived me nonetheless."
She took Rapunzel's beautiful hair, wrapped it a few times around her left hand, grasped a pair of scissors with her right hand, and snip snip, cut it off.	In her anger she grabbed Rapunzel's beautiful hair, wrapped it a few times around her left hand, grasped a pair of scissors with her right hand, and snip snap, cut it off.
Then she sent Rapunzel into a wilderness where she suffered greatly and where, after a time, she gave birth to twins, a boy and a girl.	And she was so unmerciful that she took Rapunzel into a wilderness where she suffered greatly.
On the evening of the same day that she sent Rapunzel away, the fairy tied the cut-off hair to the hook at the top of the tower, and when the prince called	On the evening of the same day that she sent Rapunzel away, the fairy tied the cut-off hair to the hook at the top of the tower, and when the prince called

out: Rapunzel, Rapunzel! Let down your hair! she let down the hair.	out: Rapunzel, Rapunzel, Let down your hair. she let down the hair.
The prince was startled to find the fairy instead of his beloved Rapunzel.	The prince climbed up, but above, instead of his beloved Rapunzel, he found the sorceress, who peered at him with poisonous and evil looks.
"Do you know what, evil one?" cried the angry fairy. "You have lost Rapunzel forever."	"Aha!" she cried scornfully. "You have come for your Mistress Darling, but that beautiful bird is no longer sitting in her nest, nor is she singing any more. The cat got her, and will scratch your eyes out as well. You have lost Rapunzel. You will never see her again."
The prince, in his despair, threw himself from the tower.	The prince was overcome with grief, and in his despair he threw himself from the tower.
He escaped with his life, but he lost his eyesight in the fall.	He escaped with his life, but the thorns into which he fell poked out his eyes.
Sorrowfully he wandered about in the forest weeping and, eating nothing but grass and roots.	Blind, he wandered about in the forest, eating nothing but grass and roots, and doing nothing but weeping and wailing over the loss of his beloved wife.

Some years later he happened into the wilderness where Rapunzel lived miserably with her children.	Thus he wandered about miserably for some years, finally happening into the wilderness where Rapunzel lived miserably with the twins that she had given birth to.
He thought that her voice was familiar.	He heard a voice and thought it was familiar.
She recognized him instantly as well and threw her arms around his neck.	He advanced toward it, and as he approached, Rapunzel recognized him, and crying, through her arms around his neck.
Two of her tears fell into his eyes, and they became clear once again, and he could see as well as before.	Two of her tears fell into his eyes, and they became clear once again, and he could see as well as before. He led her into his kingdom, where he was received with joy, and for a long time they lived happily and satisfied.
Source: Jacob and Wilhelm Grimm, <i>Kinder- und Hausmärchen</i> (Children's and Household Tales -- Grimms' Fairy Tales), 1st ed. (Berlin, 1812), v. 1, no. 12.	Source: Jacob and Wilhelm Grimm, <i>Kinder- und Hausmärchen</i> (Children's and Household Tales -- Grimms' Fairy Tales), 7th ed. (Berlin, 1857), no. 12.

ภาคผนวก ข.

Ranpunzel, by Anne Sexton

Sexton, Anne. Transformations. Boston: Houghton Mifflin Co.

A woman
who loves a woman
is forever young.
The mentor
and the student
feed off each other.
Many a girl
had an old aunt
who locked her in the study
to keep the boys away.
They would play rummy
or lcoach
and touch and touch.
Old breast against young breast...

Let your dress fall down your shoulder,
come touch a copy of you
for I am at the mercy of rain,
for I have left the three Christs of Ypsilanti,
for I have left the long naps of Ann Arbor
and the churchspires have turned to stumps,
The sea bang into my cloister the young politicians are dying,
are dying so hold me, my young dear,
hold me...

The yellow rose will turn to cinder
and New York City will fall in
before we are done so hold me, my young dear, hold me.
Put your pale arms around my neck.
Let me hold your heart like a flower
lest it bloom and collapse.
Give me your skin
as sheer as a cobweb,
let me open it up
and listen and scoop out the dark.
Give me your nether lips
all puffy with their art
and I will give you angel fire in return.
We are two clouds
glistening in the bottle glass.
We are two birds washing in the same mirror.
We were fair game
but we have kept out of the cesspool.
We are strong We are the good ones.
Do not discover us
for we lie together all in green
like pond weeds.
Hold me, my young dear, hold me.

They touch their delicate watches
one at a time.
They dance to the lute
two at a time.
They are as tender as bog moss.

They play mother-me-do
all day.

A woman
who loves a woman
is forever young

Once there was a witch's garden
more beautiful than Eve's
with carrots growing like little fish,
with many tomatoes rich as frogs,
onions as ingrown as hearts,
the squash singing like a dolphin
and one patch givenover wholly to magic-
rampion, a kind of salad root,
a kind of harebell more potent than penicillin,
growing leaf by leaf, skin by skin,
as rapt and as fluid as Isadora Duncan.
However the witch's garden was kept locked
and each day a woman who was with child
looked upon the rampion wildly,
fancying that she would die
if she could not have it.
Her husband feared for her welfare
and thus climbed into the garden
to fetch the life-giving tubers.

Ah ha, cried the witch whose proper name was Mother Gothel,
you are a thief and now you will die.
However they made a trade,

typical enough in those times.
He promised his child to Mother Gothel
so of course when it was born
she took the chills away with her,
She gave it the name Rapunzel,
another name for the life-giving rampion.
Because Rapunzel was a beautiful girl
Mother Gothel treasured her beyond all things.
As she grew older Mother Gothel thought:
None but I will ever see her or touch her.
She locked her in a tower without a door
or a staircase. It had only a high window.
When the witch wanted to enter she cried:
Rapunzel, Rapunzel, let down your hair.
Rapunzel's hair fell to the ground like a rainbow.
It was as yellow as a dandelion
and as strong as a dog leash.
Hand she shimmied up
the hair like a sailor
and there in the stone-cold room,
as cold as a museum,
Mother Gothel cried:
Hold me, my young dear, hold me,
and thus they played mother-me-do.

Years later a prince came by
and heard Rapunzel singing in her loneliness.
That song pierced his heart like a valentine
but he could find no way to get to her.

Like a chameleon he hid himself among the trees
and watched the witch ascend the swinging hair.

The next day he himself called out:

Rapunzel, Rapunzel, let down your hair,
and thus they met and he declared his love,

What is this beast, she thought,

with muscles on his arms

like a bag of snakes?

What is this moss on his legs?

What prickly plant grows on his cheeks?

What is this voice as deep as a dog?

Yet he dazzled her with his answers.

Yet he dazzled her with his dancing stick.

They lay together upon the yellowy threads,
swimming through them

like minnows through kelp

and they sang out benedictions like the Pope.

Each day he brought her a skein of silk
to fashion a ladder so they could both escape.

But Mother Gothel discovered the plot
and cut off Rapunzel's hair to her ears
and took her into the forest to repent.

When the prince came the witch fastened
the hair to a hook and let it down.

When he saw that Rapunzel had been banished
he flung himself out of the tower, a side of beef.

He was blinded by thorns that pricked him like tacks.

As blind as Oedipus he wandered for years for years

until he heard a song that pierced his heartentine.
As he kissed Rapunzel her tears fell on his eyes
and in the manner of such cure-alls
his sight was suddenly restored.

They lived happily as you might expect
proving that mother-me-do
can be outgrown,
just as the fish on Friday,

just as a tricycle.
The world, some say,
is made up of couples.
A rose must have a stem.

As for Mother Gothel,
her heart shrank to the size of a pin,
never again to say: Hold me, my young dear,
hold me,
and only as she dreamt of the yellow hair
did moonlight sift into her mouth.

Maiden in the Tower (French)

There was once a gentleman and his wife. They had been married a long time, but they had no children, though they wished for many, and they were much concerned because they did not have any. So they were advised to make a pilgrimage in order to have some. They therefore went on a pilgrimage to a place far from home. On the journey back the woman became pregnant. As they drove along one of the roads they noticed a beautiful garden. This garden was filled with magnificent fruit. The wife said to the husband: "Oh, how I would like to eat some of that fruit and gather it myself."

The husband replied: "But if we should be seen!"

Then she said to him: "That would be too bad! Let me climb down and I will go and get some." She went into the garden, ate some of the fruit, and then loaded some more into her carriage. While she was busy with loading the last of the fruit a pretty little woman appeared and asked her why she had just stolen her fruit. Then the wife explained her situation and why she had decided to steal it. Then the good woman said to her: "As to the fact that you have stolen my fruit I shall say nothing to you; but I would like to be the godmother of your child. You are going to have a daughter."

She got back into the carriage and said to her husband: "I promised that good woman that she might be godmother, Yet this will never be."

Finally the day came when she was due to have her child. She had a daughter, as the good woman had said she would. They baptised the child, but nobody invited the good woman.

The good woman went to see her sisters. She had two sisters who were fairies. She said to them: "You know this woman who stole my fruit has had a child and

did not make me godmother. She should be punished. The child must be stolen away."

She left with a big dog. When she arrived at the woman's door she rang, but no one was willing to open for her. Then she ordered her dog. He opened all the doors and went in to where the child was. she said to the dog: "Carry off this child for me! And you, madame, the next time you will keep your promises; but you will never see your child again."

So she left with the baby and reached home. Immediately all the fairies of the country assembled and she was made godmother to the child, whom she named Parsillette. She gave her as a gift the power of singing so that she would be heard for seven leagues in all directions. The others gave her all sorts of gifts so that she would be beautiful and have many charms. Then they gave her a nurse and they had her reared so that she had everything of the best. When she grew up she was so beautiful that all of the gentlemen who passed stopped to look at her. She sang so well that everybody gathered to hear her. Then the good woman, seeing this, said to her sisters: "It is absolutely necessary that we confine Parsillette in a tower, or someone will carry her off."

She put her in a tower three leagues from the house where she was. In that tower she had everything that could be useful and agreeable to her, even including a parrot who talked with her. Then the godmother said to her: "Now when I come to bring anything to you I shall say: Parsillette, my dear, throw me your beautiful hair!" This was to open the door; it was the password.

There was a prince in the neighborhood, seven leagues away. From where he was he heard her singing. He said: "But who can it be that is singing so well as that? I must find out." Then he learned about the direction from which the singing came and asked whose voice it was. He was told that it was a princess who was confined in a tower. He said: "I must see her and talk to her."

When he was walking around the tower he noticed the good woman who brought her food. He heard her say: "Parsillette, throw me your beautiful hair!" He wrote this down so that he could remember the password and could use it himself.

As soon as the good woman had left he said: "Parsillette, my dear, throw me your beautiful hair!" The young woman believed that it was her godmother who had forgotten something and let him in. When she saw the young man enter she wanted to escape, but she didn't know how. When he saw her he became so deeply in love with her that he would not leave, and he told her that if she would follow him he would make her a queen. She was tired of the tower and of always being alone with the parrot and was very willing. She promised that she would go along with him, and they were to leave the next day.

The good woman came again to bring the dinner. When Parsillette saw her godmother enter she hid the young man behind the curtain. But the parrot kept saying: "Godmother, lover hidden there." Then the godmother said to the girl: "What is it the parrot is saying to me?" "Oh godmother, he only says what I teach him to say."

Since she suspected nothing the good woman left; and the other two also left. As she was leaving the good woman got to thinking about what the parrot had said to her, and she said to herself: "I believe the parrot has told me the truth and I must find out." She retraced her steps and when she came to the tower she called but no one answered. As she climbed to the top of the tower she saw Parsillette leaving on the arm of the young man.

She struck with her magic wand and the girl became as hideous as she had been beautiful, and all the gifts that had been given her disappeared. The young man did not know what to say when he saw her changed so much, and when

she saw herself she said to him: "I cannot go any further because I see my godmother in all of her anger. I must go back to her and beg her pardon."

Just as she said this the young man fell dead, and she went back to her godmother and begged pardon. Then all her gifts returned to her and her godmother pardoned her. She remained with her godmother, but not in the tower. Later she married a rich prince, but she never did know her parents.

Politically Correct Rapunzel

Garner, J.F. Politically Correct Bedtime Stories. New York: Macmillan Publishing Company, 1994.

"There once lived an economically disadvantaged tinker and his wife. His lack of material accomplishment is not meant to imply that all tinkers are economically marginalized, or that if they are, they deserve to be so. While the archetype of the tinker is generally the whipping person in classical bedtime stories, this particular individual was a tinker by trade and just happened to be economically disadvantaged.

The tinker and his wife lived in a little hovel next to the modest estate of a local witch. From their window, they could see the witch's meticulously kept garden, a nauseating attempt to impose human notions of order onto Nature.

The wife of the tinker was pregnant, and as she gazed at the witch's garden, she began to crave some of the lettuce she saw there. She begged the tinker to jump the fence and get some for her. The tinker finally submitted, and at night he jumped the wall and liberated some of the lettuce. But before he could get back, the witch caught him.

Now this witch was very kindness-impaired. (This is not meant to imply that all, or even some, witches are that way, nor to deny this particular witch her right to express whatever disposition came naturally to her. Far from it, her disposition was without doubt due to many factors of her upbringing and socialization, which, unfortunately, must be omitted here in the interest of brevity.)

As mentioned earlier, the witch was kindness-impaired, and the tinker was extremely frightened. She held him by the scruff of the neck and asked, "Where are you going with my lettuce?"

The tinker might have argued with her over the concept of ownership and stated that the lettuce rightfully "belonged" to anyone who was hungry enough to take it. Instead, in a degrading spectacle, he pleaded for mercy. "It was my wife's fault," he cried in a characteristically male manner. "She is pregnant and has a craving for some of your lovely lettuce. Please spare me. Although a single-parent household is certainly acceptable, please don't kill me and deprive my child of a stable, two-parent family structure."

The witch thought for a moment, then let go of the tinker's neck and disappeared without a word. The tinker gratefully went home with the lettuce. A few months later, and after agonizing pain that a man will never really be able to appreciate, the tinker's wife gave birth to a beautiful, healthy prewomon. They named the baby Rapunzel, after a type of lettuce.

Not long after this, the witch appeared at their door, demanding that they give her the child in return for the witch's having spared the tinker's life in the garden. What could they do? Their powerless station in life had always left them open to exploitation, and this time they had no alternative. They gave Rapunzel to the witch, who sped away.

The witch took the child deep into the woods and imprisoned her in a tall tower, the symbolism of which should be obvious. There Rapunzel grew to womanhood. The tower had no door or stairs but it did boast a single window at the top. The only way for anyone to get to the window was for Rapunzel to let down her long, luxurious hair and climb it to the top, the symbolism of which should also be obvious.

The witch was Rapunzel's only companion. She would stand at the foot of the tower and shout, "Rapunzel, Rapunzel, let down your hair, that I might climb your golden stair."

Rapunzel obediently did as she was told. Thus for years she let her body be exploited for the transportational needs of another. The witch loved music and taught Rapunzel to sing. They passed many long hours singing together in the tower.

One day a young prince rode near the tower and heard Rapunzel singing. But as he rode closer to find the source of the lovely sound, he spied the witch and hid himself and his equine companion in the trees. He watched as the witch called out to Rapunzel, the hair fell down, and the witch climbed up. Again, he heard the beautiful singing. Later, when the witch finally exited the tower and disappeared in the other direction, the prince came out of the woods and called up: "Rapunzel, Rapunzel, let down your hair, that I might climb your golden stair."

The hair cascaded from the window, and he climbed up.

When the prince saw Rapunzel, her greater-than-average physical attractiveness and her long, luxurious hair led him to think, in a typically lookist way, that her personality would also be beautiful. (This is not to imply that all princes judge people solely on their appearance, nor to deny this particular prince his right to make such assumptions. Please see the disclaimers in the paragraphs above.)

The prince said, "Oh, beautiful damsel, I heard you singing as I rode by on my horse. Please sing for me again."

Rapunzel didn't know what to make of this person, since she had never seen a man up close before. He seemed a strange creature--large, hairy in the face, and possessing a strong, musky odor. For reasons she could not explain, Rapunzel found this combination somewhat attractive and opened her mouth to sing.

"Stop right there!" screamed a voice from the window. The witch had returned!

"How...how did you get up here?" Rapunzel asked.

"I had an extra set of hair made, in case of emergency," said the witch matter-of-factly. "And this certainly looks like one. Listen to me, Prince! I built this tower to keep Rapunzel away from men like you. I taught her to sing, training her voice for years. She'll stay here and sing for no one but me, because I am the only one who truly loves her."

"We can talk about your codependency problems later," said the prince. "But first let me hear...Rapunzel, is it? let me hear Rapunzel sing."

"NO!" screamed the witch. "I'm going to throw you from the tower into the thorn-of-color bushes below so that your eyes will be gouged out and you'll wander the countryside cursing your bad luck for the rest of your life!"

"You may want to reconsider that," said the prince. "I have some friends in the recording industry, you see, who would be very interested in...Rapunzel, wasn't it? Different, kind of catchy, I suppose..."

"I knew it! You want to take her from me!"

"No, no, I want you to continue to train her, to nurture her...as her manager," said the prince. "Then, when the time is right, say a week or two, you can unleash her talent on the world and we can all rake in the cash."

The witch paused for a second to think about this, and her demeanor visibly softened. She and the prince began to discuss record contracts and video deals, as well as possible marketing ideas, including life-like Rapunzel dolls with their very own miniature stereo Tune-Towers.

As Rapunzel watched, her suspicions turned into revulsion. For years, her hair had been exploited for the transportational needs of others. Now they wanted to

exploit her voice as well. "So, rapaciousness does not depend solely on gender," she realized with a sigh.

Rapunzel edged her way to the window without being seen. She stepped out and climbed down the second set of hair to the prince's waiting horse. She dislodged the hair and took it with her as she rode off, leaving the witch and the prince to argue about royalties and percentages in their phallus-shaped tower.

Rapunzel rode to the city and rented a room in a building that had real stairs. She later established the non-profit Foundation for the Free Proliferation of Music and cut off her hair for a fund-raising auction. She sang for free in coffee houses and art galleries for the rest of her days, always refusing to exploit for money other people's desires to hear her sing."

[Back to the Variations page](#)

The Girl on the Island (Indian)

The Saktyas, who offer meat cakes, were having a sacrifice. Gauriviti, a son of Sakti, killed a deer. [The eagle named] Tarksya Suparna came flying to him from above. Gauriviti aimed at Suparna, and the bird said, "Sage, do not shoot at me. Whatever you desire, I will fulfill it for you."

"What desire do I have?" asked Gauriviti.

"You desire the daughter of Asita Dhamnya. I will take you to her." Now, Asita Dhamnya was jealous. His palace was in the middle realm of air, and there they guarded his daughter. The bird concealed Gauriviti in the stalk of a leaf and carried him to the girl. Then, by means of the special chant, "Lover, awaken," he awakened him at dawn. That is why the "Lover awaken," chant has that name.

The girl became pregnant and bore a son. The demons tore him apart and threw him away, saying, "This is the child of a sister [jamigarbha, i.e., born of a man and his twin sister, too closely related] some ogre [Rakshasa] begat it." He [Gauriviti] wished, "Let me revive him." He saw this chant and revived him with it, and the child became Samkriti, the son of Gauriviti.

O'Flaherty, Wendy D. Tales of Sex and Violence. Chicago: U of Chicago Press, 1985.

Examining the above tale from the context of the Aarne-Thompson motif-based classification system, we can divulge the following similar motifs. The daughter of Asita can be acquainted with Rapunzel. She is kept in isolation in the elevated areas of "the middle realm of air" not by a witch but instead by her jealous father. This is in concordance with the motifs R41 (captivity) and T381 (imprisoned virgin to prevent knowledge of men). The mutilation of the son can represent S165 (mutilation), while the chant used to revive the child can be equated with

the curing of the prince's blindness in the Grimm version, motif F952.

[Back to the Variations page](#)

แก้ไขครั้งที่หนึ่ง 4.28.2004

ภาคผนวก ค.

ดาว

อันนี้เป็นตัวอักษรสีแดงคือ

อันที่พี่คิดสงสัยในความหมายหรือคิดว่าอาจจะใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือยไป

ถ้าตัดออกน่าจะไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป แต่ว่าดูเองอีกทีนะจ๊ะ

อันที่เป็นตัวอักษรสีน้ำเงินคือ ความคิดเห็นของพี่เอง ซึ่งดาวไม่ต้องตามก็ได้ พี่เพียงแต่

make suggestionให้เท่านั้นเองนะจ๊ะ

พี่ใจ

เกศารapunเซล

NOTE ผม: ต้องเห็นได้ว่าเป็นผมปลอม

รวมทั้งการแต่งหน้าที่มีการออกแบบลักษณะพิเศษสำหรับคิ้ว

จาก: ลักษณะทั่วไปดูไร้ความรู้สึก และไม่มีคามอ่อนไหว

จาก 1 เมื่อมันเปิดจะเห็นดร.เอลิกา ยืนอยู่ เบื้องหลังเป็นจอภาพขนาดใหญ่

เอลิกา เอลิกา ลีโรคภัย

รัฐมนตรีกระทรวงพิทักษ์มนุษย์ขอรายงานผลงานที่ผ่านมาของกระทรวงต่อท่านส
มาชิกผู้ทรงเกียรติค่ะ (ออกไป)

ภาพบนจอขนาดใหญ่พร้อมคำบรรยาย (ภาพแอนิเมชั่น)

คำบรรยาย ผลกระทบจากสงครามนิวเคลียร์ ในปี พ.ศ. 2585 ทำให้มนุษยชาติทุกเผ่าพันธุ์ใน
โลกสาปสูญอย่างรวดเร็ว มนุษย์ยุคใหม่ที่เกิดขึ้นมีลักษณะของผิวหนังที่เปลี่ยน
ไป คือ ผมหรือขน รูขุมขน (Hairs and Hair Follicles) และต่อมไขมัน
(Sebaceous Glands) ซึ่งเป็นอวัยวะปกติที่กำเนิดจากผิวหนัง (Skin
Derivatives) ได้หายไป ทำให้มนุษย์ยุคหลังปี พ.ศ. 2585 มีผิวหนังที่เรียบตั้งแต่

ศีรษะจรดปลายเท้า จำนวนประชากรลดลงจาก 1.3 พันล้านคน เหลือเพียง 600,154,000 คนทั่วโลก แม้ประเทศของเราจะอยู่ไกลจากศูนย์กลางสงคราม แต่ผลกระทบของนิวเคลียร์ก็ทำให้ประชากรในประเทศลดลงมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ โอลิมปิกในชั้นบรรยากาศถูกทำลาย ออกซิเจนในอากาศลดน้อยลง ทำให้รัฐบาลต้องใช้งบประมาณจำนวนมหาศาลเข้าแก้ไข ด้วยการสร้างเครื่องผลิตออกซิเจนขนาดใหญ่และสร้างกรอบกระจกครอบคลุมทั่วประเทศ เพื่อรักษาชีวิตของประชากรที่เหลืออยู่ ในปี พ.ศ. 2600 ด้วยเหตุผลของทรัพยากรที่จำกัด และการผลิตปริมาณของออกซิเจนให้เพียงพอ ต่อจำนวนประชากรในประเทศ สภาประชาชนแห่งชาติได้มีมติให้ใช้นโยบายการคุมกำเนิดและจำกัดการเกิด คือ กำหนดให้หนึ่งครอบครัวมีบุตรได้เพียงหนึ่งคน (ดาวอันนี้ประโยชน์มันซับซ้อนไปนิด ทำให้ตรงปีพ.ศ. นะจะ ว่าเป็นปีที่ออกกฎหมายหรือปีที่สร้างโดมกระจก) ซึ่งต้องได้รับอนุญาตการเกิดจากรัฐบาล และไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์เพื่อให้กำเนิดตามธรรมชาติ เด็กทุกคนที่จะถือกำเนิดจะได้รับการกำหนดลักษณะโครโมโซมเพื่อให้เป็นมนุษย์ที่มีศักยภาพสูงในการดำรงชีวิตบนโลก มนุษย์ที่เกิดก่อนปี พ.ศ. 2600 ให้จัดเป็นประชากรชั้นสองที่จะได้รับสิทธิจำกัด

ภาพบนจอหายไป เห็น เอลิกา ยืนตระหนก

เอลิกา กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ได้ถูกจัดตั้งขึ้นทำหน้าที่เฉพาะ ในการลงโทษประชากรที่ฝ่าฝืนกฎหมายและกำจัดเด็กที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหลังปี พ.ศ.2600 และมีหน้าที่ดูแลประชากรชั้นสองที่ยังมีชีวิตซึ่งมักจะเป็นบุคคลที่ด้อยสมรรถภาพ และเป็นภาระของรัฐบาล รวมทั้งการวิจัยเพื่อพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ ขณะนี้กระทรวงสามารถควบคุมให้ประชาชนปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ในช่วง 4-5 ปี จำนวนผู้กระทำผิดได้ลดลงร้อยละ 70 และกำจัดเด็กที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติได้ถึง 99 เปอร์เซ็นต์ ผลสำรวจความพอใจของประชาชนอยู่ในอันดับ 85.46 เปอร์เซ็นต์ และผลงานที่ผ่านมาของสถาบันวิจัยทางรอดของมนุษย์ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเราได้ใช้งบประมาณของรัฐบาลอย่างคุ้มค่า ในปีนี้รัฐบาลยังคงมีแผนงานที่จะพัฒนากระทรวง ให้มีศักยภาพในการดูแลและควบคุม

ประชากรที่เพิ่มขึ้น เยาวชนประมาณ 2 ใน 3 ของกระทรวงสำหรับการควบคุม และปราบปรามผู้กระทำความผิด และ 1 ใน 3 สำหรับการทดลองในศูนย์วิจัยทางรอดของมนุษย์

อิสระปรากฏตัวขึ้นจากด้านข้างเวที

อิสระ ผมนายอิสระ วาทะ สมาชิกสภาประชาชนมณฑล 16 พรรคทางเลือก ขอใช้สิทธิ์ หรือท่านประธานครับ จากรายงานของกระทรวงพิทักษ์มนุษย์ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าประชาชนส่วนใหญ่ได้ทำตามนโยบายของรัฐบาล และคงไม่มีประชากรชั้นสองเพิ่มมากขึ้น กระผมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้งบประมาณกับกระทรวงนี้อีกต่อไป ถ้าดูจากรายงานจะพบว่าเราใช้งบประมาณถึง 1 ใน 4 ของงบประมาณแผ่นดินกับกระทรวงที่ใช้แต่กำลังและความรุนแรงในการประหารชีวิตของผู้อื่น ท่านสมาชิกทุกท่านครับ ผมขอความเห็นใจจากท่านต่อชีวิตนับร้อยที่เราทำลาย พวกเขามีสิทธิ์ที่จะเกิดขึ้นมาแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ตามแบบที่เราต้องการ แต่พวกเขาก็เป็นคนที่มีความเลื่อมใสและจิตใจเหมือนพวกเรา เลิกใช้นโยบายจำกัดพันธุกรรมและให้โอกาสคนได้เกิดอย่างอิสระจากความรักของคนสองคน ตามสัญญาของมนุษย์เออะครับ นโยบายแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในประเทศไหน โลกไหน หรือว่ายุคไหนครับ

เอลิกา พวกเรากำลังถูกตั้งออกนอกประเด็นคะ
เรากำลังหารือกันเรื่องให้งบประมาณสนับสนุนต่อกระทรวงแห่งนี้ต่อหรือไม่ ไม่ใช่การหารือเพื่อแก้ไขกฎหมายหรือเปลี่ยนแปลงนโยบาย
ท่านสมาชิกโปรดพิจารณาให้ตรงประเด็นนะคะ

อิสระ เป็นประเด็นเดียวกันครับ
กระผมอยากให้สมาชิกรัฐสภาทบทวนกฎหมายของประเทศเราอีกครั้ง
การคุมกำเนิดเพื่อควบคุมจำนวนประชากร กระผมเข้าใจได้
การแจกใบสุภาพบิดามารดาก่อนให้กำเนิด กระผมก็รับได้
แต่การตรากฎหมายที่เปิดโอกาสให้เกิดการเข่นฆ่ากันเป็นสิ่งที่ผมยอมรับและเข้าใจไม่ได้ เราเป็นประเทศเสรี
แต่เรากลับไม่ให้เสรีกับธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์ได้อย่างไรครับ

- เอลิกา ขอคำแนะนะ
- อิสระ ยกเลิกกฎหมายนั้นเถอะครับ แล้วหาทางออกใหม่ อย่าให้เกิดการตายขึ้นอีกเลย
- เอลิกา ท่านสมาชิกคะ
- การแก้ไขกฎหมายเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องใช้เวลาในการศึกษาหาข้อมูล
จะมาพิจารณาในเวลาอันจำกัดนี้ไม่ได้
- และถ้าเรายกเลิกกฎหมายการจำกัดการเกิด เราจะควบคุมประเทศไม่ได้
ทั้งยังต้องเสียทรัพยากรให้กับพวกไร้สมรรถภาพซึ่งเป็นกาฝากของพวกเรา
ที่สำคัญอาจทำให้ลักษณะชาติพันธุ์ของเราเสียด้วย
- อิสระ ไม่ใช่พวกเราไร้สมรรถภาพแต่พวกเขาถูกตัดสินว่าไร้สมรรถภาพและ
ไม่ได้โอกาสตั้งแต่ต้นต่างหาก ท่านประธาน.....ครับ
- เอลิกา ท่านคะ ตอนนี้เราอยู่ในวาระพิจารณางบประมาณคะ นอกจากเหตุผลข้างต้น
ที่ดีฉันได้เสนอไปแล้ว
- เหตุผลสำคัญอีกประการที่ดีฉันอยากให้สภาพิจารณาสันับสนุนกระทรวงพิทักษ์
มนุษย์ต่อไป คือ
- โครงการของศูนย์วิจัยทางรอดของมนุษย์ซึ่งอยู่ในระหว่างการทดลอง**
ถ้าโครงการนี้สำเร็จจะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติและประเทศของเรา
มหาศาล ดิฉันขอให้ท่านสมาชิกพิจารณาด้วย
(ถ้าตัดออกหรือสั่งกว่านี้จะเข้าใจเหมือนเดิมมั้ยจ๊ะ) รหัส 004
- โครงการเกศาราชพูนเชล อยู่ในโปรแกรม โปรดเช็คในจอของพวกท่านคะ

(ทั้งคู่เจียบไปสักครู่ใหญ่ ต่างลั่นคำตอบจากสภา)

- อิสระ (กับเอลิกา) โครงการเกศาราชพูนเชล คืออะไร
- เอลิกา (กับสภา) ว่ายังไงคะ
- อิสระ ท่านประธานโปรดพิจารณาข้อโต้แย้งของผมด้วยครับ
- เอลิกา (ยิ้ม) ขอบคุณคะ ที่สภาไว้วางใจให้กับรัฐบาลชุดนี้
- ดิฉันรับรองว่าจะไม่ทำให้พวกท่านผิดหวัง
- ทั้งยังทำให้ประเทศของเรายิ่งใหญ่และก้าวไกลกว่าประเทศอื่นในภูมิภาค
- (หันมาพูดกับอิสระ) ทำไมไม่ยอมเลิกซักที รู้ทั้งรู้ว่าไม่มีทางชนะ

- ฉันจะบอกอะไรให้呢
- เป็นฝ่ายค้านไม่ได้แปลว่าต้องหาเรื่องจับผิดหรือหาทางโค่นรัฐบาลสนับสนุนบ้างก็ได้ ไม่ต้องกลัวคะแนตกรอก ดีแต่เถียงไม่ช่วยให้เกิดอะไรขึ้นมา
- แบบนี้เขาเรียกว่าตะแบงรู้ใหม่
- อิสระ ผมคงต้องตะแบงอย่างที่ท่านว่าล่ะครับ เพราะเหตุผลไม่ช่วยให้ท่านเข้าใจ
- เอลิกา เด็กหนอเด็ก ดีที่มีอุดมการณ์
- แล้วอีกหน่อยก็จะเข้าใจเองว่าอุดมการณ์อยู่ไม่ได้ในโลกใบนี้
- ชีวิตซับซ้อนกว่าที่คิด
- อิสระ อย่าสอนเรื่องที่ท่านไม่รู้กับผมเลยครับ เพราะท่านไม่มีชีวิตอย่างที่ผมมี
- รู้ใหม่ทำไม ท่านมีแต่ร่างกายไม่มีความรู้สึก
- และนั่นล่ะทำให้ท่านไม่มีวันเข้าใจในสิ่งที่ผมเข้าใจ
- ผมยินดีจะอยู่กับอุดมการณ์ของผม
- และดีใจที่ไม่เข้าใจคำว่าชีวิตอย่างที่ท่านเข้าใจ (ออกไป)

(ไฟดับ)

- ฉาก 2 บนจอภาพ ปรกกฎภาพเอนิเมชันโฆษณาการปลูกดอกกุหลาบที่ปลูกให้ขึ้นเองตามธรรมชาติ ดอกออกมาสีไม่สด ต้นเล็ก อ่อนแอ ไม่ได้มาตรฐาน และถูกทำลาย คนปลูกคอตก แต่อีกต้นมีการเลือกพันธุ์เพาะเมล็ด โตขึ้นมาสวยงาม แข็งแรง หลากหลายสี ได้รับการรับรองจาก ISO 2077 ส่งไปต่างประเทศ คนปลูกสำเร็จ ปรากฏภาพ ดร. เอลิกา และป้ายกระทรวงพิทักษ์มนุษย์
- เอลิกา (อย่างเป็นมิตร) อยากให้ลูกคุณเป็นอย่างกุหลาบต้นไหน คุณเท่านั้นที่มีสิทธิ์เลือก แจ้งเบาะแสผู้กระทำผิดและศึกษาข้อมูลการกำหนดลักษณะบุตรได้ทุกที่ที่เห็นสัญลักษณ์กระทรวงพิทักษ์มนุษย์
- ฉาก 3 ภายในห้องทดลองซึ่งเป็นห้องโล่งๆ ประตูทางเข้าอยู่ตรงกลาง จอภาพถูกเก็บขึ้นไป ด้านขวาเห็นอุปกรณ์ทางเคมีและคอมพิวเตอร์ ด้านซ้ายเป็นตู้กระจกทรงกระบอกด้านในเห็นเกศินีกึ่งนั่งกึ่งยืน ผมยาวสลวย

ใบหน้าอิมเอิบแม้วจะหลับ มีสายระโยงระยาง เอลิกาเข้ามาทางประตูกลาง
ในตู้กระจก เกติณีเริ่มขยับตัวเหมือนกำลังฝันร้าย วิ่งหนีอะไรบางอย่าง
เอลิกาเดินเข้าไปดู

เอลิกา เป็นอะไรลูก (เดินไปหยิบเข็มฉีดยามาฉีดที่คอเกศินี เกศินีสงบลง) ไม่เป็นไรแล้ว
ทุกอย่างเรียบร้อย หายใจเข้าลึก ๆ ใจเย็น ๆ

กติกาปรากฏตัวขึ้นใหม่มองอย่างเงียบ ๆ

เอลิกา กติกา!! เธอเข้ามาได้อย่างไร

กตติกา แก้วหลังจัน โกหก

เอลิกา พันโทพะแล้วเหร

กติกา ทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร

เอลิกา ฉันไม่ได้ทำอะไรจริง ๆ ฉันไม่ได้ส่งคนไปจับเธอ ฉันช่วยเธอ....

กตিকা ตอแหล ถ้าไม่ใช่แกแล้วจะเป็นใคร มีแกคนเดียวเท่านั้นที่รู้เรื่องของฉัน
 แกร็บปากว่าจะช่วย จะไม่รายงานเรื่องนี้ แต่หลังจากที่แกได้ลูกฉันไป
 ก็มีคนมาจับฉัน

เอลิกา เจ้าหน้าที่ของกระทรวงมีตั้งเยอะ จะเป็นใครคนไหนก็ได้ ฉันไม่รู้
แต่พอรู้เรื่องฉันก็ขอย้ายเธอไปอยู่เรือนจำพิเศษทันที ฉันทำได้เท่านั้น

กตिका ถ้าคิดจะทำจริง ๆ ต้องมีทางสี่

เอลิกา กติกา ถ้าเราเป็นผู้พิทักษ์กฎแต่ไม่รักษากฎ จะมีกฎไว้ทำไม
ฉันจะปกครองคนอย่างไรถ้าฉันมีมลทิน แค่อันทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเรื่องเธอ
ฉันว่ามันก็มากพอแล้ว ฉันทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วละ

กตिका ทำไมแม่กับผัวฉันถึงตาย ทำไม

เอลิกา อย่างมองฉันแบบนั้น ฉันไม่ได้เป็นคนทำ แม่เธอตายเพราะอุบัติเหตุ
 เข้าใจว่าคงเข้าไปในพื้นที่ที่เครื่องออกซิเจนทำงานไม่ถึง
 ส่วนกิตติเขาเป็นพวกขบวนการใต้ดิน ถูกยิงตาย

กตिका ไม่จริง เธอยัดข้อหาให้เขา

- เอลิกา จะดูหลักฐานใหม่ มีทั้งสองคนเลย จะดูของใครก่อนล่ะ
เราสืบพบว่าที่จริงแล้วกิตติเป็นหนึ่งในแกนนำพวกใต้ดิน
เขาถูกยิงตอนขัดขวางการทำงานของกระทรวง
- กติกา ศพพวกเขาล่ะ
- เอลิกา ผังแล้ว ไม่มีที่เก็บหอรอก
- กติกา บ้าชิบ!
- เอลิกา เธอเปลี่ยนไปมากนะ ดูแกร่งขึ้นเยอะ
- กติกา ถ้าไม่อึดก็ตายสิ โดนเล่นงานทุกวัน
- เอลิกา พวกนักโทษด้วยกันเหรอก
- กติกา ทั้งหมดล่ะ ทั้งผู้คุมทั้งนักโทษ เธอไม่เคยโผล่หัวมาเลยนะ
- เอลิกา ฉันยุ่ง เวลานอนยังแทบไม่มี
- กติกา เหรอก แก่ตัวมากกว่า
- เอลิกา ฉันคิดที่ไม่มีเวลาไปเยี่ยม ไม่ได้ดูแลเธออย่างที่ควร พอใจรึยัง จะให้ฉันทำอะไร
เธอถึงจะพอใจ
- กติกา ฉันไม่รู้ ฉันไม่รู้ ในนั้นมันยิ่งกว่านรก ฉันไม่รู้ฉันอยู่ในนั้นได้อย่างไร
- เอลิกา (เข้าไปปลอบ) ไม่เป็นไรแล้ว เธอปลอดภัย เธอปลอดภัย
- กติกา เกตี่นี่ล่ะ
- เอลิกา นั่นไง
- กติกา (เข้าไปที่ตู้กระจก) ทำไม...เธอทำอะไรเขา เขาเป็นอะไร
- เอลิกา เขาปลอดภัย ฉันช่วยเธออย่างที่สุดัญญา เขารอดมาจนป่านนี้
- กติกา เขาผิดปกตอะไร ทำไมเขาต้องอยู่ในนั้น
- เอลิกา เรื่องมันยาว ว่างแล้วจะเล่าให้ฟัง ฉันมีประชุมตอนสี่ทุ่ม
เอาเป็นว่าเขาอยู่ในโครงการลับของสถาบันวิจัยทางรอดมนุษย์
เป็นวิธีที่ฉันใช้เพื่อช่วยให้เขารอด
- กติกา ไม่เข้าใจ อธิบายอีกหน่อยได้ไหม
- เอลิกา เกตี่นี่มีสิ่ง พวกเราไม่มี ไซ้ใหม่ นั่นล่ะเหตุผล
การวิจัยเพื่อสร้างเจนเนอเรชันต่อไปให้กลับมามีผมและขน (จับผมตัวเอง)
ไม่ต้องใช้ของปลอมพวกนี้
- กติกา แล้ว...

เอลิกา บอกแล้วไงว่าเรื่องมันยาว ไว้เล่าวันหลัง
 กติกา แล้วฉันจะได้คุยกับเขาเมื่อไร
 เอลิกา ไม่นานหรอกแต่ต้องใช้เวลาเกศินีทำใจบ้างที่จะมีแม่เพิ่มอีกคน
 กติกา อีกคน
 เอลิกา เขา คิดว่าเขา เป็นลูกฉัน
 คิดดูสิว่าจะเป็นอย่างไรถ้าเกศินีโตขึ้นมาโดยที่ไม่มีพ่อแม่
 กติกา ไม่เห็นยาก ก็บอกเขาไปสิว่าแม่เขาอยู่ในคุก พ่อหายหัวไปตอนเขาเกิด
 เอลิกา กติกา มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกนะ
 กติกา เธอบอกอะไรเขาก็ได้ โทษอะไรก็ได้ แต่ไม่ใช่บอกเขาว่าเธอเป็นแม่
 เอลิกา จะเถียงกันไปก็เท่านั้น มันผ่านมาแล้ว ฉันทำลงไปแล้ว
 กติกา เอาลูกฉันคืนมา
 เอลิกา กติกา หยุดโว้ยวาย มีเหตุผลหน่อยสิ
 กติกา ให้ฉันหยุดโว้ยวายงั้นเหวอ ให้ฉันนั่งนิ่ง ๆ งั้นเหวอ พุดง่ายสิ
 เธอไม่เข้าใจหรอกว่าคนที่อยู่ในคุกมาสิบกว่าปี สิ่งเดียวที่ทำให้อยู่ได้คือความหวัง
 ความหวังว่าว่าจะได้ออกมาเจอลูกเจอผิว ตอนนี้อยู่ไม่มีใครเลย ไม่มีเหลือเลย
 จะไปไหนก็ไม่ได้ จะทำอะไรก็ไม่ได้ เธอจะให้ฉันอยู่เฉย
 สงบเยือกเย็นแบบเธองั้นเหวอ บ้ารึเปล่า
 เอลิกา ฉันผิดเธอที่ช่วยเธอ ฉันผิดเธอที่เธอดันมีลูก ความผิดฉันเหวอ
 ที่ต้องมาโดนเธอตำ ฉันกำลังเอาหน้าที่เอาอนาคตฉันมาเสี่ยงกับเธอนะ
 หยุดโว้ยวาย แล้วคิดบ้าง
 กติกา เสี่ยงอะไร เธอเสี่ยงอะไร เธอมีทุกอย่าง แต่ฉันไม่มี แล้วเธอยังมาเอาลูกฉันไปอีก
 เอลิกา ถ้าอยากอยู่กับลูก หุบปาก แล้วทำตามที่ฉันบอก
 ไม่งั้นเธอก็ออกไปพร้อมกับลูกของเธอ จะไปตายที่ไหนก็ไป ไปเลย
 กติกา เธอก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ ถ้าฉันพาเกศินีออกไป มีแต่ตายกับตาย (หยุดคิด)
 จะให้ทำอะไร
 เอลิกา หวังว่าความรู้ของเธอคงยังไม่หายไปหมดนะ
 กติกา สิบกว่าปีไม่ทำให้สมองคนเราเสื่อมได้หรอกน่า
 เอลิกา ให้นานี่เขาทุก 4 ชั่วโมง 3 ครั้ง แล้วพัก 3 ชั่วโมงแล้วให้อีก
 กติกา ยาวอะไร

เอลิกา xxxxxxxx เหมือนยาคลายกล้ามเนื้อ ควบคุมการทำงานของสมอง เธอต้องให้เขาทุก 4 ชั่วโมง ถ้ามันหมดฤทธิ์สมองจะทำงานอิสระ ฉันไม่ต้องการให้เขามีภาวะของการรับรู้มากเกินไป

กติกา แบบนี้เขาก็อยู่แต่ในความฝันนะสิ

เอลิกา อยู่ในโลกความจริงที่โหดร้าย สู้อยู่ในโลกความลวงที่แสนสุขไม่ดีกว่าหรือ

กติกา ฉันไม่อยากให้เขาเป็นแบบนี้

เอลิกา ถ้าไม่ทำแบบนี้เราจะควบคุมให้เขาอยู่ในนี้ได้ยังไง

กติกา ก็ไม่ต้องขังเขาสิ ปล่อยเขา

เอลิกา เธอไม่เข้าใจ มีเวลามากกว่านี้แล้วฉันจะอธิบายให้ฟัง ฉันเพิ่งให้ยาเขาไป ถ้าไม่อยากให้ลูกตายก็ทำตามทีบอก

ตอนนี้เธอพักผ่อนก่อนแล้วอ่านรายละเอียดในเครื่องนี้จะได้เข้าใจมากขึ้น

ตอนนี้เธอออกไปไหนไม่ได้จนกว่าจะได้รหัสของตัวเอง

กติกา ที่นี้มันคุชัด ๆ

(ไฟดับ)

ฉาก 4 บ้านอิสระ เป็นห้องมืดทึบ โลง อิสระยืนอยู่ กติกาเข้ามาจากด้านซ้าย

(ในฉากนี้ พี่อยากจะให้เคลียร์ให้กระจ่างนิดนึงว่า

ทำไมอิสระถึงเรียกกติกาว่าป้าและเรียกกิติว่าลุง

เขาเป็นญาติกันหรือเปล่าจะ หรือว่านับถือกันเฉยๆ ถ้าเป็นอย่างหลัง

มันจะเป๊ะไปได้มั้ยถ้าเค้าจะเรียกกันด้วยสรรพนามที่เป็นทางการกว่านี้สัก

นิด คือ การเรียกกันลุง ป้า มันฟังแล้วไม่เข้ากับบรรยากาศยุคอนาคตนะ)

อิสระ เป็นอย่างไรบ้างครับ ได้พบดร.เอลิกาไหม

กติกา (พยักหน้า) ขอบใจมากนะที่ช่วยฉันออกมา (ช่วยยังไงนะจะ

ตกลงพันโทษออกมาหรือแหกคุก)

อิสระ ครับ เขาว่าอย่างไรบ้าง

กติกา ไม่ว่าไง ใครจะยอมรับว่าหักหลังเพื่อน แต่ช่างเหอะ เป็นใครก็คงต้องทำแบบนั้น ..หน้าที่

อิสระ ไม่จริง คนที่ทำแบบนี้มีแต่ดร.เอลิกาเท่านั้น ไม่มีหัวใจ

- กตিকা ไม่ขนาดนั้นหรอก เขาอาจจะดูเย็นชาบางครั้ง แต่ไม่ถึงกับไม่มีหัวใจหรอกนะ ที่จริง เอลิกาเป็นคนน่าสงสาร เขาโตมาคนเดียว ไม่เคยรู้จักคำว่ารัก พ่อแม่ทำแต่งงาน คือโคตรเก่งกันทั้งคู่
- เอลิกาเกิดมาจากความตั้งใจในห้องทดลองของพ่อแม่ เพื่อสืบทอดความฉลาด เขาก็ฉลาดสมใจพ่อแม่ แต่ไม่มีความสุข
- อิสระ แปลกนะ ถ้าตัวเองไม่มีความสุขทำไมสนับสนุนให้คนเกิดแบบนั้น
- กตিকা เพราะเขาไม่รู้จะสื่อว่าความสุขเป็นอย่างไร เขาทำตามที่คิดว่าควรทำ เหมือนหุ่นยนต์ ทำตามโปรแกรมที่มีคนตั้งไว้
- อิสระ ผมไม่สงสารคนแบบนี้หรอกครับ ผมว่าเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความสุขเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นถึงเราจะสงสารเขา เขาก็ไม่รู้ครับ เขาทำอะไรลูกปาริไพล่า
- กตিকা คิดว่าไม่นะ
- อิสระ ทำไม่ครับ
- กตিকা เอลิกาเอาเกศินีไว้ในตู้กระจก เพราะอะไรก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าต้องให้เขาหลับตลอด แต่ เอลิกาบอกว่าเป็นวิธีช่วยให้เขารอด
- อิสระ เขาเอาเกศินีไว้ในไหนครับ
- กตিকা ในห้อง ๆ หนึ่ง ไม่มีใครในนั้นนอกจากเอลิกา
- อิสระ ป้าเข้าไปได้อย่างไรล่ะครับ
- กตিকা ความบังเอิญนะ คือ หลังจากแยกกัน (แยกจากอิสระ ไซม์ และ ถ้าหากคุยกออกมา มันน่าจะลำบากนะในการคอยหลบๆซ่อนๆ) ป้าก็คอยตามเอลิกาดูตลอด ตามจนรู้ว่าเขาไปที่นั่นทุกวัน
- อิสระ เล่ารายละเอียดในนั้นให้ผมฟังหน่อย
- กตিকা รู้ว่ามีอีกห้องต่อไปที่อื่นได้แต่ฉันไปไม่ได้ เอลิกาให้อยู่เฉพาะในห้องที่เกศินีอยู่ แต่สะดวกสบายมีคนส่งข้าวส่งน้ำ มีทุกอย่าง เว้นแต่เกศินีที่ต้องอยู่ในตู้ นั่น
- กตিকা กิตติเป็นพวกไต้ดินเหรอ
- อิสระ ป้าว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับโครงการเกษตรราพูนเซลล์ใหม่ครับ
- เรื่องนี้ช่วยให้เราชนะได้นะครับ พาผมเข้าไปในนั้นได้ไหมครับ
- กตিকা ทำไมคิดถึงแต่จะเอาชนะ คิดถึงแต่เรื่องนี้ ในหัวมีแต่เรื่องชนะกันงั้นเหรอ
- อิสระ ขอโทษครับ

- กตিকা ทำไมเขาไม่เคยบอก
- อิสระ ใครครับ
- กตিকা กิตติ ทำไมเขาไม่เคยบอกว่าเป็นพวกใต้ดิน
- อิสระ คงไม่อยากให้ป้าลำบากใจ เพราะรู้ว่าป้ากับดร. สนิทกัน
- กตিকা ทั้งๆ ที่รู้ว่าสนิทกันแต่ก็ยังมายุ่งด้วย อ้อ เพิ่งเข้าใจวันนี้เอง ทำไม
- ทำไมกิตติถึงอยากมีลูกเอง ทำไมถึงไม่ยอมไปขออนุญาต ทำไมถึงไม่ทำตามกฎ
- อิสระ ลุงเชื่อเรื่องอิสรภาพกับเสรีภาพมาก
- กตিকা แล้วไง แล้วไง แล้วก็ทิ้งกันไป ปล่อยให้ฉันต้องทรมานในคุกนั่นแหละ
- อิสระ คงไม่ใช่แบบนั้น ลุงคงไม่ตั้งใจทิ้งป้าไปแบบนั้นหรอกครับ ตอนนั้นคงมีเรื่องคับขัน
- กตিকা ฉันชักไม่แน่ใจ ทำไมลุง (เขา?)ถึงแต่งงานด้วย
- อิสระ อย่าสงสัยเลยครับ ผมว่าลุงกิตติรักป้ามากถึงยอมเสี่ยงอยู่ใกล้ ดร. ขนาดนั้น
- กตিকা เสี่ยง เพื่อจะใช้เมียให้เป็นประโยชน์มากกว่า หน้าที หน้าที อีกล่ะสิ
- ดูเหมือนทุกคนต้องทำตามหน้าที่กันทั้งนั้น ทั้งเพื่อนทั้งผัว
- อิสระ ป้าครับ
- กตিকা (นั่งอยู่นาน) ขอบใจนะที่ไม่พูดอะไร
- อิสระ ครับ
- กตিকা ที่จริงกิตติก็ไม่เคยหลอกใช้อะไรเรื่องเอลิกา เขาไม่เคยทำอย่างนั้น
- เขาดีกับฉันมาก อ่อนโยน เข้าอกเข้าใจอย่างที่ไม่เคยมีใครทำแบบนี้มาก่อน จริง ๆ
- เขาเป็นสามีที่ดีจริง ๆ
- อิสระ (ส่งผ้าเช็ดหน้าให้) ขอโทษครับ ผมไม่รู้จะปลอบอย่างไร
- กตিকা เอ่อ...เจอเขาครั้งสุดท้ายเมื่อไร
- อิสระ ที่โรงพยาบาล มีเวลาน้อยมาก แทบไม่ได้คุยอะไรกันเลยครับ
- กตিকা เขาทรมานรีเปโล่า
- อิสระ ครับ หลายแผลเลย ที่ร้ายแรงที่สุดคือกระดูกสันหลังที่ทับ
- แต่ที่แย่กว่านั้นคือหมอไม่ยอมช่วยประชากรชั้นสองแถมเป็นนักโทษ
- กตিকা ก่อนตายเขาพูดอะไรบ้าง
- อิสระ ลุงฝากให้ผมช่วยป้าออกจากคุกครับ แล้วก็บอกด้วยว่า
- ลุงรักป้ามากแล้วก็ขอโทษที่ไม่เคยบอกความจริงเรื่องงานแล้วก็กำเนิดตัวเอง
- กตিকা กำเนิดตัวเอง

- อิสระ (จับมือกตีกาอย่างปลอบโยน) ลุงเป็นเด็กที่เกิดตามธรรมชาติครับ
- กตีกา ไม่น่าเชื่อ
- อิสระ จริงครับ
- กตีกา เปล่า ไม่น่าเชื่อที่อยู่ด้วยกันตั้งนานทำไมฉันถึงโง่ขนาดไม่รู้อะไรเลยแบบนี้
เสียตายที่เขาไม่มีโอกาสได้เห็นลูก
- อิสระ ป้าครับ เป็นอะไรรีเปล่า
- กตีกา เปล่าจะ วันนี้มีเรื่องที่ทำให้ตกใจหลายเรื่องเท่านั้นเอง กลับก่อนดีกว่า
- อิสระ ป้าครับ จะให้ผมช่วยอะไรเรื่องลูกป้ารีเปล่า
- กตีกา ขอบใจ แต่ตอนนี้คิดว่าเกศินีไม่เป็นไร อยู่ในนั้นดูจะปลอดภัยกว่า
- อิสระ เอ่อ...ถ้าป้าได้ยินดร. พุดถึงโครงการเกษตรราพูนเซล
หรือถ้ารู้อะไรเกี่ยวกับโครงการนี้ ป้าจะบอกผมได้ไหม
- กตีกา ถ้าทำแบบนั้นก็เท่ากับหักหลังเพื่อนนะสิ ทำไม่ได้หรอก
- อิสระ คิดให้ดีนะครับ ถ้าป้าช่วยผม เท่ากับป้าได้ช่วยให้ความฝันของลุงเป็นจริง
ช่วยให้คนอื่นหลายร้อยคนได้มีชีวิตเทียบเท่ากับคนอื่น ๆ
ช่วยให้เด็กที่เกิดจากความรักของพ่อแม่ได้มีชีวิตบนโลกนี้
รวมทั้งช่วยให้ลูกของป้ากับลุงมีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตต่อไปอย่างอิสระ
ป้าลองคิดดูให้ดีนะครับ

(ดาว ปัญหาตอนนี้ที่ฟังก็คือ จุดประสงค์ของขบวนการใต้ดิน เท่าที่พี่เข้าใจคือให้อิสระเสรีภาพในการตัดสินใจเลือกแก่ประชาชน ทีนี้ถ้าเป็นขบวนการใต้ดินจริง ทำไมอิสระจึงเป็น สส.ในสภาได้ ก็เท่ากับอยู่บนดินแล้วซีจ๊ะ มันน่าจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างระหว่างการต่อสู้ในสภา กับ การเป็นขบวนการใต้ดิน เช่นขบวนการใต้ดินน่าจะใช้วิธีการทำลายรัฐบาลที่รุนแรงกว่า คล้ายๆปัญหาแยกดินแดนภาคใต้ ในขณะที่พวกที่อยู่
ในสภานิยมใช้สันติวิธีในทางแก้ไข หรืออะไรทำนองนี้ มันจะเป็นไปได้มั๊ย ถ้าอิสระไม่ได้เป็นขบวนการใต้ดิน แต่ถูกเอเลิกลายดัดเยียดข้อหาให้ เพื่อให้อิสระและกตีกาจนมุมในที่สุด ลองคิดดูนะจ๊ะ)

(ไผ่ดับ)

- ฉาก 5 ห้องทดลองของเอลิกา กติกากำลังนั่งคิดอะไรอยู่
 เกศินีหยิบตัวลิ้มตาขึ้นกติกาก็ถือ syringe ในมือ แล้ววางลง แล้วค่อย ๆ
 ไปเปิดประตูตู้เก็บเกศินี
- กติกา เกศินี เกศินี (ตะโกน) เอลิกา เอลิกา (กับเกศินี) เป็นไงลูก
 เกศินี (มองอย่างว่างเปล่า)
 กติกา เป็นอย่างไรบ้าง
 เกศินี (เข้ากอด ร้องด้วยความกลัว)
 กติกา เป็นอะไร โธ่ สั่นไปหมดเลย
 เกศินี (สับสน) แม่ แม่
 กติกา แม่! (ลูบหลังเบา ๆ) ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไร แม่อยู่ตรงนี้ แค่นี้
 เกศินี (หลับ)
 กติกา โธ่... ลูก (วางเกศินีไว้ที่เดิม) แม่รู้ว่าหนูอยากออกมา แม่รู้ว่าหนูทรมาน
 ทนน้อยนะลูก ทนอีกหน่อย ไม่มีใครชอบถูกขังหรอก (ถอนใจ)
 แล้วฉันทำอะไรอยู่ละ ฉันกำลังทำอะไรอยู่ กลับเข้ามาให้เขาขังทำไม
 แต่ถ้าไม่ทำแล้วจะมีทางอื่นที่ดีกว่าหรือ ไม่มี (กับเกศินี)
 ขอโทษนะลูกที่ทำให้ต้องเป็นแบบนี้ แต่แม่ไม่เสียใจเลยที่เลือกมีหนูแบบนี้
 พ่อกับแม่รักหนูนะ เกศินี (กระซิบข้างหูเกศินี) แม่รักหนู แม่รักหนู (ถอนใจ)
 หนูไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีแม่คนนี้อยู่ บ้าที่สุด เกศินี แม่ควรทำอะไรดี
 แม่ควรช่วยอิสระไหม ควรตอบแทนที่เขาช่วยแม่ไหม
 แต่ใครใช้ให้เขาช่วยแม่ออกมาละ
 ถ้าปล่อยแม่ไว้ในนั้นออกมาแม่ก็ไม่ต้องรับรู้เรื่องบ้า ๆ พวกนี้
 คงได้มีชีวิตปกติที่ไหนสักแห่ง แต่เราคงไม่ได้เจอกัน แม่คงนี้กว่าลูกตายไปแล้ว
 จะทำอย่างไรดี ช่วยหรือไม่ช่วยดีถ้าช่วยแล้วพลาด เราตายแน่
 แต่ถ้าไม่ช่วยเราก็คงไม่มีโอกาสได้เป็นอิสระกัน โอ้ย กลุ้ม อยู่ข้างไหนดีลูก
 ข้างไหนดีที่เราจะได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข (มองเกศินี) หรือเป็นอย่างลูกดี
 ไม่ต้องรับรู้อะไรนอนทั้งวัน (นิ่ง) ตายละ แล้วเมื่อไรหนูจะจำแม่ได้
 เมื่อไรหนูจะรู้ว่าแม่เป็นใคร

เกศินี (กรีดร้อง)

เอลิกาไหล่ออกมาจากด้านข้างเวที

กติกา (เข้าไปใกล้) เกศินี

เกศินี (ผลัก) ออกไป ไปนะ ไป อย่ามายุ่งกับหนู ปล่อย ปล่อย

กติกา (หยิบ syringe จะฉีดที่คอเกศินี แต่เปลี่ยนใจ กอดแทน) ใจเย็น ๆ ใจเย็น ๆ ลูก

เอลิกา กติกา ลืมให้ยาอีกแล้วหรอ

กติกา เปล่า

เอลิกา ห้ามใจอ่อน

กติกา เขาฝันร้าย เขาทรมาน ไม่เห็นเป็นอย่างที่เธอบอก

เอลิกา เพราะเธอให้ยาไม่ตรงเวลาต่างหาก
แค่พลาดไปนาทีเดียวก็มีผลให้สมองทำงานอิสระแล้ว
ซึ่งเราควบคุมไม่ได้ทำให้เป็นแบบนี้

กติกา ปล่อยเขาออกมาเถอะ ฉันสงสัยสารลูก

เอลิกา สงสารหรอ ถ้าปล่อยให้เขามีชีวิตปกติเขาจะเป็นอย่างไร
เขาไม่ทรมานกว่าหรอที่ต้องรู้ว่าจะต้องอยู่แต่ในห้องนี้ ไปไหนไม่ได้

เธอคิดว่าเขาจะไม่อยากออกไปหรอ

แล้วถ้าเขาออกไปเธอก็รู้ว่าเขามีแต่จะต้องตาย

กติกา อาจจะไม่เป็นแบบนี้ก็ได้ ลองก่อนสิ นะ

เอลิกา ฉันเคยลองแล้ว คิดว่าฉันใจร้ายถึงกับขังลูกเธอไว้ตั้งแต่เขาเกิดหรือไง
แต่ก่อนฉันไม่ได้เอาเขาไว้แบบนี้หรอคะ

แต่เพราะเขาเป็นเด็กอยากรู้อยากเห็นอยากลอง

จนถึงวันที่ฉันคิดว่าถ้าปล่อยไว้แบบนี้ เขาต้องหนีออกไปแน่ ฉันเลยต้องใช้วิธีนี้

กติกา ลองใหม่สิ เดี่ยวฉันจะพูดกับเขาเอง บอกเขาว่าข้างนอกไม่ดีอย่างไร

ฉันว่าเขาต้องเชื่อฉันแน่ๆ

เอลิกา ไม่หรอ เด็กคนนี้ทั้งดื้อทั้งรั้น ฉันเลี้ยงมาฉันรู้จักเขาดี

กติกา อย่ามาข่มฉันนะ ไซลิ เธอเลี้ยง เธอเป็นแม่เขา ฉันเป็นคนอื่น เขาไม่รู้จักฉันด้วยซ้ำ
ใครจะไปรู้ดีเท่าเธอละ

- เอลิกา ทำอย่างทีบอกเถอะ ถ้าเธอรักเขา
(เข้ามาถึงเส้นผมของเกศินีไปสองสามเส้นใส่กล่องแล้วออกไปทางประตูด้านข้าง)
- กติกาลองก่อนเถอะ ให้โอกาสเขาอีกครั้ง ตอนนี้เขาอาจจะไม่เป็นอย่างเมื่อก่อนก็ได้
เอลิกา ทำตามทีฉันบอกเถอะนะ ขอร้อง
- เอลิกา เธอกำลังทำให้ฉันเสียเวลาแล้วก็เสียงานรู้ไหม
- กติกากล้าเธอไม่ทำฉันจะทำเอง ฉันจะเอาเขาออกมาเอง
- เอลิกา อยากให้เขาตายเหวอ เอลิ ทำอย่างทีเธอต้องการเลย พาเขาออกมาเลย ลองดูสิ
ไม่ถึงนาทีรับรองว่าเธอจะไม่ได้เห็นหน้าลูกเธออีก อยากทำอะไรก็เชิญ (ออกไป)
- กติกาลองเกศินี (ล้งเล) จะมีประโยชน์อะไรถ้าต้องทำตามเขาแบบนี้ (กดโทรศัพท์)
ฮัลโหล อีสระ..

(ไฟดับ)

ฉาก 6 ห้องทดลองเอลิกา ไฟเปิดเห็นอีสระอยู่กับกติกาล

- กติกาลเอาอย่างไรดี จะให้ทำอย่างไร
- อีสระสังเกตความเคลื่อนไหวในนี้ทุกฝีก้าว ป้าต้องรายงานผมทุกอย่างทีเอลิกาลทำ
โดยเฉพาะกับเกศินี (มองทีเกศินี) ผมจะพยายามให้เร็วทีสุด นั้นผมเขาเหวอครับ
สวยจัง อย่างกับเส้นไหม ผมไม่เคยเห็นอะไรสวยงามแบบนี้มาก่อนเลย
เราเอาเขาออกมาจากตู้นั้นได้ไหมครับ
- กติกาลไม่ได้ ถ้าพาเขาออกมาเขาจะตาย
- อีสระไม่ตายหรือครับ เขาจะตายได้อย่างไร พาเขาออกมาจากตู้นั้นเถอะครับ
- กติกาลไม่ได้ เอลิกาลบอกว่าเขาจะตายในไม่ถึงนาที
- อีสระยังงัยครับ
- กติกาลขาดอากาศ
- อีสระเป็นไปไม่ได้ เกศินีเป็นคนนะครับไม่ใช่ปลา จะตายได้ได้อย่างไร
ผมว่าป้าโดนหลอกมากกว่า
- กติกาลอย่างไรก็ตามเราเสี่ยงไม่ได้
- อีสระไม่อยากรออยู่กับลูก ไม่อยากให้เราารู้เหวอว่าใครเป็นแม่เขา

- กตिका เธอก็รู้ว่าป้าคิดอยู่ที่วินาที แต่....
- อิสระ เพราะป้าเป็นแบบนี้ เอลิกาถึงจับทางได้ ลังเล
- กตिका จริงหรือ แน่นะ
- อิสระ ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าป้าเคยเป็นพยาบาล
- กตिका เคยเห็นไหมที่หมอช่วยชีวิตคนได้เป็นร้อยแต่ช่วยลูกตัวเองไม่ได้
- อิสระ ครับ หมอไม่ได้รักษาได้ทุกโรค
- กตिका ไม่อยากเชื่อว่าเหมือนกันว่าเธอเป็นนักการเมือง แต่นี้ก็หลงประเด็น ป้ากำลังใช้ความเปรียบ
- อิสระ (หัวเราะ) ผมเข้าใจครับ เผอิญผมชินแต่หลอกให้คนหลงประเด็น เอาเป็นว่าป้าอยากจะทำอะไร
- กตिका จะเริ่มต้นอย่างไร
- อิสระ อะไรครับ
- กตिका จะบอกเขาอย่างไร จะเริ่มตรงไหน พูดอย่างไรดีล่ะ
- อิสระ **ไม่ต้องรีบบอกหรอกครับ ค่อยเป็นค่อยไป** ตอนนี้ป้าค่อย ๆ สร้างความสัมพันธ์กับเกศินีก่อน ส่วนผมจะเตรียมทีมไว้พร้อมเมื่อไรเราจะมาพาเกศินีหนีออกไป **(จริงๆแล้ว ที่อิสระพาหนีไปก็เพราะต้องการเอาไปใช้ประโยชน์ในงานของตัวเองใช้มัย)**
- กตिका ป้านี้กว่าแค่ให้เกศินีได้ออกจากตุนั้น ไม่คิดว่าจะถึงขั้นหนี
- อิสระ นี่จะเป็นอีกทางที่ช่วยให้ป้าได้อยู่กับลูกป้าเร็วขึ้น
- กตिका ที่จริงป้าก็ได้อยู่กับเขานะ เพียงแต่ต้องไม่ให้เอลิการู้เท่านั้น
- อิสระ ก็นั่นไงครับ ถ้าเป็นแบบนี้จะอยู่กับเขาทำไม
- กตिका ไม่อยากออกไปอยู่แบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ นะ รอให้ชนะในสภาไม่ได้หรอก แบบให้พวกเธอเปลี่ยนกฎหมายให้ได้ก่อนแล้วค่อยออกไป
- อิสระ เมื่อไรล่ะครับ ห้าปี สิบปี หรือว่ายี่สิบปี
- การเปลี่ยนฐานอำนาจทางการเมืองไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะครับ ผมถึงต้องทำสองทาง คิดให้ดินะครับ อีกก็ปีกว่าจะได้อยู่กับลูกจริง ๆ ไม่ใช่แบบนี้ ไปเถอะครับไปอยู่กับพวกใต้ดิน รับรองว่าป้ากับลูกปลอดภัยแน่นอน ตอนนี้จะกระแสด้านรัฐบาลรุนแรงมาก

- นโยบายของกระทรวงที่ใช้ความรุนแรงสร้างความเจ็บแค้นให้กับชาวบ้านมาก
พวกที่เสียลูกออกจากคุกมาหลายคนและเข้าร่วมกับพวกใต้ดิน
- กตিকা รอให้ทุกอย่างลงตัวก่อน แล้วค่อยออกไปดีกว่า
- อิสระ เขาอาจฆ่าเกศินีเมื่อไรก็ได้เนะครับ
- กตিকা ไม่หรอก ป้าว่าเอลิกาจะไม่ทำอันตรายเกศินี
- อิสระ แน่ใจเหวอครับ
- กตিকা (พยักหน้า)
- เกศินี (กรีดร้อง)
- กตিকা ไม่เป็นไรจ๊ะ ช่วงนี้เขาไม่ค่อยสบาย เดี่ยวก็หาย
- อิสระ อย่างนี้เขาเรียกว่าตายทั้งเป็น แบบนี้ป้ายังยอมให้เขาอยู่ในนี้อีกเหวอครับ
ป้าเป็นแม่คนได้อย่างไร เลี้ยงคนเนะครับไม่ใช่ปลา
- กตিকা ก็พยายามแล้ว ช่วงนี้ป้าก็ไม่ค่อยให้ยาเขา ให้เขาได้รู้สึกตัวบ้าง
แต่ทำมากกว่านี้ไม่ได้เอลิกาจะสงสัย
- อิสระ ป้าอยากช่วยเขาจริง ๆ รีเปล่า อยากให้อยู่กับเขาจริง ๆ รีเปล่า
- กตিকা ก็ทำเต็มที่แล้ว
- อิสระ ยังครับ ป้ายังไม่ทำ ถ้าอยากช่วยเขาป้าต้องทำมากกว่านี้ (เปิดตู้) เกศินี เกศินี
(ดึงสายน้ำเกลือ สายอาหาร สายออกซิเจนออก)
- กตিকা อย่า อิสระ
- อิสระ เกศินี ตื่นสิ ตื่น (อุ้มออกมาวางข้างนอก) ให้เขาได้มีชีวิตจริง ๆ
- กตিকা เขาอยู่ไม่ได้ ร่างกายเขาปรับสภาพกับอากาศข้างนอกยังไม่ได้
- อิสระ ต้องได้สิครับ ให้โอกาสเขา เกศินี ตื่น
- เกศินี (ลืมตาขึ้น สะลึมสะลือ)
- อิสระ เกศินี อยากออกไปข้างนอกไหม อยากไหม เกศินี ตื่นสิ พยายามเข้า
- กตিকা เขาหายใจไม่ออก อิสระ เขาหายใจไม่ออก (วิ่งไปหยิบสายออกซิเจน)
- อิสระ ตั้งสติไว้ พยายามหน่อย เกศินี ได้ยินไหม หายใจเข้าลึก ๆ เร็วเข้า หายใจ
- กตিকা อิสระ เขากำลังจะตาย อิสระ เขากำลังจะช็อค อิสระ (ใส่สายออกซิเจนที่จมูก)
ทำแบบนี้เขาจะตายรู้ไหม
- อิสระ ผมไม่เชื่อว่าเขาจะอยู่ไม่ได้ เป็นไปได้อย่างไร
- กตিকা เธอกลับไปก่อนดีกว่า

อิสระ (อุ้มเกศินีไปเก็บที่เดิม) เกศินี พยายามเข้านะ เธอต้องทำได้ (กับกติกาก)
พาเขาออกมาข้างนอกบ่อย ๆ นะครับ ถ้าป้าอยากช่วยเขาจริง ๆ (ออกไป)

(ไฟดับ)

ฉาก 7 ห้องทดลองของดร. เอลิกา เกศินีนอนหลับ กติกากหิวผมให้เกศินี
เอลิกายืนมองอยู่ห่าง ๆ

เอลิกา เก็บตัวอย่างเซลล์รียัง

กติกาก (หยิบแล้วส่งให้) เอาไปทำอะไรเรื่อย ๆ จะบอกกันดี ๆ หรืออยากให้ฉันค้นเอง

เอลิกา แคตัวอย่างโครโมโซมเอาไปโคลนนิ่ง

กติกาก โคลนนิ่ง

เอลิกา สำหรับเด็กที่จะเกิดใหม่

กติกาก ถึงเวลาที่เธอควรจะพูดมากกว่านี้แล้วนะ

หลายเดือนแล้วที่ฉันยังไม่ได้คำอธิบายอะไรจากเธอ

เอลิกา ฉันใช้เกศินีเป็นต้นแบบโคลนนิ่ง

กติกาก เธอเอาเหตุผลนี้ขึ้นมาบังหน้าเพื่อรักษาชีวิตเกศินี

เอลิกา ก็ทำนองนั้น

กติกาก แล้วเกี่ยวอะไรกับโครงการเกศาราวุนเซล

เอลิกา เธอรู้ได้ไง

กติกาก (ชี้ไปที่คอม) เธอให้ฉันเอง

เอลิกา ผมกับชนของเกศินีเป็นลักษณะที่พวกเราไม่มี ซึ่งถ้าเราสร้างขึ้นมาก็ใหม่ได้

มนุษย์รุ่นใหม่ ๆ ที่เกิดมาก็จะมีชน

มีชุมชนซึ่งจะช่วยไม่ให้ร่างกายสูญเสียความร้อน

ป้องกันผิวหนังจากอันตรายจากเชื้อโรคและแสงแดด และยังช่วยรักษาสมดุลของ

epidermis การหายใจของแผล

กติกาก ทำไมต้องปิดเป็นความลับล่ะ น่าจะโปรโมทมาก ๆ เธอจะได้คะแนนนิยมเพิ่ม

โดยเฉพาะจากผู้หญิง อ้อ แต่บริษัทแฮร์พีซคงโจมตีเธอน่าดู เพราะทำให้หยุดตก

เอลิกา ถ้ามีใครรู้ว่าเราโคลนนิ่งได้จากเกศินีอะไรจะเกิดขึ้น

- กตিকা เกตินี้ก็จะดังระเบิด
- เอลิกา เกตินี้เป็นใคร เป็นเด็กนอกกฎหมาย เป็นความบังเอิญที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ
- กตিকা เป็นความตั้งใจของฉัน เกิดจากความรักของพ่อกับแม่ต่างหาก
- เอลิกา แต่เราจะให้ใครรู้ไม่ได้ว่าธรรมชาติสร้างสิ่งที่พวกเราต้องการ
 ในขณะที่นโยบายรัฐบาลต่อต้าน ถ้าเรื่องนี้รั่วออกไป
 พวกฝ่ายค้านต้องนำมาโจมตี แล้วยังพวกได้นินอีก แล้วฉันจะอยู่อย่างไร
- กตিকা ก็แล้วทำไมรัฐบาลต้องออกกฎหมายกำหนดการเกิดด้วย
 ถ้าการเกิดแบบธรรมชาติมีข้อดีอย่างนี้
- เอลิกา ไม่เสมอไป ไม่ใช่เด็กทุกคนเกิดมาแล้วจะเป็นอย่างเกตินี้
 เราไม่ต้องการเสียงในภาวะที่มีทรัพยากรจำกัด เราต้องการสิ่งที่ควบคุมได้
ถ้าลูกเธอไม่เป็นแบบนี้รับรองว่าเขาตายไปนานแล้วละ
คิดดูสิมีคนที่เกิดตามธรรมชาติก็เปอร์เซ็นต์ที่สมบูรณ์
 เราไม่มีทรัพยากรและอากาศพอสำหรับคนที่อ่อนแอหรอกนะ
- กตিকা แล้วทำไมส่งสัยหรือที่เธอเอาตัวเกตินี้มาทดลองตั้งนาน แต่ไม่สำเร็จสักที
- เอลิกา โคลนนิ่งโครโมโซมไม่ยาก แต่จะเอาไปใช้กับมนุษย์ต้องทดลองให้ดี
ต้องหาวิธีที่จะนำไปใช้ได้กับทุกคน นี่ก็ลองมาตั้งหลายสิบคนแล้ว แต่ไม่สำเร็จ
- กตিকা แล้วเด็กพวกนั้นล่ะ
- เอลิกา ไม่ได้ผลก็ทำลายไป
- กตিকা ทำลาย เธอหมายถึงฆ่าเหรอ เฮ้ย ชีวิตคนนะ
- เอลิกา ฉันทำเพื่อส่วนรวม ถ้าเกตินี้ไม่มีสิ่งมหัศจรรย์นี้ฉันก็ต้องฆ่าเขาเหมือนกัน
 อย่างมองฉันแบบนั้น ฉันไม่ชอบ
- กตিকা ไม่คิดเลยว่าเธอเป็นได้ขนาดนี้
- เอลิกา ซื้หลังเลื้อแล้วลงไม่ได้ เธอก็เหมือนกัน ระวังตัวด้วย
 ช่วงนี้พวกฝ่ายค้านยิ่งหาทางจะเอาข้อมูลโครงการนี้ อย่าออกไปไหนมาก
 หรือเก็บตัวสักพักยิ่งดี
- กตিকা จะขังฉันอีกคนรีไร
- เอลิกา ทำตามทุกขั้นตอนที่ฉันบอก ถ้าไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด
 จะได้ไม่หาว่าฉันโหดร้ายกับเธอ กตিকা ห้ามหิวผมให้เขาอีก (ออกไป)

กตिका ทำไม ทำไม ทำไมหวิผมไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ (มองที่เกศินี) เกศินี เป็นอะไร
เป็นอะไรลูก
เกศินี (หอบ) มันมาอีกแล้ว มันตามมาอีกแล้ว
กตिका ใคร
เกศินี **ผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงคนนั้น** เขาไม่ให้หนูไป เขาจับหนูไว้
กตिका ไม่มีใครหรอกจ้ะ ไม่มี
เกศินี (กอด) แม่ แม่
กตिका ไม่เป็นอะไรแล้ว แค่นี้เท่านั้น ไม่จริง นอนนะ (ค่อย ๆ เอาออกซิเจนออก
เปิดประตูค้างไว้) ลองดูนะลูก

(ไฟดับ)

ฉาก 8 ห้องทดลองของเอลิกา เกศินีนั่งอยู่นอกตู้กระจก ห่มผ้าหนา
มีสายออกซิเจนอยู่ กติกานั่งพับหลังอยู่ข้าง เกศินีรู้สึกตัว

เกศินี แม่ แม่
กตिका (เข้าไป) อยู่ที่นี่จ้ะ
เกศินี (ผะ) ใคร แม่ละ
กตिका แม่..แม่หนูไม่อยู่จ้ะ ให้ป้ามาดูแลหนูแทน ดีใจจังที่หนูรู้สึกตัวแล้ว
ไม่ต้องกลัวป้าไม่ทำอันตรายหนูหรอก แม่หนูให้ป้ามาดูแลหนูแทน (ยื่นมือไปใกล้)
มา
เกศินี เมื่อไรแม่จะกลับ
กตिका เดียวก็มาจ้ะ ติดประชุม อยากเดินไหม
เกศินี หนาวจัง (จะแกะสายออกซิเจนออก)
กตिका อย่า เดี่ยวหนูหายใจไม่ออก
เกศินี รำคาญ
กตिका อดทนหน่อย หนูหายใจเองไม่ได้
เกศินี ได้ ทุกทีหนูก็ไม่ได้ใช้ไฉน
กตिका ตอนนี้นั้นไม่เหมือนกัน

เกศินี (ถอด) เห็นไหม
 กติกา ป้าว่าใส่ไว้ดีกว่านะ ตามใจ อยากเดินเล่นไหม
 (เอาผ้าคลุมไหล่ออกมาพันรอบเกศินี เกศินีถอย) ไม่ต้องกลัว
 คลุมนี้ไว้หนูจะได้ไม่หนาว
 เกศินี (ลุกขึ้น) มาอยู่นานรียัง (ชี้ที่กติกา)
 กติกา อ้อ ป้าเหร
 เกศินี ป้า ทำไมป้า
 กติกา หนูอยากเรียกอะไรก็ได้ ป้าชื่อกติกา เรียกกติกาก็ได้
 เกศินี ป้าต่างจากแม่อย่างไร
 กติกา ป้าให้เรียกคนที่อายุมากกว่าแม่ หนูไม่รู้เหร
 เกศินี รู้จักแต่แม่ เป็นลูกต้องรักแม่ แม่รักลูก
 กติกา ใช่จ๊ะ แม่รักลูก
 เกศินี ป้ามาอยู่นานรียัง (ไปที่คอมพิวเตอร์) ทำไมใช้ไม่ได้ แม่ล่ะแม่
 กติกา อยากใช้เหร ใช้รหัสป้าไหม
 เกศินี เอา คราวก่อนแม่โกรธที่หนูแอบเข้าไปในเว็บที่แม่บล็อกไว้ได้
 หนูเลยไม่ได้ใช้คอมอีก
 กติกา เว็บไหน
 เกศินี เดี่ยวทำให้ดู โอย
 กติกา เป็นอะไรไปลูก
 เกศินี เวียนหัว มันทึบ
 กติกา มานี้ลูกมาตรงนี้ (เอาสายออกซิเจนให้) ใส่นี้เถอะ ดีขึ้นจริง ๆ นะ ลองสิ
 เกศินี (หยิบออกซิเจนมาใส่) หายแล้ว
 กติกา อย่าเพิ่งถอดใส่ไว้ก่อน นิ่งนิ่ง ๆ ก่อน อยากฟังนิทานไหม สนุกนะ
 เกศินี (พยักหน้า) นิทาน นิทานมีไว้เล่าให้เด็กฟัง หนูไม่ใช่เด็ก
 กติกา แต่นิทานเรื่องนี้ไม่ใช่เด็กก็ฟังได้ อยากลองฟังไหม
 เกศินี (พยักหน้า) ลองดู
 กติกา กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีสามีภรรยาคนหนึ่งอาศัยอยู่ข้าง ๆ บ้านของแม่มด
 ทั้งคู่รักกันมาก วันหนึ่งภรรยาซึ่งกำลังท้องแก่เกิดแพ้ท้องหนักกินอะไรไม่ได้
 อยากกินแต่ผักพูนเซลในสวนของแม่มด

- แต่เป็นที่รู้กันว่าไม่มีใครเข้าไปในสวนนั้นและกลับออกมาได้
- แต่ด้วยความรักสามีจึงแอบปิ่นเข้าไปในสวนนั้น
- เกศินี ทำไมถึงกลับออกมาไม่ได้ เข้าไปได้ก็ต้องออกมาได้สิ
- กตติกา ฟังต่อก่อน เมื่อสามีปิ่นเข้าไปเก็บผักราพุนเซลได้แล้วกำลังจะปิ่นกลับออกมา
- แม่มดก็ปรากฏตัวขึ้น
- สามีขอร้องให้แม่มดไว้ชีวิตตนเพื่อจะได้เอาผักราพุนเซลไปให้ภรรยาตนกิน
- ถ้าแม่มดยอม สามีจะทำตามที่แม่มดสั่งทุกอย่าง**
- แม่มดจึงยอมให้สามีเอาผักไปให้ภรรยากินทุกวันจนกระทั่งนางคลอดลูกออกมา
- เกศินี ทำไมแม่มดยอมให้ล่ะ
- กตติกา เพราะแม่มดอยากได้ลูกของสามีภรณานันมาเป็นลูกของตัวเอง
- เกศินี ทำไมแม่มดถึงอยากได้ลูกของสองคนนี้ล่ะ ทำไมไม่มีเอง
- กตติกา เพราะแม่มดไม่รู้จักความรัก แม่มดรักใคร่ไม่เป็นจึงมีลูกไม่ได้
- พอลูกคลอดมาก็เริ่มเหงา รู้สึกว่าเหว่ เลยอยากมีใครอยู่ด้วย
- ลูกสาวของสองสามีภรรยาเป็นเด็กที่มีผิวพรรณผ่องใส มีเส้นผมที่สวยงาม
- และแม่มดก็ตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่าราพุนเซล
- เกศินี ทำไมเขายอมล่ะ ทำไมไม่หนีไป เขาไม่รักลูกเหว่ เป็นแม่ต้องรักลูก
- กตติกา รักสิ แม่ทุกคนรักลูกจ๊ะ
- เกศินี ถ้ารักแล้วยกลูกตัวเองให้คนอื่นทำไม
- กตติกา ไม่มีแม่คนไหนอยากยกลูกตัวเองให้คนอื่นหรอกนะ แต่บางครั้งก็จำเป็นต้องทำ
- เกศินี หนูไม่เข้าใจ
- กตติกา ก็สามีได้รับปากกับแม่มดเอาไว้แล้ว เป็นคนต้องรักษาคำพูด
- เกศินี หนูไม่ชอบสองคนนี้เลย
- กตติกา ทำไมล่ะจ๊ะ
- เกศินี ไม่รู้สิ ถ้าเป็นหนู หนูจะไม่ทำอย่างนี้
- กตติกา แล้วหนูจะทำอย่างไร
- เกศินี หนูจะไปหาผักที่อื่นกิน หรือไม่ก็โกหกแม่มดว่าจะยกให้แล้วก็หนีไป
- กตติกา การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี
- เกศินี แต่ก็ดีกว่ายกลูกตัวเองให้คนอื่น

- กตिका หนูไม่เข้าใจหรอกว่าความจริงเราทำไม่ได้ใช่มั้ย
สถานการณ์ทำให้เราต้องทำในสิ่งที่เราไม่ยอมทำ
ไม่ใช่สองคนนั้นจะไม่รักลูกแต่...
- เกศินี **ก็เป็นนิทาน ไม่ใช่ความจริงสักหน่อย จะแต่งอย่างไรก็ได้**
ทำไมต้องทำให้แม่ลูกต้องแยกจากกัน หนูไม่ชอบนิทานเรื่องนี้
- กตिका แล้วถ้าสมมติว่าในชีวิตจริงหนูรู้ว่าแม่หนูยกหนูให้คนอื่นหนูจะโกรธแม่ของหนูไหม
- เกศินี ไม่รู้สิ
- กตिका หนูยังฟังไม่จบเลย จะฟังต่อไหม
- เกศินี ก็ได้
- กตिका จากนั้นแม่มดก็เอารapunเซลไปขังไว้บนหอคอยที่ไม่มีประตู
มีเพียงหน้าต่างบานเดียว ถ้าจะขึ้นไปต้องตะโกนว่า
ราapunเซลปล่อยผมลงมาให้แม่หน่อย
ราapunเซลก็จะทิ้งผมที่ยาวเป็นเกลียวลงมาให้แม่มดปีนขึ้นไป
- เกศินี ทำไมแม่มดต้องเอารapunเซลไปขังด้วย
- กตिका เพราะแม่มดกลัวว่าราapunเซลจะไปรักคนอื่นมากกว่าตัวเอง
เลยไม่อยากให้ราapunเซลได้เจอใคร จะได้อยู่กับตนตลอดไป
- เกศินี **ใจร้าย เอาลูกคนอื่นมาทรมาณ**
แล้วสามีภรรยานั้นละไม่คิดจะกลับมาช่วยลูกบ้างเลยหรอ
- กตिका คิดสิ คิดตลอดเวลา แต่ว่าแม่มดมีเวทมนต์ทำให้สองคนนั้นตามหาลูกไม่เจอ
- เกศินี แล้วเวลาแม่มดปีนขึ้นไปราapunเซลไม่เจ็บหรอ
- กตिका **เป็นหนูหนังหัวคนถลกออกมาแล้ว**
ก็คงเจ็บแต่ราapunเซลเป็นคนอดทนจะ แม่มดจะมาทุกวันแล้วก็กลับไป
ราapunเซลชอบยืนร้องเพลงที่หน้าต่าง
เสียงของนางไพเราะมากจนทำให้เจ้าชายต่างเมืองที่ผ่านมาได้ยินและตามมาจน
พบและหลงรักราapunเซลทันที
วันหนึ่งหลังจากแม่มดกลับไปแล้วเจ้าชายได้ยินเสียงแม่มดให้ราapunเซลปล่อยผม
ลงมาแล้วขึ้นไป ทำอย่างนี้ทุกวัน
- เกศินี **เขาขึ้นไปทำอะไรกันบนนั้นทุกวัน**

กติกากัน เล่นกัน
 เกติณี บนนั้นมืออะไรให้เล่นด้วยเหรอ เขาเล่นอะไรกัน
 กติกากัน ที่จริง เจ้าชายเตรียมของเล่นมาจากในวังทุกวัน บ้าว่าหนูต้องเข้านอนแล้ว
 เกติณี ทำไม
 กติกากัน เพราะว่าหนูต้องนอน
 เกติณี แต่หนูอยากฟังต่อให้จบ เจ้าชายเอาอะไรมาเล่นบ้าง
 กติกากัน พรุ่งนี้ป่าจะเล่าให้ฟังต่อ วันนี้ไปนอนก่อนนะ เดี่ยวแม่กลับมาจะโดนดุ ไปสิ
 อย่าดี้อ นะ คนดี
 กติกากันพาเกติณีไปนอน หยิบ syringe ขึ้นมาเตรียมฉีดยา
 เกติณี ไม่เอา ไม่ฉีดได้ไหม
 กติกากัน อดทนหน่อยเถอะลูก หนูจะได้หลับสบายและแข็งแรง
 กติกากันฉีดยาให้เกติณีหลับไป
 กติกากัน แม่รักลูกนะ
 (ไฟดับ)

ฉาก 9 จอภาพเหตุการณ์ของผู้ประท้วงกลุ่มใหญ่

ผู้ประกาศข่าว (เสียง)ขณะนี้จำนวนผู้ประท้วงต่อต้านกฎหมายการจำกัดการเกิด
 และการทำงานของกระทรวงพิทักษ์ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
 จนเกือบจะเต็มบริเวณจัตุรัสอิติปไตอยู่แล้ว
 แต่ที่ท่าของรัฐบาลก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง จากประกาศสำนักนายกฯ
 ฉบับล่าสุดแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลจะไม่ล้มเลิกกฎหมายและยืนยันให้มีกระทรวง
 พิทักษ์มนุษย์ต่อไป
 และได้ยื่นคำขาดต่อกลุ่มผู้ประท้วงแล้วว่าจะใช้กำลังเข้าสลายหากไม่ยุติการ
 ประท้วงในสามวัน

ฉาก 10 ห้องทดลองเอลิกา เกติณีออกมาอยู่นอกตู้กระจกในสภาพปกติ
 มีผ้าห่มหนาพันรอบตัว มีขนมใส่อาหารอยู่ในมือ กติกากำลังข้าง ๆ

- กตिका ดีใจจังที่หนูกินได้เอง
- เกศินี เล่าต่อก่อนทำไมแม่มดถึงจับได้
- กตिका เพราะราพุนเซลเผลอไปถามแม่มดว่าทำไมเวลาที่ดิงเจ้าชายขึ้นมาถึง
หนักกว่าดิงแม่มดขึ้นมา
- เกศินี ใจจริง ๆ เลย ถามเข้าไปได้อย่างไร ผู้ชายก็ต้องหนักกว่าผู้หญิงอยู่แล้ว
- กตिका เพราะราพุนเซลไร้เดียงสา เขาไม่รู้ว่ากำลังสร้างภัยให้กับตัวเอง
- เกศินี สองคนเลยต้องแยกจากกัน
- กตिका ไม่หรอก แม้ว่าเจ้าชายจะตาบอด
แต่ก็ได้พบกับราพุนเซลอีกครั้งและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
- เกศินี เจอกันได้อย่างไร
- กตिका เดินตามเสียงเพลงของราพุนเซลจนได้พบกัน
- เกศินี (หัวเราะ) ราพุนเซลคงเป็นคนเสียงดังนะ ร้องที่ได้ยินไปทั่ว
หนูว่านิทานเรื่องนี้ตลกดี
- กตिका ตลกตรงไหน ศรี้าออก
- เกศินี ก็เจ้าชายตาบอดเพราะโดนหนามกุหลาบตำ
แล้วก็เดินตามเสียงเพลงจนพบราพุนเซล ทำไมต้องตาบอดด้วย

อิสระ ไล่ล่าออกมาจากทางขวาของเวที

- อิสระ อุปสรรคเพื่อพิสูจน์ความรักไงล่ะ
เป็นวิธีที่ใช้เพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าชายรักราพุนเซลแค่ไหน
ขนาดตาบอดยังไม่ยอมหยุดหาราพุนเซล
- เกศินี ไม่เห็นเข้าใจ ถ้าเป็นหนู หนูจะกลับเข้าวังไปรักษาตาก่อน
- กตिका นั่นไม่ใช่นิทานแล้วละ
- อิสระ พุดจ้อแบบนี้ แสดงว่าร่างกายเริ่มปรับตัวได้แล้วสิ หายใจได้เป็นปกติ กินเองก็ได้
แล้วก็ไม่ค่อยหนาวแล้วด้วย วันนี้มีของแถม (ไฟเปลี่ยนเป็นเหมือนอยู่ในอวกาศ)
ขอบใหม่ ปีนขึ้นไปบนนั้นสิจะได้เห็นชัด ๆ
- กตिका มากไปรีเปลาอิสระ เดี่ยวตกลงมาจะเรื่องใหญ่
- อิสระ ไม่หรอกครับ (กับเกศินี) ยืนบนนี้ ทรงตัวดี ๆ ดีมาก อย่ารีบ ค่อย ๆ

กตिका ระวังอิสระ ระวัง

เกศินี (หัวเราะ)

อิสระ สนุกใหญ่ นิ่งก็ได้นะ ห้อยขาลงมา

กตिका อย่าเพิ่งโลดโผนมากเลย ค่อย ๆ เอะ

เกศินี สบายจัง (หลบ)

อิสระ ดาวตก ไม่ต้องกลัว ไม่ถูกหกรอก

เกศินี (ค่อย ๆ มอง) สวยจัง

กตिका ลงมาข้างล่างดีกว่า จะได้ดูอย่างเดียว ตรงนั้นอันตราย

เกศินี ไม่เป็นไร

กตिका คือจริงๆ เด็กคนนี้ (กับอิสระ) วันนี้แค่นี้ก่อนเถอะ ถ้าเอลิกาโผล่มา จะพังกันหมด

อิสระ ครับ เกศินีมา ลงมาได้แล้ว เร็ว (เก็บของ ไฟเปลี่ยนเป็นปกติ) ผมไปก่อนครับ

 แล้วเจอกันใหม่นะเกศินี คราวหน้าจะพาไปเจอของจริง

เกศินี ของจริงเหรอ

อิสระ สวยกว่านี้ แต่ต้องมองผ่านกระจกนะ

เกศินี (วิ่งเข้าไปในตู้กระจกตัวเองแล้วมองออกมา) แบบนี้เหรอ

อิสระ ใช่

เกศินี ทำอย่างไรถึงจะได้เห็นจริง ๆ

อิสระ ก็ต้องทำตัวให้แข็งแรง เชื้อฟังป่า

เกศินี สักวันหนูจะออกไปเห็นของจริง ออกไปนอกกระจกเลยได้ไหม

อิสระ ได้ ถ้าหนูเป็นนักบินอวกาศ

เกศินี หนูจะเป็น

อิสระ เป็นเด็กดีนะ

เกศินี จ๊ะ

กตिका เดียวก็ได้ไปกันพอดี

อิสระ ไปนะเกศินี ผมไปก่อนครับ (ออกไป)

กตिका ขอบใจ

เกศินี (ยิ้ม)

กตिका เดี่ยวหนูกลับไปอยู่ที่เดิม ใส่สายพวงนั้น ทำให้เหมือนปกติ ทำได้ไหม

เกศินี ได้ แต่ทำไมหนูต้องอยู่ในนั้นอีก

กตিকা เพราะแม่หนูไม่รู้ว่้าป้าเอาหนูออกมา
 เกศินี ป้าบอกแม่ไม่ได้หรอก
 กตিকা ไม่ได้ แม่คิดว่าการที่หนูอยู่ในนั้นจะทำให้หนูแข็งแรง
 เกศินี แต่หนูก็แข็งแรงแล้ว ไม่ต้องอยู่ในนั้นอีกแล้ว
 กตিকা อยากออกไปข้างนอกรีเปล่า ถ้าอยากต้องทำตามทีป้าบอก
 เกศินี ทีป้าก็คือแม่มดนั่นเอง
 กตিকা อะไร
 เกศินี ป้าเป็นแม่มดที่จับราพุนเซลไปขัง
 กตিকা ไม่ใช่ป้า โถ เกศินี ทำไมป้าจะไม่อยากให้หนูอยู่แบบนี้ทุกวัน
 เกศินี ป้าเป็นแม่มด ป้าเป็นแม่มด
 กตিকা เกศินีหยุดเล่นได้แล้ว เดียวแม่กลับมาจะไม่ได้ออกมาอีกรู้ไหม อย่าลืมล่ะ
 เกศินี หนูไม่โง่เหมือนราพุนเซลหรอกน่า อย่าลืมหาหนูออกไปข้างนอกนะ
 กตিকা จ๊ะ ป้าจะฉีดยาตัวนี้ให้ หนูจะง่วงแล้วก็หลับไปเหมือนเดิม
 เกศินี ป้า หนูไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม ไข้ไหม แล้วทำไมแม่ถึงทำกับหนูแบบนี้
 กตিকা เพราะแม่กลัวว่าหนูจะดื้อเหมือนครวก่อน อยากออกไปข้างนอก
 เกศินี หนูไม่ดื้อแล้ว ครวนี้หนูก็ไม่ได้จะหนีออกไป หนูจะให้ป้าพาไป
 ป้าบอกแม่ให้หนอยได้ไหม หนูไม่อยากอยู่ในตุนี หนูไม่อยากโดนฉีดยาพวกนี้
 นะป้า
 กตিকা จ๊ะ (ค่อย ๆ ฉีดยาที่คอเกศินี)
 เกศินี (ยิ้ม) อีสระ
 กตিকা หนูชอบอีสระใช่ไหม
 เกศินี ใช่
 กตিকা ตื่นมาแล้วจะทำผมทรงใหม่ให้นะ เอาล่ะ เข้าไปนอนนะ อย่าลืมสัญญาละ

เอลิกาเข้ามา

เอลิกา กตিকা
 กตিকা (สะดุ้ง)
 เอลิกา เป็นอะไร

- กตिका อยู่ ๆ ก็โผล่มาทำไมจะไม่ตกใจล่ะ
- เอลิกา ช่วงนี้สังเกตไหมว่าเกตินีมีอะไรผิดปกติ
- กตिका เหรอ ฉันไม่รู้สิกันนะ คงอยู่ด้วยกันทุกวัน เขาเป็นอะไรล่ะ
- เอลิกา เธอน่าจะรู้ดีกว่าฉันนะ กตिका ฉันบอกแล้วไงไม่ให้ยุ่งกับผมของเกตินี
- กตिका ก็แค่หิวผม ทำผมจะเป็นอะไรนักหนา
- เอลิกา ฉันไม่ชอบให้เธอสัมผัสเขามาก
- กตिका ฉันเป็นแม่เขานะ เธอจะไม่ให้ฉันทำอะไรเลยหรอ
- เอลิกา กตिका ฉันบอกให้เธอให้เขาหาทุกสามชั่วโมงใช่ไหม
- กตिका ฉันก็ให้ตามที่เธอบอก
- เอลิกา โกหก (แบบมือที่มีหลอดยาเป็นสิบหลอด) นี่อะไร เธอไม่ได้ให้เขาหาเลย
เธอขัดคำสั่งฉัน ถ้ายังทำแบบนี้อีก
ฉันจะย้ายเกตินีไปที่อื่นแล้วไม่ต้องพบกับเธออีกเลย
- กตिका อย่างนะ อย่าทำแบบนั้น
- เอลิกา ฉันทำแน่ ถ้าเธอยังทำตัวแบบนี้ ฉันจะไม่ช่วยเธออีกแล้ว
ช่วงนี้ฉันจะอยู่กับเกตินีเอง เธอมาได้เฉพาะวันที่ฉันอนุญาต ฉันมีที่อื่นให้เธออยู่
ทำแบบนี้ไม่ได้นะ เธอจะมาแยกฉันกับเกตินีแบบนี้ไม่ได้
- กตिका ทำแบบนี้ไม่ได้นะ เธอจะมาแยกฉันกับเกตินีแบบนี้ไม่ได้
- เอลิกา อยู่ทีเธอแล้วล่ะ ออกไปก่อนฉันขออยู่กับเกตินีสองคน
- กตिका เอลิกา
- เอลิกา อยากให้ฉันย้ายเกตินีไปวันนี้อย่างไร

กตिकाออกไปทางประตูกลาง

- เอลิกา เป็นอย่างไรบ้าง เดียวนี้เราไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกันเลย มีคนมาแยกเราอยู่เรื่อย
ไม่มีใครจะแยกเราออกจากกันได้ ไม่ต้องกลัว (หยิบ syringe ขึ้นฉีดที่คอเกตินี)
หนูจะต้องอยู่กับแม่ตลอดไป (เกาะผมเกตินีที่เกล้าสวยงามออก
ชะงักเล็กน้อยก่อนวางมือลงบนผมของเกตินีแล้วขยี้)
- เกตินี (ขยี้ แล้วหัวเราะ)
- เอลิกา (หัวเราะอย่างเอ็นดู ขยี้ผมแรงขึ้น) ดีลูก มีแค่เราสองคน
- เกตินี อีสระ (หัวเราะ)

เอลิกา (ดึงมือกลับทันที)
 เกศินี (หัวเราะ) อีสระ
 เอลิกา กติกา (หยิบกรรไกรมาตัดผมเกศินีเรื่อย ๆ)

(ไฟดับ)

ฉาก 11 บ้านอีสระ

กติกา เอลิกาเริ่มสงสัยแล้ว เปลี่ยนแผนดีไหม
 อีสระ ถ่วงเวลาไว้อีกสองสามวันได้ไหมครับ พวกเราจะปฏิบัติ
 กติกา ตายจริง
 อีสระ รัฐบาลแข็งแกร่งมากไม่ยอมลงให้เราเลย เราจะยึดสถานที่สำคัญ เช่น
 โรงผลิตออกซิเจน โรงไฟฟ้า ผมลงมือก่อนมีหน้าที่ตัดไฟ
 แล้วจะพาคนไปช่วยเกศินีต่อจากนั้น
 กติกา เมื่อไร
 อีสระ วันพุธที่ 17
 กติกา ไม่รู้วันนั้นบ้าจะได้อยู่กับเกศินีรึเปล่า คือช่วงนี้เอลิกาอยู่กับเกศินีตลอด
 จะให้ป่าอยู่ด้วยบางวันเท่านั้น แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าเป็นวันไหน
 อีสระ ไม่ต้องห่วงครับ วันที่เราเลือกลงมือจะมีประชุมสภา
 อย่างไรก็ตามเอลิกาก็ไม่มีทางอยู่ที่ห้องนั้น
 กติกา แล้วป่าต้องทำอะไรบ้าง
 อีสระ เตรียมตัวให้พร้อม เตรียมเกศินีให้พร้อมกับการเดินทาง
 กติกา อีสระ ถ้าพลาดล่ะ
 อีสระ ไม่มีทางครับ แผนนี้เราวางกันอย่างรอบคอบ ไม่มีทางพลาดแน่นอน
 วางใจได้ครับ
 กติกา ถ้าพลาดคราวนี้คงได้ไม่อยู่กับเกศินีแน่ เอลิกาเอาตายเลย
 อีสระ ไว้ใจผมเถอะครับ
 กติกา ไม่รู้เกศินีจะยอมรึเปล่า

- อิสระ ทำไมจะไม่ล่ะครับ เขาอยากออกมาจะตาย อย่าบอกเขาสิครับว่าเราจะหนี
ทำเหมือนว่ากำลังจะพาเขาออกไปเที่ยว
- กติกา จ๊ะ เราจะติดต่อกันอย่างไรดี
- อิสระ (หยิบกระดาษกับปากกาออกมาเขียน) ผมจดเวลากับรายละเอียดให้ป้านะครับ
ทำตามนี้แล้วกัน ผมจะหาทางติดต่อป่าเอง
ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเจอกันวันพุธนี้ ผมจะปรากฏตัว 1 ชั่วโมงหลังไฟดับ
- กติกา ตกลงจ๊ะ ไปนะ

(ไฟดับ)

ฉาก 12 ห้องทดลองดร. เอลิกา ทุกอย่างเงียบสงัด เกติณีอยู่ในชุดผ้าคลุมยาว
กติกาดูเดินไปมาอย่างกระวนกระวาย หาของบางอย่าง แล้วกลับมาที่เกติณี

- กติกา ทำไมผมหนูสั่นลงอย่างนี้ล่ะ
- เกติณี ไม่รู้เหมือนกัน ตื่นมาก็เป็นแบบนี้แล้ว
- กติกา เป็นบ่อยไหม
- เกติณี ทุกครั้งที่แม่โกรธแม่จะตักผมหนู เมื่อก่อนหนูวิ่งหนีทุกที แต่เดี๋ยวนี้หนีไม่ได้
- กติกา หนาวไหม จะเอาผ้าไปอีกผืนดีไหม ข้างนอกหนาวนะ
- เกติณี เมื่อไรจะได้ไป อยู่แบบนี้มานานแล้วนะ
- กติกา ไม่นานหรอก รออิสระก่อนนะ
- เกติณี อิสระมาช้าจัง ทุกทีไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย เปื้อ เปื้อ เ
- กติกา เอาถ้างี้พกดิดตัวตลอดนะ เพื่อออกไปอากาศข้างนอกไม่พอหนูจะได้ไม่เป็นลม
- เกติณี หนัก หนูถือไม่ไหวหรอก
- กติกา อดทนหน่อยสิ ขอโทษลูก

เสียงประตูเปิดออก เกติณีกำลังเอาถังออกซิเจนใส่ในกระเป๋าสื่อให้เกติณี

- กติกา ทำไมมาช้าจัง เกติณีบ่นอุบแล้ว

เกศินี (วิ่งไปที่ประตู) วันนี้เราจะไปไหนกันอิสระ

เอลิกาปรากฏตัวขึ้น

เกศินี แม่

เอลิกา อิสระ อิสระ ไม่ต้องไปไหนกันทั้งนั้น อยู่ที่นี่กันให้หมดนั่นละ

เกศินี แม่

เอลิกา รวมหัวกันหลอกฉันนั่นเหวอ

กติกา แค่ว่าพาเกศินีออกไปเดินเล่น ฉันรู้ว่าฉันขัดคำสั่งเธอ แต่ฉันทนไม่ได้ที่เห็นเขาอยู่แต่โน้น

เอลิกา โกหกเก่งเหมือนเดิมนะ (เอากะดาษโน้ตที่อิสระจดให้เกศินีออกมา) คิดว่าจะหนีออกไปได้จ้ะเหวอ เกศินีเข้าไป แม่บอกให้เข้าไป

เกศินี หนูแค่ออกไปเที่ยว เดียวก็กลับมา

เอลิกา ข้างนอกนั้นไม่ใช่ที่เที่ยวสำหรับหนู แม่บอกให้เข้าไป ไป

เกศินี ไม่ หนูจะไปเที่ยว หนูจะไปกับอิสระ

กติกา เกศินี!

เอลิกา อิสระ รู้จักมันได้อย่างไร เกศินี แม่ถามว่ารู้จักมันได้อย่างไร (เข้าไปใกล้เกศินี)

เกศินี แม่หนูเจ็บ

เอลิกา เข้าไปในนั้น เดียวนี้ (ลากเกศินีไป เกศินีสู้) เข้าไป บอกให้เข้า

เกศินี แม่ หนูเจ็บ หนูเจ็บ

กติกา เอลิกา หยุด หยุดทำแบบนี้สักที พอเถอะ

เอลิกา ฉันบอกให้เข้าไป ขัดคำสั่งฉันเหวอ เข้าไป

กติกา เอลิกา ฉันขอร้องอย่าทำแบบนี้

เอลิกา เข้าไป

เกศินี อย่าแม่ หนูเจ็บ แม่

กติกา เอลิกา หยุด หยุดทำร้ายเขา หยุดทำร้ายลูกฉันสักที หยุด (เข้าไปช่วยเกศินี)

ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไร

เอลิกา อย่ายุ่งกับเขา เขาเป็นลูกฉัน

กติกา เขาเป็นลูกฉัน ปล่อยเขานะ

เอลิกา หลีกไป
 กติกา ไม่
 เอลิกา เกศินี เดียวนี้ไม่เชื่อแม่แล้วเหว
 กติกา เกศินี อยู่กับแม่
 เอลิกา เกศินี แม่บอกให้เข้าไป
 กติกา เกศินี อยู่ตรงนี้กับแม่
 เอลิกา เกศินี
 กติกา เกศินี
 เอลิกา เกศินี
 กติกา เกศินี
 เกศินี นี่มันอะไร นี่มันอะไรกัน
 กติกา เกศินี แม่เป็นแม่หนู แม่เป็นแม่หนูจริง ๆ
 เกศินี (กับเอลิกา) นี่มันอะไร แม่ ป้าพูดอะไร จริงเหว แม่บอกหนูสิ บอกหนู
 กติกา แม่เป็นแม่หนูจริง ๆ
 เกศินี หยด (เอามือปิดหูทั้งสองข้าง ผมติดมือหลุดออกมา ค่อย ๆ ติดออกมามากขึ้น ๆ)
 ทำไม ทำไมเป็นแบบนี้ ผมหนู ผมหนู
 กติกา เอลิกา
 เอลิกา จะได้ไม่มีใครรักหนูอีก นอกจากแม่

(ไฟดับ)

ฉาก 13 ห้องซังเดียว กติกาถูกล่ามอยู่ในนั้น เอลิกาเข้ามา

กติกา เปลี่ยนใจแล้วเหว เอลิกา เกศินีเป็นอย่างไรบ้าง เขาดีขึ้นไหม
 หรือเธอทำให้เขาหลับตลอดไป เอลิกา บอกฉันหน่อยลูกเป็นอย่างไร
 เขาพูดถึงฉันบ้างรีเปล่า เขายอมรับฉันไหม เอลิกา!
 เอลิกา เขาสบายดี สงบ
 กติกา ปล่อยฉันออกไปเถอะนะ ฉันอยู่ในนี้ไม่ได้แล้ว
 ฉันสัญญาฉันจะทำทุกอย่างตามที่เธอบอก นะ คราวนี้ฉันจะไม่หลอกเธอ

- ฉันจะซื่อสัตย์จงรักภักดีกับเธอ ฉันสัญญา ฉันไม่มีใครเหลืออีกนอกจากเธอ เธอก็รู้
ฉันไม่มีใครแล้วจริง ๆ
- เอลิกา อยากอยู่กับลูกใช้ไหม
- กติกา ให้ทำอะไรก็ได้ ตายแทนเธอก็ได้เลย
- เอลิกา ทำงานให้ฉันขึ้นหนึ่ง ถ้าสำเร็จฉันจะให้เธอกลับไป
- กติกา ได้
- เอลิกา ไปหาอิสระ
- กติกา เขายังไม่ตายหรอก ไหนเธอบอกว่าแผนพวกกบฏถูกล้ม จับตายหมดแล้วไง
- เอลิกา ไม่ทุกคนหรอก โดยเฉพาะตัวใหญ่ ๆ ถ้าเธอพาเขามาเจอฉันได้ เธอจะได้อยู่กับลูก
- กติกา ฉันจะหาเขาเจอได้อย่างไร ขนาดเธอยังทำไม่ได้
- เอลิกา เขาจะติดต่อเธอเอง
- กติกา ไม่หรอก ตอนนี้เขากลายเป็นผู้ต้องหาไปแล้ว
จะไปไหนมาไหนไม่สะดวกเหมือนแต่ก่อน เขาคงไม่ติดต่อฉันหรอก
เธอให้คนอื่นทำดีกว่า แล้วเขาก็รู้ว่าเธอรู้ฐานะเขาแล้วเขาจะมาเสี่ยงทำไม
ฉันว่าไม่ได้ผลหรอก ให้ฉันทำอย่างอื่นดีกว่านะ
- เอลิกา อยากกลับไปอยู่กับลูกไหม
- กติกา เอลิกา อย่าบังคับฉันมากเลย แค่นี้ฉันก็รู้สึกแย่พอแล้ว
- เอลิกา เมื่อเลือกจะเป็นนกสองหัวแล้วก็ให้ตลอดสิ
- กติกา นี่เธอจะบี้งฉันให้ตายเลยหรือไง จะให้ฉันไม่มีที่ไป อยู่กับใครก็ไม่ได้เลยหรอก
- เอลิกา เลือกเองแล้วกัน
- กติกา ก็ได้ ฉันไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนี่ ไม่รับปากนะว่าจะสำเร็จ
- เอลิกา ทำตามที่คุณบอกแล้วกัน รับรองเธอทำได้แน่

(ไฟดับ)

ฉาก 14 ห้องทดลองเอลิกา เกตಿನಿಯู่ในตู้กระจกเหมือนเดิม
หลับสนิทแต่ไม่มีผมเหลืออยู่บนศีรษะ กติกานั่งนิ่ง ประตูกลางเปิดออก
อิสระเข้ามา

อิสระ ผมดีใจครับที่มาร่วมมือ ทุกคนพร้อมแล้ว ไปตอนนี้อยู่คนเดียวคนไม่พลุกพล่าน (กติกาก
กติกานิ่ง) ไปเร็วครับ เกศินีละ ทำไมไม่พาเขาออกมาครับ (ไปหาเกศินี เปิดตู้)
เกศินี (มองที่ศีรษะ) ทำไมเป็นแบบนี้ เกศินี ตื่น เร็วเข้า เกศินี ไปเที่ยวกัน

เกศินีสะลึมสะลือ ตั้งสติ

เกศินี อิสระ

อิสระ ไปเร็ว ไปเที่ยวกัน (พาเกศินีออกมา)

กติกาก ขอโทษนะอิสระ อย่าโกรธป่าเลยนะที่ต้องทำแบบนี้

อิสระ ทำอะไรครับ (มองไปรอบ ๆ)

กติกาก หนีไป เร็ว

อิสระวิ่งไปจะเปิดประตูแต่เปิดไม่ออก เอลิกาปรากฏตัวขึ้นจากด้านข้างเวที

เอลิกา เป็นไงอิสระ

อิสระ ดร. ยอมเถอะครับ รัฐบาลชุดนี้ไปไม่รอดหรอก

เอลิกา จั้นเหวอ คิดหรือว่าจะยุบสภาง่าย ๆ

กว่าจะหมดวาระปัญหาทุกอย่างก็จะถูกแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

ไม่มีทางที่พวกแกจะชนะหรอก

อิสระ ผมจะเปิดโปงเบื้องหลังคุณ

ผมจะทำให้ทุกคนในประเทศนี้รู้ว่าการเกิดตามธรรมชาติมีโอกาสมันจะมีสิ่งทวิทยา
ศาสตร์ทำไม่ได้ ผมจะให้พวกเขาได้มีอิสระอีกครั้ง

เอลิกา แล้วไง ใครจะรู้ พวกใต้ดินเหวอ ไม่มีเหลือแล้ว

อิสระ ผมจะพาเขาออกไป ผมไม่ยอมให้คุณกักขังใครอีก ถึงผมจะสู้ด้วยกฎหมายไม่ได้
ผมก็จะใช้กฎหมายมาสู้กับคุณ

เอลิกา เธอไม่มีโอกาสแล้วละ

ยังจะหวังอะไรกับกฎหมายอยู่อีกในเมื่อตอนนี้เธอเป็นผู้ต้องหา

อิสระ (ไปที่เกศินี) ผมจะพิสูจน์ให้คุณ

เอลิกา (หยิบปืนขึ้นมา) อย่างนะ ถ้าเธอแตะต้องเกศินีฉันจะยิง

อิสระ คุณยิงผมไม่ได้ ถึงผมจะเป็นผู้ต้องหาคุณก็ไม่มีสิทธิ์

เอลิกา (ยิงอิสระที่แขน) ไซ่ ถ้าเธอเป็นผู้ต้องหาอย่างเดียว แต่เธอไม่ใช่
คิดว่าฉันไม่รู้หรือว่ากำเนิดเธอเป็นอย่างไร
คราวนี้ฉันฆ่าเธอได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้วนะ ให้อัดกันนอกคอก
กตिका อย่าเอลิกา อย่า

อิสระวิ่งไปหลบตามที่ต่าง ๆ เอลิกายังไม่ยั้ง

กตिका เอลิกา อย่า เดี่ยวโดนเกศินี หยุด หยุด
เกศินี (ร้องด้วยความกลัว) แม่ พอแล้ว พอแล้ว
กตिकाพยายามเปิดล็อกประตูจากคอมพิวเตอร์ เอลิกาหยุดยิง)
กตिका หนีไป อิสระ หนีไป (วิ่งไปหาเกศินี) ไปเร็วที่ประตู
อิสระ ผมจะพาเกศินีไปด้วย

เอลิกาไปที่เกศินีจับที่แขน

เอลิกา แบบนี้แล้วยังอยากได้อยู่อีกหรือ ยังจะเอาไปด้วยอีกกันหรือ
เกศินีร้องด้วยความเจ็บ

อิสระ ทำแบบนี้ทำไม คุณจะขังเขาไว้ทำไม ทำไมไม่ปล่อยให้เขามีชีวิตของเขาเอง

เอลิกา เขาเป็นของฉัน เขาอยากอยู่กับฉัน

อิสระ เกศินี บอกเขาสิ บอกเขาไปว่าเธออยากอยู่ที่ไหน เธออยากไปไหน

เอลิกา อย่ามายุ่งลูกฉัน เขาไม่อยากไปไหนทั้งนั้น

อิสระ เกศินี บอกเขาสิ บอกเขา

เอลิกาบีบแขนเกศินีแรงขึ้น เกศินีร้องด้วยความเจ็บและกลัว

กตिका อย่าทำแบบนี้เลย เอลิกา มันบาป

เอลิกา หุบปาก เธอมันเลี้ยงไม่เชื่อง

อิสระจะเคลื่อนที่ เอลิกานับปืนมาจ่อตรงหน้าอิสระ เกศินีดินหลุดวิ่งมาขวาง กติกาวิ่งมาขวางอีกที

เอลิกา หลีกไป ทำไม

กตिका ฉันไม่ยอมให้เธอทำร้ายลูก

เอลิกา หลีกไป

กตिका อิสระ พาเกศินีหนีไป ไปสิ ไป

เอลิกา ถ้ำขยับชันยิ่งขึ้น

กติกา ไป ไป เร็ว

อิสระขยับตัวไปที่ประตูพร้อม ๆ กับเกศินี ในขณะที่กติกายังอยู่ เอลิกาหันกระบอกปืนตามแต่กติกายังไว้ เมื่ออิสระกับเกศินีใกล้จะถึงประตูทางออก เอลิกายิงกติกานึ่งครั้งและดึงเกศินีไว้ อิสระวิ่งพ้นประตูไป เอลิกาวิ่งออกไปเห็นเอลิกาด้านข้างตรงกรอบประตู เราได้ยินเสียงปืนดังสี่ครั้ง
เกศินี (ร้อง)

(ไฟดับ)

ฉาก 15 ที่ห้องทดลองเอลิกา เกศินีอยู่ในตู้
ทุกอย่างกลับเป็นเหมือนฉากแรกที่เราเห็น
เว้นแต่บนศีรษะของเกศินีที่มีผมงอกขึ้นบ้าง ที่ขาและแขนโดนมัดไว้
ถัดไปด้านหลังเห็นร่างไร้ลมหายใจของอิสระโดนแช่อยู่ในตู้
กติกามีผ้าพันแผลที่ขานั่งอยู่ในรถเข็น

เกศินี (ลืมนตา) อิสระ (ถอดสายทุกอย่างออก พยายามเปิดตู้
แต่หายใจไม่ออกต้องกลับไปใส่ออกซิเจน แล้วพยายามเปิดตู้อีก)

กติกา เป็นอะไรลูก เกศินี เป็นอะไร

เกศินี ปล่อยหนูออกไป ปล่อยหนูออกไป

กติกา (เข็นรถมาใกล้ ๆ จะฉีดยา) อย่าลุก อย่า

เกศินี หนูไม่ใช่ลูกคุณ หยุดเรียกหนูอย่างนั้นสักที (หันไปเห็นอิสระ) อิสระ
ทำไมทำกับเขาแบบนี้ ปล่อยหนู ปล่อยหนู

กติกา เกศินี อย่าทำแบบนี้ได้ไหม แม่ขอร้อง

เกศินี ทำไม ทำไม ทำอย่างนี้ ปล่อยเขาออกมาสิ

กติกา เขาตายแล้ว

เกศินี ไม่ เอาเขาออกมา เขาจะหายใจได้เอง เขาจะไม่หนาว ปล่อยเขาสี ขังเขาไว้ทำไม
ปล่อยเขา

กติกา เกศินี เขาไม่รับรู้แล้ว เขาตายแล้ว

เกศินี อิสระ

- กตिका ไช้จ๊ะ เขาเป็นอิสระแล้ว วิญญาณเขาเป็นอิสระ เขาไม่ถูกกักขังที่ใด
อิสระเขาเป็นอิสระแล้ว
- เกศินี ขอหนูไปดูเขาใกล้ ๆ ได้ไหม ขอหนูอยู่ใกล้ ๆ เขาเถอะ
- กตिका เกศินี อย่าดี้อสิ แม่ปล่อยหนูไม่ได้จริง ๆ แม่ขอร้อง
- เกศินี หยุด หยุดเรียกแม่กับหนูสักที หนูไม่อยากได้ยิน
- กตिका เกศินี หนูจะไม่อภัยให้แม่เหวอ คนเราทำผิดกันได้
หนูจะไม่ให้อีกแม่แก้ตัวเลยเหวอ
- เกศินี ป้าทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก กับหนูกับอิสระ
- กตिका ยกโทษให้แม่เถอะนะ อย่าโกรธแม่เลย
แม่ไม่ได้อยากทิ้งหนูแต่ถ้าแม่ไม่ทำหนูก็ต้องตาย แม่ไม่อยากให้หนูตายรู้ไหม
- เกศินี การที่ต้องอยู่ในนี้ก็เหมือนตายนั่นละ ถ้ารักหนูจริงปล่อยหนูออกไปสิ
- กตिका แม่อยากแต่แม่ทำไม่ได้
- เกศินี ทำไม
- กตिका เพราะ...
- เกศินี กลัว เหมือนสามีภรรยาคู่นั้น
เขายอมยกลูกให้แม่มดไช้เพราะต้องรักษาสัจจะอะไรเหวอ
แต่เพราะพวกเขากลับตาย กลัวตาย กลัว
- กตिका ไม่ใช่ แม่ไม่ได้ยกหนูให้คนอื่นเพราะกลัวตัวเองตาย แต่แม่กลัว
กลัวว่าหนูจะตายแล้วเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน
แม่กลัวว่าถ้าไม่ยกหนูให้เอลิกาเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน
- เกศินี พอเถอะ ไม่ต้องอธิบายอะไรแล้ว ไม่ปล่อยหนูไช้ไหม (หลับตา)
- กตिका เกศินี (ถอนใจ)
เอลิกาเข้ามาจากด้านข้างเวที
- เอลิกา อลละवादอีกแล้วเหวอ ให้ยาเพิ่มรียัง
- กตिका เพิ่มทุกวันไม่ไหวเหวอกนะ เดี่ยวก็ตายพอดี
- เอลิกา ฤทธิ์มากนั้ เป็นไงละ ฝีมือเธอ สงสารลูก สงสารลูก ดื้อยาแล้วเป็นไง
- กตिका จะพูดให้ได้อะไรขึ้นมา เพราะเธอ เพราะเธอ เขาไม่เห็นฉันในสายตา
เธอเลี้ยงเขาให้เป็นแบบเธอ เลือดเย็น ไม่มีหัวใจ
- เอลิกา ขอบใจ

กตিকা เอาศพอิสระไปไว้ที่อื่นได้ไหม จะทรมานฉันไปถึงไหน
 เอลิกา ไว้ล่ะดีแล้ว จะได้เตือนใจเธอไม่ให้ทำอีก
 กตিকা แบบนี้แยกว่าอยู่ในคุกอีก เจ็บทั้งกายเจ็บทั้งใจ
 เอลิกา พรุ่งนี้ฉันจะล้างสมองเกศินี ฉันจะลบความจำเขาทิ้งทั้งหมด
 กตিকা อย่างนะ
 เอลิกา เธอทำให้ฉันต้องใช้วิธีนี้เอง เพราะเธอ
 กตিকা ไม่จริง ไม่ใช่ฉัน เอลิกา เธออยากให้ลูกอยู่ด้วยไม่ใช่เหรอ ถ้าเธอล้างสมองเขา
 เขาก็จะจำเธอไม่ได้ เธอก็จะไม่มีตัวตนสำหรับเขาคืนต่อไปนะ
 เอลิกา ฉันไม่สน
 กตিকা จะมีประโยชน์อะไรที่ได้เขาไว้ล่ะ เอลิกา อย่าทำแบบนั้นเลยนะ
 เอลิกา เตรียมให้พร้อมแล้วกัน ฉันให้เวลาเธออยู่กับเขาคืนหนึ่ง (ออกไป)

(ไฟดับ)

ฉาก 16 ห้องทดลองของเอลิกา ทุกอย่างสงบเงียบ กตিকাปรากฏตัวขึ้นช้า ๆ
 ในความมืด มือข้างหนึ่งถือไม้เท้าอีกข้างถือเสื้อคลุมยาวในมือ
 มองเกศินีนั่งอย่างตัดสินใจ เกศินีสะดุ้งตื่นขึ้น ร้อง

เกศินี อย่า อย่า
 กตিকা (เปิดประตู ไขกุญแจมือและเท้าของเกศินี) เกศินี เป็นอะไรลูก
 เกศินี ป้า
 กตিকা อึกแล้วเหรอ ยังเห็นภาพนั้นอยู่อีกหรือลูก
 เกศินี ทำไม่ถึงปล่อยหนู
 กตিকা นี่คงเป็นสิ่งที่แม่จะทำเพื่อหนูได้ กินยานี้ซะ หนูจะแข็งแรงขึ้น
 หายใจได้สะดวก กินสิ เอาดังนี้ไปด้วย เผื่อไว้ก่อน (เอาถังออกซิเจนเล็ก ๆ
 ใส่กระเป๋ากตিকা)
 เกศินี ไม่กลัวแล้วเหรอ
 กตিকা ความกลัวของแม่ทำร้ายคนมาหลายคนแล้ว ไปเถอะ (เอาผ้าคลุมตัวให้)
 เกศินี พาสอิสระไปด้วยได้ไหม

กตिका ไม่มีประโยชน์

เกศินี ขอหนูลาเขาก่อน (ไปที่ตู้อิสระ) ไปก่อนนะ (จะออกไป) 'ไม่ไปด้วยกันหรือ

กตिका (ส่ายหัว) แม่มีเรื่องที่ต้องจัดการกับเอลิกาอีกหลายเรื่อง

เกศินี หนูไปคนเดียวไม่ได้ เราต้องไปด้วยกัน

กตिका (เดินเข้าไปในตู้กระจก) ไปเถอะ

เกศินี จะทำอะไร

กตिका จะมีหนึ่งคนที่ถูกล้างสมองพุงนี้ เกศินีไม่ต้องห่วงแม่ไปเถอะ

เกศินี ป้าจะตายแทนหนูหรือ

กตिका ไม่ตายหรอก แค่ทำอะไรไม่ได้ (มองเกศินีนิ่ง) เกศินี

นี่จะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่แม่จะเห็นลูก ขอแม่มองลูกนาน ๆ หน่อย

เกศินี ใหม่นะ อย่าทำแบบนี้ หนูไม่ให้มอง

กตिका เกศินี อย่าดื้อ คนเราโตแล้วต้องมีเหตุผล

เกศินี ไม่ หนูไม่ยอมโต เราต้องไปด้วยกัน ออกมาสิ ไปเร็ว

กตिका เกศินี อย่าทำแบบนี้ แม่บอกให้ไป ไป

เกศินี ไม่ ถ้าเป็นแบบนี้แม่ก็จะจำหนูไม่ได้

กตिका แม่หรือ หนูเรียกแม่ว่าแม่หรือ

เกศินี แม่ แม่

กตिका หนูไม่โกรธแม่แล้วหรือ ยกโทษให้แม่แล้วหรือ ลูกแม่

เกศินี หนูไม่เคยโกรธแม่เลย เพียงแต่หนูไม่ยอมยกมือรับ

หนูไม่ยอมก้มพ้อแม่แบบราพุนเซลเท่านั้น

กตिका แม่เข้าใจ แม่เข้าใจ ไปซะ รีบไปก่อนที่จะสายเกินไป

เกศินี หนูไม่ไปถ้าแม่ไม่ไปด้วย

กตिका ขาแม้อยู่เจ็บอยู่ ไปด้วยจะเสียเวลา พุงนี้เอลิกาต้องตามเราทันแน่

แต่ถ้าหนูไปคนเดียวจะเร็วกว่า และแม่จะได้ถ่วงเวลาเขา

และทำให้เขาตามหนูไม่ได้ แม่ไม่ปล่อยให้เขาล้างสมองแม่หรอก ไม่ต้องห่วง

แล้วแม่จะจัดการทุกอย่างเอง ไปเถอะ แค่นี้แม่ก็ตายตาหลับแล้ว

เกศินี แม่ยังไม่ตาย แม่ต้องไม่ตาย

กตिका แม่ไม่ได้หมายความว่าตายตอนนี้ลูก ไปเถอะ ไปตามสัญลัษณ์นี้

(ส่งกระดากให้) หนูจะเจอเพื่อน ๆ ของอิสระ

เกศินี หนูไม่ไป หนูไม่ไป ถ้าแม่ไม่ไปด้วย

กตिका ถ้าหนูทำแบบนี้เท่ากับทำให้ชีวิตพบกับอิสระต้องสูญเสียไปนะลูก ไปเถอะ
อย่าให้พวกเขาต้องตายเปล่าเลย

เกศินี หนูไม่สน หนูจะไม่ทิ้งแม่ไปไหนทั้งนั้น

ไฟสว่างขึ้น เอลิกาเข้ามา

เอลิกา ก็ไม่ต้องไปไหนกันทั้งสองคนนั่นล่ะ

เกศินี แม่

กตिका เอลิกา **ทำไมเธอชอบโผล่มาเรื่อย**

เอลิกา ก็เพราะว่าฉันฉลาด คิดเหวอว่าฉันอ่านเธอไม่ออก

กตिका เธอทำแบบนี้ทำไม

เอลิกา ฉันแค่อยากรู้ว่าเกศินีจะเลือกอยู่กับใคร ระหว่างฉันกับเธอ

กตिका ฉันไม่เข้าใจ

เอลิกา ฉันพลาดไปนิด เพราะคิดว่าเธอจะพาเกศินีหนีไปด้วยกัน
ไม่นึกว่าจะคิดอะไรซับซ้อนกว่านั้น

กตिका ถึงตรงนั้นแล้วจะเอาอย่างไร

เอลิกา เกศินี เลือกสิลูกว่าอยากอยู่กับใคร

เกศินี หนูเลือกไม่ได้หรอก หนูรักทั้งสองคน

เอลิกา รักก็ส่วนรัก ไม่เกี่ยวกัน บอกมาจะเลือกใคร

เกศินี เพราะหนูรักทั้งสองคนหนูถึงเลือกไม่ได้ อย่าให้หนูเลือกเลย หนูเลือกไม่ได้จริง ๆ

เอลิกา ถ้างั้น กตिका เธอต้องไปจากที่นี่ ห้ามกลับมาที่นี่อีก เธอสองคนต้องไม่พบกันอีก

เกศินี แม่ เราอยู่ด้วยกันสามคนไม่ได้หรอก

เอลิกา ไม่ได้ คนเรามีแม่ได้คนเดียวเท่านั้น

เกศินี หนูไม่เลือกใครทั้งนั้น

เอลิกา (กับเกศินี) ถ้างั้นพรุ่งนี้ฉันจะล้างสมองเขา

กตिका วิธีนี้ไม่ช่วยให้เกศินีเลือกเธอหรอก

เอลิกา ถ้างั้นเธอก็ไปสิ ไปเดี๋ยวนี้เลย

กตिका ตกลง ฉันจะไปจากที่นี่ ฉันจะไปเอง

เอลิกา ดี ห้ามกลับมาอีก

เกศินี อย่า แม่อย่าไป มันต่างกันอย่างไรถ้าหนูจะเลือกใคร

- เอลิกา ถ้าหนูเลือกแม่ แม่สัญญาว่าต่อไปนี้หนูไม่ต้องอยู่ในตุนั้น
แม่จะให้หนูอยู่ข้างนอกทุกวันเลย เพียงแต่หนูต้องอยู่กับแม่สองคนเท่านั้น
ไม่มีกติกา
- เกศินี แล้วถ้าหนูเลือกอีกอย่าง
- เอลิกา แม่ก็จะให้หนูได้อยู่กับกติกาด้วยกัน ในตุนั้นตลอดไป
- เกศินี ไม่เห็นต่างกันเลย ไม่ว่าหนูจะเลือกใครหนูก็ต้องอยู่ที่นี้ แม่ไม่ให้หนูออกไปอยู่ดี
- เอลิกา จะออกไปทำไม อยู่ที่นี้มีแม่ มีทุกอย่าง หนูอยากได้อะไรบอกมาแม่ทำให้หมด
ขออย่างเดียวย่ออย่าออกไปไหน
- กติกา เอลิกา ปานนี้แล้วเธอยังไม่เข้าใจอีกเธอ เธอไม่มีทางห้ามเกศินีได้หรอก
- เอลิกา ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไร
- เกศินี เธอรู้ดี เธอรักเกศินี เธอถึงอยากให้เขาอยู่กับเธอ
แต่เธอกำลังใช้ความรักของเธอในทางที่ผิด
เธอไม่มีทางอยู่กับเขาตลอดไปได้หรอก สักวันเธอกับเขาก็ต้องแยกจากกันอยู่ดี
ปล่อยเขาไปเถอะถ้าเธอรักเขาจริง ๆ
- เอลิกา เกศินี จะเลือกใคร
- เกศินี ทำไม ทำไมแม่ต้องทำแบบนี้กับหนู
- เอลิกา อยู่กับแม่สิ จะทิ้งแม่ไปทำไม อยู่ด้วยกันสองคนเหมือนเมื่อก่อน
- เกศินี หนูรักแม่ แต่หนูไม่อยากจะอยู่แบบนี้ตลอดไป หนูอยากมีชีวิตของหนู
หนูอยากเห็นท้องฟ้า อยากมีชีวิต อยากเจอคนอื่นบ้าง
- เอลิกา กติกา เป็นเพราะเธอทำให้เขาเป็นแบบนี้
- เกศินี ไม่ใช่ใครทั้งนั้นที่ทำให้หนูเป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะแม่หรือแม่
หนูอยากออกไปเจอที่กว้าง ๆ อยากวิ่ง ความรู้สึกนี้อยู่กับหนูตลอดเวลา
- กติกา เอลิกา ให้เขาไปเถอะ
- เอลิกา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าออกไปแล้วอาจจะตายนั่นเธอ
- เกศินี แม่ ให้หนูไปเถอะนะ
- เอลิกา กติกา ไปกับฉัน
- กติกา เอลิกา
- เอลิกา เพราะเธอ ทำให้เขาเป็นแบบนี้ ไป แล้วไม่ต้องกลับมาอีก เกศินีหนูบังคับแม่นะ

เกศินี แม่ ขอเวลาหนูหน่อยได้ไหม
 เอลิกา (นั่งซึ้งใจ) ว่าไง
 เกศินี หนูขอมากกว่านี้ พรุ่งนี้ พรุ่งนี้แม่มาเอาคำตอบ คืนนี้หนูขออยู่คนเดียว ได้ไหม
 ตรงนี้
 กติกา อย่าทำเพื่อแม่หรือเพื่อใครนะลูก ทำเพื่อตัวเอง
 เอลิกา ได้ พรุ่งนี้แม่จะมาฟังคำตอบจากหนู
 กติกา แม่รักหนูนะ
 เอลิกา หยุดพุดได้แล้ว
 กติกากับเอลิกากออกไปทางประตูกลาง เกศินีเดินไปที่ตู้ของอิสระ
 เกศินี ทำอย่างไรดี หนูเลือกไม่ได้.....เลือกไม่ได้จริง ๆ อิสระ ฉันอยากเป็นเหมือนเธอ
 เกศินีกลับไปตู้กระจกของตัวเอง เข้าไป ปิดประตู หลับตาโดยไม่ใส่ท่อออกซิเจน

(ไฟดับ)

ฉาก 17 ในอวกาศ ในความมืดเห็นดวงดาวระยิบระยับ
 เห็นอิสระก่อนจากนั้นเห็นเกศินีออกมาจากด้านข้างของเวที ทั้งคู่พบกัน

(ไฟดับ ม่านลง)

ฉาก 18 จอภาพลงมา เป็นภาพขาวเห็นดร. เอลิกา แฉลงข้างโครงการนี้บนเวที
 มีคนเข้าร่วมฟังนับร้อย และตามด้วยภาพผู้ประชุมเป็นกลุ่มเล็ก ๆ
 อย่างสงบ (ภาพเอนิเมชัน)

ผู้ประกาศข่าว (เสียง) นับจากนี้ไปจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่กับมนุษยชาติ
 เมื่อสถาบันวิจัยเพื่อทางรอดมนุษย์
 กระทรวงพิทักษ์มนุษย์ประสบความสำเร็จจากการทดลอง
 โครงการเกศารากุณเซล ซึ่งเป็นการสร้างโครโมโซมคู่ใหม่ให้มนุษย์
 ที่ช่วยให้บุตรที่จะเกิดมาของทุกคนครบครันมีขนและเส้นผมตามธรรมชาติได้
 นับว่าโครงการนี้เป็นผลงานวิจัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2585
 เป็นต้นมา

จากความสำเร็จของโครงการนี้

ทำให้กลุ่มผู้ประท้วงที่กำลังก่อตัวขึ้นใหม่ได้สลายกำลังลงไปมาก

และเป็นการประท้วงอย่างสันติเพื่อให้รัฐบาลให้สิทธิกับประชากรชั้นสองให้เท่าเทียมกับประชากรหลักเท่านั้น

ภาคผนวก ง.

June 2004

Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16 Audition	17 Audition	18 Audition	19
20	21 Call รอบ สอง	22 ประกาศ รายชื่อนักแสดง	23 18-21 First reading	24 18-21 ตีความกับ นักแสดง	25 Photo Call	26
27	28 18-21 ซ้อม	29 13-22 ซ้อม	30 18-22 ซ้อม			

July 2004

Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
				1	2 14-16 ซัอม	3 10-13 ซัอม
4	5 18-22 ซัอม	6 16-22 ซัอม	7 18-22 ซัอม	8 17-22 ซัอม	9 16-22 ซัอม	10 10-13 ซัอม
11	12 18-22 ซัอม	13 16-22 ซัอม	14 17-22 ซัอม	15 18-22 ซัอม	16 18-22 ซัอม	17 11-16 ซัอม
18	19 19-22 ซัอม	20 18-22 ซัอม	21 18-22 ซัอม	22 18-22 ซัอม	23 18-22 ซัอม	24
25 9-16 ถ่าย VTR	26 18-22 ซัอม	27 18-22 ซัอม	28 18-22 ซัอม	29 18-22 ซัอม	30	31 14-18 ซัอม

August 2004

Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
1 13-18 ซ้อม	2 14-18 ซ้อม	3 18-22 ซ้อม	4 Run Through	5 Run Through	6 Dry Tech	7 set แสง Run Through
8 Set แสง Run Tech	9 Run Through	10 Run Through+ Make-Up	11 Run Through	12 Run Through+ Make-Up	13 Run Through ภาพเสร็จ	14 Dress Rehearsal
15 Dress Rehearsal	16 Run Through	17 รอบซ้อมวล ชน	18 รอบนิสิต คณะ อักษรฯ	19 รอบแสดง 18.30 น.	20 รอบแสดง 18.30 น.	21 รอบแสดง 14.00 น. 18.30 น.
22 รอบแสดง 14.00 น.	23	24	25 Blush Up	26 รอบแสดง 18.30 น.	27 รอบแสดง 18.30 น.	28 รอบแสดง 14.00 น. 18.30 น.
29 รอบแสดง 14.00 น.	30	31				

September 2004

Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
			1 Run Through	2 รอบแสดง 18.30 น.	3 รอบแสดง 18.30 น.	4 รอบแสดง 14.00 น. 18.30 น.
5 รอบแสดง 14.00 น. และรอบฉาก	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ภาคผนวก จ.

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์กับการสร้างตัวละคร

ผู้วิจัยสนใจคำอธิบายของ فروยด์ เรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ที่ว่า คนเรามีสัญชาตญาณของการรักและการเกลียดอยู่ในตัวเอง ถ้าเรารักมากเราอาจจะเกลียดได้มากหากความรักของเราไม่ได้รับการทดแทนหรือตอบสนอง และความเกลียดนั้นแท้จริงแล้วอยู่ในจิตใจของเรา เพียงแต่เราไม่ต้องการแสดงความเกลียดนั้นออกมาจึงเก็บกดความรู้สึกนั้นไว้และแสดงออกเป็นความรักผู้อื่นแทน ซึ่งให้สังเกตว่าถ้าบุคคลใดมีการแสดงออกซึ่งความรักที่ล้นเหลือหรือมากเกินไปจนออกมา ให้รู้ว่าเป็นความรักที่ไม่จริงเพราะเป็นสิ่งที่ถูกดันมาจากความเกลียดที่อยู่ข้างใน¹ ซึ่งเป็นใจความหลักที่ผู้วิจัยจะนำมาสร้างและอธิบายตัวละครในบทละครเรื่องนี้ เพราะตัวละครในเรื่องจะแสดงออกถึงความรักต่อเพื่อนมนุษย์อย่างมากเหลือเกิน หากแท้จริงแล้วกำลังกดทับและเก็บกดความรู้สึกรักตัวเอง รวมทั้งความปรารถนาในการยอมรับจากคนอื่น และเมื่อความปรารถนาของตนไม่สัมฤทธิ์ผลก็จะเปลี่ยนเป็นความรู้สึกก้าวร้าวแทน ซึ่งเป็นความก้าวร้าวที่ถูกประนีประนอมอยู่บ่อยครั้ง เพราะไม่ต้องการแสดงความก้าวร้าวที่แท้จริงออกมา ความเก็บกดในใจจึงได้รับการปลดปล่อยออกมาน้อย ทำให้ในที่สุดเมื่อถึงจุดที่ทนความเครียดไม่ไหว ความก้าวร้าวอย่างที่สุด จึงปรากฏออกมาในรูปของการทำลายชีวิตของคนอื่นเพื่อทำความเข้าใจทฤษฎีจิตวิเคราะห์มากขึ้น จึงขอสรุปสิ่งที่ فروยด์อธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์เฉพาะที่ผู้วิจัย เลื่อนนำมาใช้ในบทละครเรื่องนี้ดังนี้

فروยด์อธิบายว่า บุคลิกภาพของมนุษย์นั้นถูกกำหนดด้วยพลังงาน 3 ชนิดคือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) และ ซุปเปอร์อีโก้ (Superego)²

อิด (Id) คือ สัญชาตญาณที่มีพลังในตัวมากที่สุด เป็นความต้องการที่จะทำให้ความทุกข์ที่เกิดขึ้นผ่านคลาย หรือทำให้ภาวะที่ตึงเครียดอยู่หย่อนลงไป การทำงานของอิดจะมีสถานะที่เรียกว่า “ขบวนการปฐมภูมิ” กล่าวคือ เป็นเพียงแค่กระบวนการทดแทนความต้องการหรือความอยากที่เกิดในจิตใจมนุษย์ด้วยการสร้างภาพของวัตถุ หรือ “เงาแห่งความจำ” ขึ้นมาเพื่อทดแทน เช่น เมื่อเราหิว (เกิดภาวะเครียดตึงในจิตใจ) ร่างกายจะสร้างปฏิกิริยาต่างๆ ขึ้นเพื่อทำให้คลายจากความทุกข์หรือทำให้เกิดภาวะหย่อนด้วยการสร้างภาพอาหาร ซึ่งเกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้และจดจำโดยการ

¹ กิตติกร มีทรัพย์แปลและเรียบเรียง. พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์. กรุงเทพฯ:ต้นหมาก,2524

² สรุปความจากหนังสือ พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์.โดย กิตติกร มีทรัพย์แปลและเรียบเรียง. กรุงเทพฯ:ต้นหมาก,2524

เห็นและการกินอาหารมาก่อน เมื่อมีภาพของอาหารปรากฏขึ้น ความรู้สึกหิวก็จะถูกทำให้คลายลง
อย่างไรก็ดี การรับรู้ของอิดนั้นทำได้เพียงแค่การสร้างภาพขึ้นมา โดยไม่สามารถแยกแยะระหว่างของ
จริงกับภาพลงได้ แต่เพียงแค่ภาพลงก็ช่วยบรรเทาความรู้สึกหิวไปได้ ด้วยเหตุนี้ฟรอยด์จึงเรียก
ขบวนการนี้ว่าเป็นเพียงขบวนการปฐมภูมิเท่านั้น เพราะเป็นเพียงแค่ขบวนการในการสร้างภาพหรือที่
เรียกว่า “ความคิดกำมะลอ” (Predicate Thinking) ที่ไม่สามารถแยกแยะสิ่งที่เห็นว่าเป็นจริงหรือไม่
เรื่องความฝันช่วยอธิบายเรื่องนี้ให้ชัดเจนขึ้น กล่าวคือ ยามที่เราฝันมักเป็นเพียงแค่ภาพที่เกิดขึ้นใน
ความคิดแต่เรากลับรู้สึกเหมือนว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจริงซึ่งลดภาวะตึงในจิตใจได้โดยมิได้กระทำจริง เช่น
การฝันว่าได้ขี่ม้าหรือเลื่อยไม้ ที่ใช้แทนความรู้สึกของการอยากมีเพศสัมพันธ์ ความคิดกำมะลอนี้
จึงเป็นขบวนการของอิดที่ช่วยทดแทนความรู้สึกตึงเครียดที่เกิดขึ้นจากความอยากมีเพศสัมพันธ์นั่นเอง

อีโก้ (Ego) เป็นขบวนการที่ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาจากอิด แต่จะไม่ใช้วิธีฝันอย่างอิด สิ่งที่
อีโก้ทำคือ การหาความพึงใจจากความจริง หรือโลกภายนอกที่ปรากฏให้เห็นอยู่โดยจะเป็นตัว
กลั่นกรองและใคร่ครวญว่าสิ่งที่อิดปรารถนานั้นสามารถทำได้หรือไม่ เรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่ชะลอ
พฤติกรรม เป็นตัวอดทนอดกลั้นต่อความเครียดนั่นเอง อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้ทิ้งความพึงใจจาก
การฝันไปเสียทีเดียวเพียงแต่หยุดไว้ชั่วคราวเท่านั้น ขบวนการหาความจริงของอีโก้ในฟรอยด์ เรียกว่า
“ขบวนการขั้นมัธยม” ซึ่งเป็นขบวนการที่เติบโตขึ้นหลังจากขบวนการขั้นปฐมในส่วน ของอิด
กล่าวคือขบวนการขั้นปฐมนั้นหาความพึงใจได้จากการสร้างมโนภาพ แต่ขบวนการขั้นมัธยมจะเริ่ม
ค้นหาหรือเฝหาสิ่งนั้นมาครอบครองซึ่งก็คือขบวนการเฝหาความจริงไม่ใช่การฝัน โดยอาศัยการ
วางแผนสำหรับการกระทำตามหลักของเหตุผล เช่น เมื่อเราหิวและมีภาพของอาหารที่เกิดขึ้นใน
ความทรงจำ เราก็ต้องคาดคะเนว่าวัตถุที่มีอยู่จริงในสิ่งแวดล้อมนั้น สอดคล้องกับภาพความทรงจำ
ของเราหรือไม่ ถ้าภาพความทรงจำของเราแม่นยำเราก็จะหาวัตถุซึ่งก็คืออาหารมาได้ แต่ถ้าภาพ
ความทรงจำของเราไม่ชัดเจนเราจะต้องสร้างมโนภาพนั้นขึ้นมาใหม่ มิฉะนั้นเราก็จะอดตาย เพราะไม่มี
ภาพอาหารในมโนภาพจึงหาอาหารไม่ได้

ความสามารถในการแยกแยะความจริงออกจากความฝันนี้ อันที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่คนเรามีมา
แต่กำเนิดและได้พัฒนาขึ้นจากประสบการณ์ และการฝึกฝนตั้งแต่วัยเยาว์บวกกับการศึกษา หากความ
รู้ความสามารถเช่นนี้เป็นภาวะของคนปกติที่มีระบบการทำงานของอิดและอีโก้ที่ สอดคล้องสมดุลกัน
ตัวอย่างเช่น ถ้าคนเราฝันเราเห็นสิงโต สิงโตที่เราเห็นไม่ใช่สิงโตจริงๆ แต่เรารู้สึกได้ว่าเรากำลังถูก

สิ่งใดจริงๆ ไหล่เราอยู่ โดยเรารู้ตัวว่าเราฝัน เมื่อตื่นขึ้นมาและไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเวลาที่ฝันเป็นเวลาที่เกิดขึ้นจริง ความสามารถในการแยกแยะได้เช่นนี้เป็นเพราะการทำงานของระบบฮิดและอีโก้ที่สัมพันธ์กันนั่นเอง

ดังนั้น ขบวนการขั้นมัธยมก็คือการใช้ความคิดในการหาเหตุผลใคร่ครวญในการกระทำแยกแยะระหว่างความฝันกับความจริง อันเป็นขบวนการที่เกิดจากการพัฒนามาจากกรรมพันธุ์ และพัฒนาการทางธรรมชาติซึ่งเกิดจากประสบการณ์การอบรมและการศึกษา

อะไรจะเกิดขึ้นหากระบบอีโก้อ่อนกำลังและหย่อนยาน ภาวะการเก็บกด โทษผู้อื่น หรือการติดยึดจะเกิดขึ้นกับบุคคล ตัวอย่างเช่น การเก็บกดจะเกิดขึ้นเมื่อความปรารถนานั้นไม่ได้รับ การสนองบุคคลนั้นๆ จะเก็บกดความรู้สึกที่ต้องการเอาใจและแสดงออกมาในรูปของบุคลิกภาพเช่น การกัดปากแน่นเมื่อรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก หรือบางครั้งก็ไปแสดงออกกับสิ่งทดแทน เช่น ถ้าเก็บกดเรื่องความรู้สึกที่มีต่อพ่อพ่อดิฉันก็อาจจะกลายเป็นคนชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ต่างๆ หรือไม่ก็จะเป็นลืมหูลืมตา หรือทำเป็นไม่เห็นไม่รู้สึกภาวะความเก็บกดนี้จะหายไปได้ หากเราสามารถหาสาเหตุและที่มาของความกังวลที่เก็บกดลงไปและปล่อยพลังนั้นออกมา โดยการเผชิญหน้ากับความจริงที่เป็นอยู่ ซึ่งนั่นอาจจะช่วยให้อีโก้มีพลังที่มากขึ้นได้

ภาวะโทษผู้อื่น จะเกิดขึ้นเมื่ออีโก้ถูกกดดันจากฮิดและซูเปอร์อีโก้ (จะอธิบายต่อไป) อย่างมากจนทำให้เกิดการปั่นป่วน นั่นคือแทนที่จะรู้สึกวิตกกังวลเพราะตนเองกลบโยนความรู้สึกนั้นไปให้ผู้อื่นหรือวัตถุอื่นแทน เช่น แทนที่จะบอกว่าฉันเกลียดเขา ก็จะบอกว่าเพราะ เขาเกลียดฉันฉันจึงเกลียดเขาแทน หรือแทนที่จะบอกว่าความสำนึกผิดของฉันทำให้ฉันไม่สบายใจก็เปลี่ยนไปเป็นเขาทำให้ฉันไม่สบายใจ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าการโยนความกังวลไปให้สิ่งอื่นนั้นเป็นทางออกที่ง่ายในการทำให้ตนเองรู้สึกสบายใจขึ้น เหมือนกับการที่เราคิดว่าเราเกลียดคนอื่นนั้น เป็นความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตัวเอง แต่ถ้าเราโทษว่าเพราะคนอื่นเกลียดเรา เราจึงต้องปกป้องตัวเองด้วยการเกลียดเขาบ้าง กลับทำให้เราสบายใจขึ้นเพราะเราไม่ใช่คนไม่ดี อย่างไรก็ตาม การโทษผู้อื่นเช่นนี้จะทำให้บุคคลกลายเป็นคนชอบหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเอง อาจทำในสิ่งที่สังคมยอมรับเพื่อลบการกระทำที่สังคมไม่ยอมรับก็ได้ เช่น เขาคิดว่าเขาเป็นคนมีจิตใจงดงามเพราะบริจาคเงินให้วัดอยู่เรื่อยครั้งละมากๆ ทั้งที่จริงแล้วเงินที่เขาหามาได้นั้นได้มาจากการยกยอกทรัพย์นั่นเอง หรือคนที่โกงข้อสอบก็มักจะแก้ตัวว่าคนอื่นๆ เขาก็ทำกัน วิธีคิดเช่นนี้ เป็นเพียงกระบวนการป้องกันตัวของอีโก้เพื่อหาเหตุผลมาสนับสนุน

ความรู้สึกของเราให้สบายใจขึ้นเท่านั้น แต่ไม่ได้ช่วยให้ความวิตกกังวลที่แท้จริงหายไป หากเรามี
ซูเปอร์อีโก้ที่รุนแรงมา ก่อกวนอยู่

ภาวะติดยึด จะเกิดขึ้นเมื่อภาวะการเจริญเติบโตทางจิตใจของเราหยุดชะงักซึ่งเป็นกระบวนการ
การป้องกันตัวเองอีกอย่างหนึ่ง เนื่องจากบุคคลเกิดความวิตกกังวลและไม่อยากที่จะพัฒนาในขั้น
ถัดไป เพราะรู้ว่าปัญหาและความยุ่งยากกำลังรออยู่หรือมีแนวโน้มว่าจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง
จากสิ่งที่คุ้นเคยและเมื่อเกิดภาวะเช่นนั้นก็จะดึงสิ่งที่คุ้นเคยกลับมาใช้ยึดติดต่อไป เช่น คนที่ไม่ยอมโต
ยังทำตัวเป็นเด็กๆ เพราะรู้สึกว่าการเป็นเด็กจะไม่ต้องรับผิดชอบกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นอย่างใหญ่โต
และรู้สึกสบายใจที่จะคิดและรู้สึกอย่างที่เป็นเด็ก เป็นต้น ปัญหาที่ทำให้คนรู้สึกยึดติดก็คือ การรู้สึก
ไม่มั่นคง กลัวการผิดพลาดและถูกลงโทษ ความรู้สึกไม่มั่นคงนี้เกิดขึ้นเมื่อเขารู้สึกว่า หย่อนความ
สามารถที่จะต่อสู้กับการบีบคั้นจากชีวิตแบบใหม่ หรือการกลัวความผิดพลาด แล้วอาจถูกเยาะเย้ย
ทำให้รู้สึกเจ็บปวดในจิตใจ ที่สำคัญคือการถูกลงโทษ เช่น เด็กที่อยากออกไปนอกบ้าน คือเริ่มไปมี
ปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่ของเขา แต่ก็กลัวว่าพ่อแม่จะไป รักคนอื่นและไม่รักเขาเหมือนเดิม
และทำให้ต้องอยู่ลำพังโดยไม่มีคนรัก ส่วนคนที่เพ็งจู้จี้ ก็ไม่แน่ใจนักว่าเขาจะรักตัวเองได้อย่างที่พ่อ
แม่รักหรือเปล่า ภาวะแบบนี้ทำให้เขาพะว่ะพะวังมาก ทำให้ไม่อยากเริ่มออกไปใช้ชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนไป
ยิ่งถ้าตอนเด็กๆ เขาเคยถูกพ่อแม่หมั่นเมินด้วยแล้วภาวะความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการไม่มีคนรัก
จะยิ่งทวีคูณขึ้น ซึ่งจะเกิดมากขึ้นอีกในเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยความกลัวมากกว่าความรัก
ส่วนเด็กที่มีความมั่นคงมากกับความรู้สึกรักของพ่อแม่ เขาจะไม่กลัวการถูกหมั่นเมินและภาวะการ
ติดยึดนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามภาวะของการติดยึดนี้มีด้วยกันหลายลักษณะหลายระดับ ขึ้นอยู่กับ
ความรู้สึกกลัวในจิตใจของแต่ละบุคคล

ซูเปอร์อีโก้ (Superego) คือ ส่วนของคุณธรรมหรือศีลธรรมที่เป็นไปตามความคิดในเชิง
อุดมคติมากกว่าความจริง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ที่สุดซึ่งมักเป็นตัวแทนของค่านิยม ประเพณี
และอุดมคติของสังคม ซึ่งเด็กๆ เรียนรู้จากการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ประกอบด้วย ระบบย่อย 2
อย่างคือ อุดมคติ กับ คุณธรรม

อุดมคติเกิดจากความคิดที่พ่อแม่ปลูกฝังด้วยการให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี เช่น ประพฤติตัวอยู่
ในกฎระเบียบได้รับคำชมเพิ่มหรือพาไปเที่ยว ส่วนคุณธรรมนั้นจะปลูกฝังด้วยวิธีการลงโทษหรือ
การกำหนดว่าอะไรไม่ดี อะไรไม่ควรทำ เช่น ถ้าลูกขโมยเงินจะถูกตี แม้วิถีทางของการอบรม
ทั้งสองอย่างจะต่างกันแต่ก็มาบรรจบกันที่การสร้าง “คุณธรรม” ให้กับเด็กเหมือนกับพลังของ

ซูเปอร์ฮีโร่ก็มักใช้เป็นแรงต่อต้านกับอิด หากเมื่อใดที่ซูเปอร์ฮีโร่มีอำนาจสูงกว่า บุคคลมักจะเลือกกระทำตามสิ่งที่ได้รับการอบรมสั่งสอน หากอิดมีอำนาจสูงกว่าบุคคลก็จะทำตามสัญชาตญาณ โดยมีฮีโร่เป็นตัวลั่นกรองและแยกแยะ ฟรอยด์ได้อธิบายว่าบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคลนั้นมีความสลับซับซ้อนและมีปัจจัยมากมายที่เข้ามากระทบต่อการทำงานของพลังทั้ง 3 อย่างนี้ “พลังทางจิตใจ” ซึ่งก่อร่างสร้างตัวมาจาก “พลังทางร่างกาย” นั้นไม่มีใครรู้ ว่ามันเปลี่ยนมาได้อย่างไร แต่รู้ว่าแหล่งที่ส่งสมาวนั้น จะอยู่ที่ใดเพื่อใช้ตอบสนองความพึงใจขั้นพื้นฐานของชีวิต โดยพลังงานนี้จะถูกดึงจากแหล่งที่สะสมไปกระตุ้นการทำงานของฮีโร่และซูเปอร์ฮีโร่ ส่วนพลังงานที่สะสมอยู่ในฮีโร่และซูเปอร์ฮีโร่นั้นมีไว้เพื่อใช้ผลักดันความตึงเครียดออกไป (แรงส่ง) และ/หรือเพื่อป้องกันหรือผ่อนคลายความตึงเครียดและความเจ็บปวด (แรงต้าน) โดยความคิดและการกระทำของคนเรานั้นขึ้นอยู่กับความแข็งของแรงส่งและแรงต้าน ต่างๆ นี้อยู่ด้วย

นอกจากพลังงานทั้ง 3 อย่างที่กล่าวมาแล้ว ปัจจัยที่ทำให้เกิดพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคลยังมีผลมาจากเงื่อนไข 5 ประการ ดังนี้

1. วุฒิภาวะ การเจริญเติบโตทางร่างกายและการเรียนรู้ทางด้านจิตใจซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามระบบประสาทและระบบฮอร์โมน วุฒิภาวะและการเรียนรู้จะพัฒนาไปด้วยกันกับบุคลิกภาพ
2. ความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากโลกภายนอก (ความคับข้องใจจากเหตุภายนอก) เกิดขึ้นเนื่องจากความปรารถนาที่มาจากพลังงานของอิด ถูกขัดขวาง เช่น เราอยากกินอาหาร แต่ถูกคนอื่นแย่งเอาไป
3. ความเจ็บปวดภายในอันเนื่องมาจากความรู้สึกขัดแย้ง (แรงส่ง ปะทะ แรงต้าน) เช่น เราปรารถนาจะทำตามอิดแต่ถูกซูเปอร์ฮีโร่เข้ามายับยั้งไว้ เช่น อยากหนีออกไปเที่ยวกับเพื่อนแต่ก็รู้สึกผิดที่หนีแม่ออกไป
4. ความรู้สึกไม่เหมาะสม หย่อนความสามารถของบุคคล เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลนั้นมีความอ่อนแอ มีข้อจำกัดในตัวเอง หรือไม่มีปัญญามากพอที่จะหาเหตุผลมาแยกแยะหรือทำความเข้าใจกับตัวเองและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
5. ความวิตกกังวล สาเหตุใหญ่เกิดจากความกลัว

บรรณานุกรม

กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์, ทฤษฎีการบำบัด, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2544.

กล่อมจิตต์ พลอยเวช, หนังสือสำหรับเด็ก, กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์กรุงธนพัฒนา จำกัด, พ.ศ. 2534.

กิติกร มีทรัพย์, พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์, กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, พ.ศ. 2524.

ศาสตราจารย์ คุณหญิงเกื้อกูล เสถียรไทย, ตะวันตกนิพนธ์, กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรเจริญทัศน์ (แผนกการพิมพ์), พ.ศ. 2532.

จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ ถวัลย์ เนียมทรัพย์ สุมณา พิศลยบุตร สันติกโรภิกขุ นพลักษณ์ แผนที่เข้าถึงคนเข้าถึงตน, พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เฟื่องฟ้า, พ.ศ. 2545.

พินดา, สร้างผิวแสนสวย, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุขภาพใจ, พ.ศ. 2541.

รองศาสตราจารย์ปราวณี เชียงทอง, วรรณกรรมสำหรับเด็ก, พิมพ์ครั้งแรก, กรุงเทพฯ : สุริยาสาส์, พ.ศ. 2526.

วันฤทัย สัจจพันธุ์, ภาพสะท้อนจากตัวละครสู่ชีวิตจริง มิใช่เป็นเพียง “นางเอก”, พิมพ์ครั้งแรก, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, พ.ศ. 2545.

วิริยะ สิริสิงห, การสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน, พิมพ์ครั้งแรก, กรุงเทพฯ : สุริยาสาส์, พ.ศ. 2537.

วิไล มาศจรัส, เทคนิคการเขียน การเล่านิทานสำหรับเด็ก, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์ธารอักษร จำกัด, พ.ศ. 2545.

ศิวพร ณ ถลาง, ทฤษฎีจิตวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน – นิทานพื้นบ้าน, พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2548.

สมบัติ พิศสะอาด, ฉีกหน้ากากฟรอยด์, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก, พ.ศ. 2533.

ดร.สิทธิโชค วรานุสันติกุล, จิตวิทยา การจัดการพฤติกรรมมนุษย์, ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : บริษัท อักษรพาณิชย์ จำกัด, พ.ศ. 2533.

อำภา โอตระกูล, นิทานพื้นบ้านเยอรมัน, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : บริษัท เรือนปัญญา จำกัด, พ.ศ. 2545.

BRUNO BETTELHEIM, THE USES OF ENCHANTMENT. 2nd, New York, VINTAGE BOOKS EDITION, 1989.

Rose Weitz. Rapunzel s Daughters, New York, Fsgbooks, 2004.

W. et J. Grimm. Doucette. France, Mango, 1993.

Brown Lyn Mikel, Raising Tteir Voice : The Politics of Girls Anger, Cambridge, Mass : Harvard University Press, 1998.

Willett, Julie A Permanent Waves : The Making of the American Beauty Shop. New York : New York University Press, 2000.

ประคอง นิมมานเหมินท์, นิทานพื้นบ้านศึกษา, กรุงเทพฯ : ศูนย์คติชนวิทยา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ยศ สันตสมบัติ, มนุษย์กับวัฒนธรรม, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

อมรา พงศาพิชญ์, วัฒนธรรม ศาสนาและพันธุ์, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

ไพโรจน์ อยู่มณเฑียร, ปรัชญาตามนัยคิดของอิสป, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สร้อยทอง, มปป.

ปรีดา ปัญญาจันทร์, ชีวัน วิสาสะ, เล่านิทานอย่างไรให้สนุก, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวเพื่อนเด็ก, 2537.

ถวัลย์ มาศจรัส, เทคนิคและตัวอย่าง การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติม, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มิติใหม่, 2538.

ผกาดี อุตตโมทย์, การเล่าของอิสป, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ผีเสื้อ, 2536.

จินตนา ใบกาชฎี, การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก, กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.

ปราณี เขียงทอง, วรรณกรรมสำหรับเด็ก, กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2526.

เว็บไซต์

<http://greatsfandf.com/site-overview.php>

<http://66.102.7.104/search?q=cache:SYQaqHe6X0YJ:www.abp1.co...>

http://muse.jhu.edu/journals/the_journal_of_aesthetic_education/v038/38.4spitz.html

html

<http://66.102.7.104/search?q=cache:EzWioU1OgiYJ:www.yale.edu...>

<http://cai.md.chula.ac.th/lesson/lesson4410/data/frame.htm>

http://www.smcfertility.com/SMC_tha/knowledge01.html

http://www.elib-online.com/doctors/gen_clonning2.html

<http://www.rit.ac.th/homepage-sc/charud/naturemystery/sci1/cloning/>

clone.htm

<http://www.isaaa-thailand.org/article001.htm>

<http://www.budpage.com/clone.shtml>

<http://library.riu.ac.th/webdb/images/Philosophy11.htm>

<http://zygote.swarthmore.edu/ecto8.html>